

ตอนที่ 1371 จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์

ภายในใจของจักรพรรดิลู่เรียกว่าโกรธเป็นฟืนเป็นไฟเลยทีเดียว แม้ว่าเขาจะทำตัวค่อนข้างมาก แต่ทว่า ผู้ยิ่งใหญ่จำนวนมากยกให้เขาเป็นแขกผู้มีเกียรติ โดยเฉพาะผู้ที่รู้ถึงประวัติความเป็นมาของเขายิ่งจะให้ความเคารพต่อเขา

แม้ว่าปกติแล้วเขาจะค่อนข้างสำรวม แต่ ภายในใจของเขามีความหึงหวงโศกที่รุนแรงมาก วันนี้ต้องมาถูกผู้เยาว์ดูถูกถึงเพียงนี้แล้วจะไม่ให้เขาเกิดอาการระเบิดลงได้อย่างไร?

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมากับการด่าเป็นชุดของจักรพรรดิลู่ ยิ้มกล่าวว่า “ยอดฝีมือในแดนวิญญานสวรรค์มีมากจนนับไม่ถ้วน ข้านี้ข้าไม่ปฏิเสธ สำหรับอะไรที่วาก่อนจะมีคุณสมบัติแย่งชิงชะตาฟ้าให้เฉียมเนื้อเฉียมตัวนั้น เหอะ เหอะ เหอะ หากข้าหลี่ซีเยไม่มีคุณสมบัติ โลกนี้ยังมีใครมีคุณสมบัติอีก? ราชันเซียนในยุคนี้ นอกจากข้าแล้วยังจะเป็นใครได้? ”

พลันที่หลี่ซีเยกล่าวคำยโสเช่นนี้ออกมา ทำให้ผู้คนจำนวนมากมองหน้ากันและกัน หลายคนมองไปที่เฉาก้าวเฉียน ทุกคนต่างรู้ดีว่า เมิ่งเจิ้นเทียนอาจารย์ของเฉาก้าวเฉียนเป็นผู้ที่มีโอกาสได้เป็นราชันเซียนมากที่สุด คำพูดของหลี่ซีเยเช่นนี้เท่ากับไม่เห็นเมิ่งเจิ้นเทียนอยู่ในสายตาเลย

“วาจาสามหาวมาก!” สีหน้าของเขาก้าวเจี้ยนดูจริงจัง เมื่อหลี่ชีย่พูดคำๆนี้ออกมา กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “อาศัยเจ้านะ หรือ ก็มีคุณสมบัติพอที่จะแย่งชิงชะตาฟ้ากับอาจารย์ของข้า”

“อาจารย์เจ้าเป็นใคร?” สำหรับคำพูดของเขาก้าวเจี้ยนนั้น หลี่ชีย่ค่อยๆ หันหน้าไปและกล่าวท่าที่เรียบเฉยออกมา

แม้เขาก้าวเจี้ยนจะรู้อยู่แล้วว่าหลี่ชีย่แกล้งถามไปอย่างนั้น แต่ ทว่า เขายังคงถูกทำให้โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ ในแดนวิญญาน สวรรค์มีไม่กี่คนที่กล้าดูแคลนต่ออาจารย์ของเขา ต่อให้เป็นผู้ดำรง อยู่ในฐานะตีกดาบรพาก็ไม่กล้า

“อาจารย์ของข้าคือผู้ที่อยู่ในฐานะสูงสุดของแดนวิญญาน สวรรค์ มีชื่อว่า เม็งเจิ้นเทียน เคียงป่าเคียงไห่ล่กับราชันเซียน แม้แต่ราชันเซียนท่าคงยังต้องเรียกว่าพี่ชาย!” เขาก้าวเจี้ยนยิ้มเยาะ และกล่าวด้วยท่าที่ยโส

ในเมื่อหลี่ชีย่กล้าท้าทายต่ออาจารย์ของเขา เขาก็แสดงท่าที่ที่สูงส่งออกมาเต็มที่ และกล่าวด้วยท่าที่หยิ่งยโสลำพองออกมา

“ไม่เคยได้ยิน” หลี่ชีย่หัวเราะที่หนึ่ง กล่าวว่ “ช่วงนี้โพล่นาย หมุนายหมาออกมาสักคนยังหาญกล้าบอกว่าตนนั้นเคียงป่าเคียงไห่ล่ราชันเซียนได้! ออกจะยกย่องตนเองมากเกินไปเสียแล้ว”

“เจ้า.....” เขาก้าวเจี้ยนพลันถูกหลี่ชีย่ยั่วโมโหจนตัวสั่นเทา นิ้วที่ชี้ไปยังหลี่ชีย่ยังสั่น

หลายคนที่อยู่บนเหตุการณ์ต่างมองหน้ากันและกัน ถึงกับใจหายใจคว่ เจ้าคนโหดผู้นี้ออกจะอวดดีเกินไปแล้วกระมัง ถึงกับ

ประเมินค่าของเม็งเงินเทียนเช่นนี้ เป็นที่ทราบกันดีว่า ทอดสายตามองไปในแดนวิญญานสวรรค์เกรงว่าคงไม่มีใครกล้าวิจารณ์เม็งเงินเทียนเช่นนี้

หาญกล้าประเมินค่าของเม็งเงินเทียนชนิดไม่เหลือราคาเลย นี่มันคือเป้าที่อยู่บนโลกอีกแล้ว กล้าแสดงความเป็นศัตรูกับเม็งเงินเทียนเช่นนี้ เกรงว่าคงไม่ต้องให้เม็งเงินเทียนลงมือ ศิษย์ที่อยู่ข้างกายเม็งเงินเทียนก็สามารถสังหารเจ้าได้อยู่แล้ว

“เจ้าคนไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ!” ในเวลานี้ บรรพบุรุษสำนักแตรสังข์ที่อยู่ด้วยกันกับเงากัวเจี้ยนได้ลุกขึ้นยืน กล่าวนำเกรงขามออกมาว่า “หลี่ซีเย เจ้าอวดดีมานานมากพอแล้ว สำนักแตรสังข์ของข้าสมควรคิดบัญชีกับเจ้าได้แล้ว เจ้าสังหารศิษย์ของข้าให้ร้ายสำนักแตรสังข์ของพวกเรา โทษสมควรตายหมื่นครั้ง!”

เวลานี้ บรรพบุรุษของสำนักแตรสังข์ก็ออกมาพูดแทนเงากัวเจี้ยน เนื่องจากสำนักแตรสังข์ของพวกเขาได้ร่วมเป็นพันธมิตรกับเม็งเงินเทียนแล้ว คราวก่อน เงากัวเจี้ยนได้มาหว่านล้อมไตรนิกายพิสุทธิ์แล้วไม่สำเร็จ ก็ไปดึงสำนักแตรสังข์เข้ามาร่วม

เดิมที หังเงากัวเจี้ยน และบรรพบุรุษของสำนักแตรสังข์ต่างไม่รีบร้อนที่จะลงมือต่อหลี่ซีเย กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ข้าเร็วหลี่ซีเยก็ต้องตายอยู่แล้ว

พวกเขาเพียงเฝ้าสังเกตการณ์อยู่ห่างๆ พวกเขารู้สึกดีใจเมื่อเห็นพิสุทธิ์นัรันดรสีสายถูกกลางน้ำ และพวกเขารู้สึกดีใจยิ่งกว่าเมื่อเห็นไตรนิกายพิสุทธิ์ลงใจเป็นศัตรูกับจูลู่ กระทั่งเงากัวเจี้ยนทนไม่ไหวต้องออกมาคอยเสี้ยมและสุ่มไฟ

หากเกิดความวุ่นวายไปทั่วหล้า กล่าวสำหรับเม็งเจ็ญเทียน และสำนักแตรสังข์แล้วนับว่ามีแต่ได้ไม่มีเสีย ดีที่สุดคือพิสุทธิ์นิรันดร์สี่สาย ไตรนิกายพิสุทธิ์ และลู่ลู่ที่ต่างเป็นผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสิ้นเข้าไปอยู่ในสงครามที่ต่อเนื่อง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อพวกเขาอย่างยิ่ง

แต่ทว่า นึกไม่ถึงว่าหลี่ชียเอ่จะพาลได้ถึงเพียงนี้ ถึงกับช่วยยุต่อเม็งเจ็ญเทียนโดยตรง ทำให้ไฟสงครามปล้นลามถึงตัวพวกเขาในทันที

“ใครริศษย์ของเจ้า? ” หลี่ชียเอ่ยังคงไม่ให้ความสนใจต่อคำพูดของบรรพบุรุษ เพียงเหล่ตามองดูเขาแวบหนึ่ง

บรรพบุรุษสำนักแตรสังข์ถูกหลี่ชียเอ่ยั่วโมโหจนเดือดเป็นไฟเป็นไฟ แต่ผู้เยาว์คนหนึ่งเท่านั้น แต่กลับวางท่าสูงส่งเช่นนี้ แล้วจะไม่ให้เขาต้องโกรธเป็นไฟเป็นไฟได้อย่างไรกัน เวลานี้ เขาแค่นฉนอยอยากจะจับหลี่ชียเอ่ฉีกเป็นชิ้นๆ ให้รู้แล้วรู้รอดไป

“เจ้าผู้เยาว์ เจ้าทำเป็นโอหังต่อไปเรื่อยๆ ก็แล้วกัน เจ้าคงโอหังได้อีกไม่นาน!” บรรพบุรุษสำนักแตรสังข์กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “แม้ว่าด้วยฐานะจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ของข้า ไม่สมควรลงมือกับผู้เยาว์ที่ได้รับบาดเจ็บ แต่ ในเมื่อเจ้ารณหาที่ตายเอง งั้นวันนี้ข้าก็จะเอาชีวิตสุนัขเจ้า แก้วแค่นให้กับเยียนเอ๋อร์ของข้าที่ตายไป!”

“จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์!” เดิมที หลายคนยังจดจำประวัติความเป็นมาบรรพบุรุษของสำนักแตรสังข์ผู้นี้ไม่ได้ เพราะไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เขาปรากฏตัวออกมาน้อยมาก เมื่อเขาได้แจ้งชื่อแซ่ของตนออกมา จึงทำให้ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยรู้สึกตกใจ

“ได้ยินมาว่า จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์เป็นทายาทของเทพแท้จริง!” ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสเอ่ยขึ้นด้วยความตระหนก

บรรพบุรุษสำนักแตรสังข์ที่อยู่ตรงหน้า ผู้คนเรียกเขาว่า จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ เป็นบรรพบุรุษที่มีชื่อเสียงโด่งดังของสำนักแตรสังข์ ขณะที่มียุคน้อย เคยมีชื่อเสียงสะเทือนทั่วหล้า

เขาคืออาจารย์ของซ่งกวานเพยเยียน เขามีฐานะที่ไม่ธรรมดาในสำนักแตรสังข์ แม้จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์จะมีชาติกำเนิดเป็นปีศาจทะเล แต่ทว่า บนตัวของเขามีสายเลือดของเทพแท้จริงหลังรินอยู่ในกาย เล่าลือกันว่า บรรพบุรุษของเขาเป็นเทพแท้จริงที่ปราศจากผู้ต่อกร คนหนึ่ง

ตัวของจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์นับเป็นจักรพรรดิเทพชั้นจักรพรรดิสวรรค์ บวกกับสายเลือดเทพแท้จริงของเขา จึงเพียงพอที่จะทำให้เขามองเหยียดหยันระดับจักรพรรดิเทพที่อยู่ในระดับเดียวกัน

“เอ่อ ข้านึกขึ้นมาได้แล้ว เจ้าบอกว่าศิษย์ของเจ้าคือซ่งกวานเพยเยียนใช่ไหม ถูกต้อง ข้าเป็นผู้ชำนาญเองแหละ” หลี่ชียเอ่หัวเราะที่หนึ่ง เหมือนหนึ่งว่าเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ว่าศิษย์ของจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์คือใคร

เมื่อจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์เห็นท่าทีของหลี่ชียเอ่ที่ทำตัวสูงเด่น จึงโกรธจนเหมือนดังเพลิงเผาผลาญหัวใจจนมอดไหม้ อย่างนั้น เวลานี้ เขาไม่สามารถอดกลั้นได้อีกต่อไป ก้าวเดินออกมาก้าวหนึ่ง แล้วกล่าวน่าครั่นคร้ามว่า “เจ้าผู้เยาว์! ไส้หัว

ออกมารับความตายเสีย ภายในสิบกระบวนท่าจะต้องเอาชีวิตของ
เจ้า! ”

จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ได้ออกมาแสดงตนว่าต้องการ
เอาชีวิตของหลี่ชียเอ่แล้ว ในเวลานี้ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยได้กลั่นลม
หายใจเอาไว้และมองไปที่หลี่ชียเอ่ ทุกคนรู้ว่าคนโหดนั้นแข็งแกร่งยิ่ง
นัก แต่ไม่รู้ว่าคนโหดจะเป็นคู่ต่อสู้ของจักรพรรดิเทพหอยแอมโม
ไนต์ได้หรือไม่

“หากจักรพรรดิเทพต้องการต่อสู้ ข้าสามารถต่อสู้แทน
คุณชายได้” เมื่อต้องเผชิญกับคำท้าสู้ของจักรพรรดิเทพหอยแอม
โมไนต์ จ้าวเจี้ยนซือที่พยุงหลี่ชียเอ่อยู่ได้เอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ

เมื่อจ้าวเจี้ยนซือก้าวเดินออกมา ทำให้ผู้คนจำนวนมากไม่น้อย
มองดูหลี่ชียเอ่ แล้วก็มองดูจ้าวเจี้ยนซือ ทำให้ภายในใจของผู้คน
จำนวนมากไม่น้อยต้องอูทานด้วยความตระหนก และรู้สึกอิจฉา

ทุกคนต่างก็ไม่รู้ว่าเจ้าหมอนี้มันมีเสน่ห์ที่ตรงไหน ถึงกับทำให้
โฉมตรูทั้งสองที่เป็นเจ้านิกายของไตรนิกายพิสุทธิมาเคียงข้างซ้าย
ขวา การมีโชคทางความรักเช่นนี้นับว่าเป็นที่อิจฉาริษยาของผู้คน
ยิ่งนัก

“เจ้านิกายจ้าว ในเมื่อไตรนิกายพิสุทธิของพวกเขาเจ้ายอมทำตัว
ตกต่ำเอง มัวสุขอยู่กับผู้เยาว์เจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่ง เมื่อ
เป็นเช่นนั้น สำนักแตรสังข์ของข้าก็ไม่ใส่ใจในอันที่จะเป็นศัตรูกับ
ไตรนิกายพิสุทธิพวกเจ้า อาศัยเจ้านิกายจ้าวอย่างเจ้ายังไม่ใช้คู่ต่อสู้
ของข้า เจ้าเข้ามาพร้อมๆกับเจ้านิกายหลิวก็แล้วกัน ให้ข้าได้ขอคำ
ชี้แนะจากสุดยอดเคล็ดกายเขียนของไตรนิกายพิสุทธิก็แล้วกัน”

สำหรับการตอบรับการต่อสู้ของจ้าวเลี่ยนซือ จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ไม่ได้รู้สึกเหนื่อความคาดคิด หัวเราะเยาะออกมา

เวลานี้ เฉกเช่นจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ได้กล่าวเอาไว้ อย่างนั้น สำนักแตรสังข์ของพวกเขาไม่ได้สนใจที่จะต้องเป็นศัตรูกับไตรนิกายพิสุทธียีกต่อไป ในเมื่อสำนักแตรสังข์ของพวกเขาได้เลือกที่จะยืนอยู่ข้างฝ่ายเมิ่งเจิ้นเทียนแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าเร็วสักวันก็ต้องเผชิญกับการตัดสินชี้ขาดกับไตรนิกายพิสุทธิอยู่แล้ว

ถ้าหากมีวันนั้นจริง สำนักแตรสังข์ของพวกเขาเอาชนะไตรนิกายพิสุทธิได้ หรือกระทั่งทำลายไตรนิกายพิสุทธิได้ ก็จะเป็นการตอกย้ำสถานะสำนักแตรสังข์ของพวกเขาจะได้ยืนอยู่ในระดับสูงสุดของแดนวิญญานสวรรค์

ความน่าจะเป็นเช่นนี้กล่าวสำหรับสำนักแตรสังข์พวกเขาแล้ว นับว่ามีโอกาสสูงมาก จะอย่างไรเสียพวกเขามองไปมีเมิ่งเจิ้นเทียนเมื่อไหร่ที่เมิ่งเจิ้นเทียนได้เป็นราชันเซียน ทุกอย่างก็สามารถทำได้ อย่างง่ายดาย

“งั้นก็รบกันก็แล้วกัน” หลิวหยูเยียนหัวเราะเบาๆ กล่าวว่า “พูดราวกับว่าไตรนิกายพิสุทธิของข้ากลัวสำนักแตรสังข์พวกเจ้าอย่างนั้น! อยากเปิดศึกก็เอาสิ สำนักแตรสังข์แน่จริงเข้ามาได้เลย!”

เมื่อเปรียบเทียบกับจ้าวเลี่ยนซือแล้ว การพูดการจาของหลิวหยูเยียนดูจะพาลเกเรมากกว่า ดุเดือดเผ็ดร้อนมากกว่า และพูดออกมาตรงประเด็นชัดเจน

ในเวลา นี้ บรรยากาศทั้งทั้งบริเวณกลับกลายเป็นหนักแน่นขึ้น ดูผิวเผินเหมือนว่ามันคือบุญคุณความแค้นส่วนตัว แต่ทว่า เมื่อดู ลึกเข้าไปแล้ว มันคือการรบกันของกองหน้าเพื่อช่วงชิงความเป็น ราชันเซียน เป็นการชกแถวครั้งแรกของแดนวิญญานสวรรค์

ทุกคนต่างรู้ว่าเม็งเจิ้นเทียนนั้นคาดหวังจะต้องให้ได้มาซึ่ง ตำแหน่งราชันเซียน ขณะที่หลี่ซิเยประกาศว่าตำแหน่งราชันเซียน เป็นใครไปไม่ได้นอกจากตัวเขา

เวลานี้ ทุกคนดูออกว่า สำนักแตรสังข์ยืนอยู่ข้างของเม็งเจิ้น เทียนอย่างไม่ต้องสงสัย ขณะที่ข้างฝ่ายของหลี่ซิเยนั้น ไตรนิกาย พิสุทธิ์ยืนอยู่ข้างเขาก็เป็นเรื่องที่ไม่ต้องสงสัยเช่นกัน ใน ขณะเดียวกัน โดยพื้นฐานแล้วพิสุทธิ์นัรันดรสีสายก็พอจะยืนยันว่า คงจะยืนอยู่ข้างหลี่ซิเยแน่นอน!

ดูจากกำลังแล้ว หลี่ซิเยมียักษ์ใหญ่อย่างไตรนิกายพิสุทธิ์กับ พิสุทธิ์นัรันดรสีสายอยู่ในปากฝั่งของตน หากจะวัดจากกำลังด้าน นี้แล้ว ย่อมไม่เป็นที่สงสัยว่า หลี่ซิเยได้เปรียบมากกว่าเม็งเจิ้นเทียน

แต่ทว่า ทุกคนกลับมองว่าเม็งเจิ้นเทียนเหนือกว่า เนื่องจาก ความแข็งแกร่งของเม็งเจิ้นเทียนนั้นเป็นที่ทราบกันทั่ว แม้ว่าหลี่ซิเย ก็แข็งแกร่งเช่นเดียวกัน และทุกคนก็ยอมรับในกำลังความสามารถ ของเขา แต่ เมื่อเปรียบเทียบกับเม็งเจิ้นเทียนแล้ว ยังมีช่วงห่างอีก มาก

“ดี เอาชนะพวกเจ้าก่อนแล้วค่อยเอาชีวิตสุนัขของคนแซ่หลี่ก็ ยังไม่สาย!” จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ก้าวเท้าขึ้นไปบนบก และกล่าวน่าเกรงขามออกมา

“เอาละ ให้ข้าเองเถอะ” ขณะที่หลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซื่อคิดจะลงมือ หลีซีเย่หัวเราะและโบกมือไปมา กล่าวว่า “ถ้าหากพวกเจ้าสองคนคอยกันให้กับข้า คนอื่นจะเข้าใจว่าข้านะอ่อนแอเหมือนดั่งมดปลวกอย่างนั้น ต้องเกาะผู้หญิงกิน”

“คุณชาย.....” จ้าวเจี้ยนซื่อเห็นหลีซีเย่อกรบอดที่จะเป็นห่วงไม่ได้ จะอย่างไรเสีย เรื่องอาการบาดเจ็บของหลีซีเย่นางย่อมรู้ดี ถูกเทพธิดาทำให้ต้องบาดเจ็บสาหัส ต่อให้เป็นเหมือนดั่งกายเพชรของฉุนหยางก็ยิ่งยากที่จะรองรับได้

“ไม่ต้องเป็นห่วงข้า แค่ระดับจักรพรรดิเทพ ชั้นจักรพรรดิเทพสวรรค์เท่านั้นเอง ไร้ค่าคู่ควรจะกล่าวถึง ไม่ต่างอะไรกับมดปลวกสักเท่าไร” หลีซีเย่ยิ้มกล่าวขึ้นมาอย่างไม่สนใจใยดี

พลันที่หลีซีเย่พูดคำๆ นี้ออกมา ได้ทำให้ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ถึงกับอึ้ง นี่มันคือจักรพรรดิเทพชั้นจักรพรรดิสวรรค์นะเนี่ย เขากลับบอกว่าไม่ต่างอะไรกับมดปลวกสักเท่าไร ช่างอวดดีเหลือเกิน

“เจ้าเด็กน้อยโง่เขลา ใสหัวออกมารับความตายเสีย! ” จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ถูกยั่วโมโหจนแทบกระอักเลือด ร้องคำรามออกมา

“จะรีบร้อนไปใย จะสังหารเจ้ามันจะไปยากอะไร” หลีซีเย่หัวเราะที่หนึ่ง ถึงกับทิ้งตัวลงนั่งบนดาตฟ้าเรือ และกล่าวด้วยท่าที่เหนื่อยหน่ายออกมา

ทุกคนต้องอึ้ง เมื่อมองเห็นท่าทางเช่นนี้ของหลี่ซีเย เวลาที่ท่าทางที่ซุกซนเช่นนี้ไม่เห็นจะมีบุคลิกของยอดฝีมือเลยแม้แต่คนเดียวไปแล้วเหมือนพวกหยอกล้อไร้เหตุผล

“แหะ เจ้าคนแซ่หลี่ เจ้าคงไม่ใช่ก๊วฉวนเขาอ่อน ก๊วฉวนอุจะระบัสสาวะราดกระมัง ลูกไม่ไหวแล้วสิ” เจาก้าวเจี้ยนหัวเราะนำครั้นคร้ามออกมา ลงใจพูดเสียดสีและเยาะเย้ยหลี่ซีเย

เขาถูกหลี่ซีเยทำให้ต้องอับอายขายหน้ามา วันนี้จึงลงใจที่จะทำให้หลี่ซีเยต้องขายหน้าบ้าง เพื่อเป็นการแก้แค้น!

ตอนที่ 1372 เทพกายเพชร

หลี่ชีย่ก็ไม่ได้โกรธสำหรับคำเยาะเย้ยของเฉาก้าวเจี้ยน กล่าว
ว่า “ข้าน่าจะยังไม่ถึงขั้นต้องบัสสาวะอุจจะระราดหรอกนะ รอให้
อาจารย์ของเจ้าถูกข้ายัดเยียดความพ่ายแพ้แล้ว ถึงตอนนั้นเจ้า
อย่าตกใจจนบัสสาวะอุจจะระราดก็แล้วกัน แน่นอน รอให้เจ้ามี
โอกาสอยู่รอดถึงวันนั้นก่อนค่อยมาว่ากัน”

“เจ้า.....” เฉาก้าวเจี้ยนถูกพูดยั่วโมโหจนตัวสั่น กล่าวนำ
เกรงขามว่า “เจ้าเดรัจฉานน้อย หากไม่เป็นเพราะจักรพรรดิเทพ
แอมโมไนต์ต้องการเอาชีวิตสุนัขของเจ้าล่ะก็ ข้าจะลงมือสังหารเจ้า
เดี๋ยวนี้เลย!”

“เจ้าเด็กน้อยโง่เขลา รีบมารับความตายเสีย!” จักรพรรดิเทพ
หอยแอมโมไนต์ที่ยืนรออยู่ริมทะเลสาบดูจะรอไม่ไหวแล้ว จึงร้อง
กล่าวขึ้นมา

“มาแล้ว มาแล้ว” หลี่ชีย่ยังคงนั่งอยู่บนดาตฟ้าเรือ หัวเราะและ
กล่าวว่า “ในเมื่อเจ้ารีบจะไปเกิดใหม่เสียขนาดนั้น ข้าก็จะ
ส่งเคราะห์ให้เจ้า!”

“แว้งค์” เวลานี้ หลี่ชีย่เปิดลัคนาออกและปรากฏเป็นทะเล
เลือดขึ้นมา โดยที่ทะเลเลือดนี้เหมือนตั้งเป็นแคว้นๆ หนึ่งอย่างนั้น
แคว้นนี้มีพื้นที่ที่กว้างขวางมาก หอดสายตามองออกไป กว้างใหญ่
ไพศาลไร้ขอบเขต มองไม่เห็นปลายทาง

ท่ามกลางทะเลเลือดแห่งนี้มีเทือกเขาขนาดยักษ์ตั้งอยู่ เทือกเขายักษ์นี้แลดูดีกดำบรรพ์ เหมือนหนึ่งเป็นเทือกเขาบรรพบุรุษดีกดำบรรพ์ที่ตั้งอยู่บนพื้นดินแห่งนี้ โดยเทือกเขายักษ์นี้เหมือนอาศัยพลังแก่นฟ้าดินที่ไม่มีสิ้นสุดมาทำการหล่อเลี้ยงแคว้นทะเลเลือดนั้นอย่างนั้น

บนท้องฟ้าของเทือกเขายักษ์นี้ ปรากฏร่างเงาขนาดใหญ่ มากอยู่สิบสองร่าง ร่างเงาขนาดยักษ์นี้นอกจากได้รับการหล่อเลี้ยงจากพลังลมปราณไร้สิ้นสุดของทะเลเลือดแล้ว ยังได้รับการหล่อเลี้ยงจากเทือกเขาขนาดยักษ์นี้อีกด้วย

ประวัติความเป็นมาของแคว้นทะเลเลือดนี้ไม่ธรรมดา พลังลมปราณของแคว้นแห่งนี้น่าเกรงขามยิ่งนัก เสมือนดังเป็นมหาสมุทรอย่างนั้น อีกทั้งพลังลมปราณที่อยู่ในแคว้นแห่งนี้ทรงพลังและดีกดำบรรพ์ยิ่ง เหมือนหนึ่งเป็นลมปราณของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ดีกดำบรรพ์ และของสุดยอดราชันเซียนอย่างนั้น

ความจริงแล้ว แคว้นทะเลเลือดของหลี่ชีย่้นับว่าเป็นพลังลมปราณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ดีกดำบรรพ์ และสุดยอดราชันเซียนได้โดยแท้จริง!

แคว้นทะเลเลือดของหลี่ชีย่แห่งนี้ ได้กลืนกินเลือดดีกดำบรรพ์ที่อยู่ในสระโลหิตทั้งหมดและลมปราณจำนวนมหาศาลของแคว้นทะเลเลือดเซียนของเผ่ามารโลหิต หลังจากที่หลี่ชีย่ได้กลืนกินพลังลมปราณทั้งสองแล้วนำมาบ่มพักอยู่ภายในลัคนา จนกลับกลายเป็นแคว้นทะเลเลือดขึ้นมา โดยที่ทะเลเลือดนี้ในบางแง่มุมเป็นการสร้างเลียนแบบแคว้นทะเลเลือดเซียน! "

สำหรับเทือกเขาขนาดยักษ์นั้น พื้นฐานของมันมาจากเส้นราก
ซีพอร์ใต้ดินในเมืองราชันย์คัมภ์ของสำนักแพทย์คัมภ์คาม หลี่ซีเย
นำมาบ่มพักจนกลายเป็นเส้นซีพอร์หลัก จากนั้นย้ายมาปลูกถ่ายที่
แคว้นทะเลเลือด

ด้วยวิธีนี้ หลี่ซีเยอาศัยพลังลมปราณปริมาณมหาศาล บวกกับ
พลังแก่นฟ้าดินของซีพอร์หลัก สร้างเป็นแคว้นทะเลเลือดที่มีอาณา
เขตกว้างขวางสุดเปรียบเปรยขึ้นมา

ภายในแคว้นทะเลเลือดได้บ่มพักเทพมารเอาไว้สิบสององค์

เทพมารจำนวนสิบสององค์ที่มองเห็นปรากฏอยู่ด้านบน
เทือกเขาขนาดยักษ์ก็คือเทพมารสิบสององค์ที่หลี่ซีเย ได้ทำการ
บ่มพักขึ้นมา โดยสิบสองเทพมารนี้จะแบ่งเป็นเทพหกองค์มารหก
ตน และมีบุคลิกลักษณะที่แตกต่างกันไป

"ปัง....." ในเวลานี้เอง ปรากฏเทพศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่งก้าว
เดินออกมาจากแคว้นทะเลเลือดแห่งนี้

พลันที่เทพศักดิ์สิทธิ์องค์นี้ก้าวเดินออกมา ร่างกายของมัน
เปล่งประกายสีทองสูงนับล้านล้านจ่าง กระทบมีประกายพุทระพวย
พุ่งออกมาจากทุกส่วนของร่างกาย เสมือนหนึ่งเป็นพระพุทธรูปองค์ที่
มีฐานะสูงสุดอย่างนั้น

แต่ทว่า องค์เทพที่มีประกายสีทองสูงนับล้านล้านจ่างทั้งตัว
กระทบได้มีประกายพุทระพวยพุ่งออกมาองค์นี้ก็กลับมีหน้าตา
เหมือนกับหลี่ซีเยอย่างกับแกะ

ถ้าหากจะบอกว่ามีส่วนที่แตกต่างจากหลี่ชียะละก็ คงเป็นร่างกายของมันที่แลดู คล้ายหล่อขึ้นมาจากทองคำทั้งตัวอย่างนั้น แข็งและเยือกเย็น

“นี่มันตัวอะไร!” ทุกคนรู้สึกงุนงงเมื่อได้เห็นเทพศักดิ์สิทธิ์ที่หน้าตาเหมือนกับหลี่ชียะโดยไม่ได้คาดหมาย

ความจริงแล้ว แม้แต่จ้าวเจี้ยนซือ และหลิวหยูเยียนก็รู้สึกเหนือความคาดคิดเป็นอันมาก พวกนางไม่เคยนึกมาก่อนว่าหลี่ชียะจะมีของเช่นนี้อยู่

“เจ้าจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์อะไรของเจ้าก็ลองสู้กับเทพกายเพชรองค์นี้ของข้าเป็นการชั่วคราวก่อนก็แล้วกัน” ในเวลานี้ เทพศักดิ์สิทธิ์องค์นี้ที่มีประกายสีทองแวววับกลับสามารถพูดได้ และมันก็เป็นเสียงของหลี่ชียะ เป็นเสียงของหลี่ชียะที่พูดไปหัวเราะไป

“ปัง.....” เทพกายเพชรองค์นี้พลันบุกขึ้นฝั่ง ก็ควงหมัดเข้าไปในทันที

“มาได้จังหวะ!” จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์เองก็ไม่ค่อยเข้าใจถึงลักษณะท่าทีเสียเท่าไร เมื่อเห็นหมัดของเทพกายเพชรที่ซัดตูมเข้ามา จึงคำรามเสียงยาว พลันลงมือด้วยตราประทับสวรรค์รับมือกับหมัดที่ซัดเข้ามา

“ปัง.....” เทพกายเพชรรับกับกระบวนท่าของจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์โดยตรง แม้ว่ามันจะไม่ได้บุบสลายแต่ประการใดก็

ตาม แต่ ฤกษ์พลังของจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์จันต้องถอย
หลังตึงตึงตึงไปหลายก้าว

“ซ่า.....” ครั้นจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์เห็นไม่ได้
ระคายผิวเทพกายเพชรแม้แต่บ่อย ลึงคำรามเสียงยาวออกมา และ
ปรากฏเป็นทวนยาวในมือ พลันกลับกลายเป็นเสมือนดาวที่พราง
พร่าในนภา ท้ามกลางเสียงดังตุมตาม ทวนในมือที่มีประกาย
เยือกเย็นลากยาวเป็นสายได้ทิ่มแทงไปยังจุดตายทุกๆ จุดของเทพ
กายเพชร

“ตึง ตึง ตึง.....” เสียงโลหะที่ปะทะกันดังขึ้น เห็นประกายไฟ
ที่กระจายออกมาในจังหวะที่ทวนยาวของจักรพรรดิเทพหอยแอม
โมไนต์ที่ดุจดั่งดาวกระจายทิ่มแทงไปยังร่างของเทพกายเพชร
เพียงชั่วพริบตาเดียวก็ทิ่มแทงไปหลายพันครั้ง ทุกๆ เพลงทวนที่ทิ่ม
แทงไปนั้นอาณาภาพเพียงพอที่จะแทงทะลุภูเขาขนาดยักษ์ได้ หลาย
พันทวนทิ่มแทงเข้าไปที่ร่างของคนๆ หนึ่งในชั่วพริบตาเดียว อย่า
ว่าแต่ระดับอ่องเทพเลย ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพก็ไม่สามารถอาศัย
กายเนื้อรับกับทวนหลายพันครั้งได้

แต่ทว่า หลายพันทวนที่ทิ่มแทงเข้าไปบนตัวของเทพกาย
เพชรกลับไม่ระคายผิวแม้แต่บ่อย อย่างดีที่สุดก็ปรากฏเป็นร่องรอย
ที่บางเบาบนตัวเท่านั้น

จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ถึงกับตกใจยิ่งนักเมื่อได้พบกับ
ภาพเช่นนี้ เขามีความมั่นใจในทวนของตนเป็นอันมาก แต่ เวลา
นี้กลับไม่สามารถทำอะไรเทพกายเพชรได้แม้แต่บ่อยนิด

“อ่อนเหลือเกิน ไซ้เกาที่คันให้กับข้าंनाว่าไม่เลวนัก” เทพกายเพชรเปิดปากพูดออกมาเป็นคำพูดและเสียงหัวเราะของหลี่ซีเย

“ตุ้ม.....” เสียงหนึ่งได้ดังขึ้น ขณะที่จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ยังไม่หายจากอาการตกตะลึง เทพกายเพชรได้อาศัยมือทั้งสองข้างรื้อหมัดซ้ายขวาเขาใส่ ฟุ้งเป้าไปที่บริเวณหน้าอกของจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์

“ตึง ตึง ตึง .....” เสียงโลหะที่กระทบกันดังขึ้น พร้อมกับสะเก็ดไฟที่แตกกระจาย เสมือนดังดอกไม้ไฟในยามค่ำคืนเกิดขึ้นบนท้องฟ้า แลดูสวยงามยิ่งนัก

เทพกายเพชรได้บุกเข้าโจมตีต่อจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์อย่างบ้าคลั่ง โดยที่ตัวมันไม่ได้สนใจว่าจะเปิดช่องโหว่ให้กับศัตรูหรือไม่อย่างไร ปล่อยให้ทวนยาวของจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ที่มแทงใส่ตัวมันตามใจชอบ โดยที่แต่ละหมัดของมันล้วนแล้วแต่ฟุ้งเป้าใส่บริเวณหน้าอกของจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ ด้วยวิธีการต่อสู้แบบไม่คำนึงถึงชีวิตเช่นนี้ ทำให้จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ต้องเสียเปรียบอย่างมาก ต้องถอยร่นไม่เป็นขบวน

ที่เป็นเช่นนี้ไซ้ว่าเป็นเพราะจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์มีทักษะยุทธ์ที่อ่อนด้อยกว่าเทพกายเพชร ความจริงแล้ว จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์แข็งแกร่งกว่าเทพกายเพชรอยู่มากมายนัก แต่ปัญหาก็คือ เทพกายเพชรฟันแทงไม่เข้า ต่อให้อนุภาพทวนยาวของจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์จะยอดเยี่ยมเพียงใดก็ตาม ก็ไม่สามารถทำอันตรายให้กับมันได้

จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ทั้งตระหนกทั้งโกรธ ทวนยาวเล่มนี้คืออาวุธชีพแท้ของเขาเอง ในฐานะที่เป็นอาวุธของจักรพรรดิเทพ ยากที่จะประเมินถึงอำนาจของมัน ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพชั้นจักรพรรดิเทพสวรรค์ก็ไม่สามารถอาศัยกายเนื้อมาต้านทานทวนยาวของตนได้!

แต่ทว่า ภายใต้การโจมตีที่รุนแรงและถึงขั้นทำลายล้างของตนเอง เทพกายเพชรที่อยู่ตรงหน้ากลับยังคงไม่มีอะไรเกิดขึ้นอย่างมากก็แค่ทิ้งร่องรอยของทวนยาวที่บางเบาบนผิวกายของมันเท่านั้น

“นี่มันคือตัวอะไร.....” ผู้คนจำนวนมากต่างมองหน้ากันเล็กน้อย และงงกันไปชั่วขณะ เมื่อเห็นเทพกายเพชรที่มีหน้าตาเหมือนกับหลี่ชียเออย่างกับแกะถึงกับพินแทบไม่เข้า

“บางที นี่เป็นส่วนหนึ่งของการแปลงร่าง” ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสกล่าวในลักษณะคาดเดาออกมา

เมื่อผู้บำเพ็ญตนมีความแข็งแกร่งจนถึงระดับหนึ่งแล้วสามารถฝึกวิชาแปลงร่างได้ เพียงแต่กำลังความสามารถของร่างแปลงจะมีไม่ถึงสองหรือสามส่วนในสิบส่วนของร่างแท้จริง อีกทั้งการฝึกวิชาแปลงร่างจำเป็นต้องอาศัยพลังกายใจเป็นจำนวนมาก

ในขณะเดียวกัน การต่อสู้ของร่างแปลงต้องอาศัยพลังลมปราณของผู้บำเพ็ญตนเองมาให้การสนับสนุน และอำนาจของร่างแปลงมักจะทำให้ผู้บำเพ็ญตนรู้สึกได้ไม่คุ้มเสีย ดังนั้น ผู้บำเพ็ญตนที่ยอมฝึกร่างแปลงจึงมีอยู่ไม่มาก

“หรือว่าร่างแปลงก็รู้จักฝึกกายเพชรได้ด้วยอย่างนั้นรี? ” ผู้ที่เห็นภาพต่อสู้แล้วแทบไม่ค่อยอยากจะทำเชื่อ กล่าวว่า “อีกอย่างกำลังความสามารถของร่างแปลงจะได้ไม่เท่าสองหรือสามในสิบส่วนของร่างจริง ถ้าหากร่างแปลงนี้มีกำลังความสามารถเพียงสองหรือสามส่วนของร่างจริงละก็ นั่นมิใช่หมายความว่ากำลังความสามารถของหลิษิเย่เกือบจะอยู่ในระดับเดียวกันกับเม็งเงินเทียนแล้วสิ”

คำกล่าวเกี่ยวกับ “ร่างแปลง” เช่นนี้ ทุกคนต่างรู้สึกว่ามันเชื่อถือไม่ค่อยจะได้ เพราะเทพกายเพชรองค์นี้พันแทงไม่เข้า ทุกคนจึงเข้าใจว่ามันจะต้องได้ฝึกกายเพชรมาแล้ว ร่างแปลงฝึกกายเพชรได้ นอกเสียจากตัวหลิษิเย่เองได้ฝึกวิชากายเพชรมาแล้ว

“ดูท่าทักษะยุทธของท่านทั้งสองก็งั้นๆ พอแค่นี้เถอะ” ฉุนหยางลือที่ต่อสู้โดยลำพังกับราชาสุริยา และนักพรตหลินก็ถูกภาพนี้ดึงดูดเอาไว้ จึงยิ้มกล่าวออกมา

แม้ว่าราชาสุริยาจะร่วมมือกับนักพรตหลินเข้าต่อสู้กับฉุนหยางลือ แต่ทว่าตั้งแต่ต้นจนจบฉุนหยางลืออาศัยเพียงมือเปล่า และไม่ค่อยจะได้ลงมือเสียเท่าไร ขณะที่กรบวนท่าต่างๆ ของราชาสุริยาและนักพรตหลินที่ร่วมมือกันโจมตี กลับถูกสลายไปได้อย่างง่ายดายโดยฉุนหยางลือ

กำลังทั้งสองฝ่ายแตกต่างกันมากมายเหลือเกิน ต่อให้ราชาสุริยาร่วมมือกับนักพรตหลินก็ไม่ใช่ว่าต่อสู้ของฉุนหยางลือ

“ตั้ง.....” เสียงกระปี่ที่ตั้งก้องเก้าชั้นฟ้า เวลานี้ กระปี่ทองแดงคู่ฉุนปรากฏอยู่ในมือของฉุนหยางลือ กระปี่ทองแดงไม่ได้

ชักออกจากฝัก เพียงกวาดขวางออกไป เหมือนดั่งมังกรแท้จริง
พาดหาง

"ปัง ปัง" กระบี่ทองแดงพร้อมฝักได้พาดเข้าให้กับตัวของราชา
สุริยาและนักพรตหลิน ทั้งสองคนพลันลอยไปตามแรง ได้ยินเสียง
"คร้ากก" เสียงแตกหักของกระดูกตั้งขึ้นมา ทั้งสองร่วงลงกับพื้น
และกระดูกเลือดออกมาอย่างรุนแรง

"ขอบคุณที่อ้อมมือ" ฉุนหยางลือเก็บกระบี่ทองแดงกู่ฉุนกลับ
และยิ้มกล่าวเฉยเมยออกมา

ราชาสุริยาและนักพรตหลินทั้งสองคนลุกขึ้นยืนด้วยสีหน้าที่
ขาวซีดและดูไม่เจิดยิ่งนัก พวกเขาทั้งสองร่วมมือกันเมื่อต้อง
เผชิญหน้ากับฉุนหยางลือยังคงไม่คนามือ ทำให้พวกเขารับรู้ได้ว่า
ฉุนหยางลือคงอยู่ในระดับจักรพรรดิเทพแล้ว ฝีมือทั้งสองฝ่ายห่าง
ชั้นกันมากเหลือเกิน

สีหน้าของนักพรตหลินและราชาสุริยาดูปั่นยากเหลือเกิน พวกเขา
เขาไม่มีหน้าที่จะรุ่งอยู่อีกต่อไป หันหลังไปจากทันที เพียงชั่ว
พริบตาเดียวก็หายไปยังเส้นขอบฟ้า

ทุกคนต่างมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว รวมทั้ง
เฉาก้าวเฉียงที่เป็นบุคคลระดับจักรพรรดิเทพ

ไม่มีใครคาดคิดว่าฉุนหยางลือจะแข็งแกร่งได้ถึงเพียงนี้ ดาวรุ่ง
ระดับราชาสุริยาและนักพรตหลินไม่คนามือของเขาอยู่แล้ว! ทำให้
พวกเขาเฉาก้าวเฉียงรับรู้ได้ว่าเป็นระดับจักรพรรดิเทพ!

ระดับจักรพรรดิเทพนะเนีย ด้วยอายุเพียงเท่านี้ก็อยู่ในระดับจักรพรรดิเทพแล้ว ช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวอะไรอย่างนั้น ไม่ว่าใครก็ตาม เมื่อนึกดูแล้วก็ต้องขนลุกซู่ในใจ

“แค่มดปลวกเท่านั้น บังอาจกล้ามาต่อกรกับศิษย์พี่ของข้า” มองดูราชาสุรียาและนักพรตหลินที่วิ่งหนีไป อ่องเทพลมบาดาลกล่าวด้วยความดูแคลนออกมา

จุดจบเช่นนี้อยู่ในความคาดคิดของเขาอยู่แล้ว เพียงแต่ศิษย์พี่มีใจเมตตาเกินไป หากเปลี่ยนเป็นเขาสะกั พลันลงมือก็จัดการเชือดนักพรตหลินและราชาสุรียาไปแล้ว!

หลายคนในเวลานี้ รู้สึกเสียวสันหลังวาบบในใจ และทุกคนเพิ่งจะเข้าใจว่า เพราะอะไรอ่องเทพลมบาดาลที่ยิ่งยโสยิ่งถึงได้ให้ความเคารพต่อคุณหยางลือที่ไม่มีชื่อเสียงเช่นนี้ มันไม่เพียงเพราะคุณหยางลือมีฐานะเป็นศิษย์พี่ที่ยิ่งกว่านั้นก็คือ กำลังความสามารถของคุณหยางลือคู่ควรให้ดาวรุ่งอย่างอ่องเทพลมบาดาลไปให้ความเคารพ!

ตอนที่ 1373 สิบสองเทพมาร

ฉุนหยางลือไม่ได้แสดงอาการลำพองใจกับการเอาชนระชาสุรียาและนักพรตหลินแบบไม่ได้ตั้งใจอะไรมากนัก แต่กลับมองดูการต่อสู้ระหว่างเทพกายเพชรกับจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์อย่างออกรสออกชาติ

มองดูเทพกายเพชรที่มีสีทองวาววับ ประกายพุทระที่พวยพุ่งออกมา ภายใต้การโจมตีจากจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ยังคงไม่มีความเสียหายแต่อย่างใด ทำให้ฉุนหยางลือมองแล้วรู้แจ้งทันที

“เป็นกายเพชรจริงๆ” ฉุนหยางลือมองออกถึงเส้นสนกลในพยักหน้าและกล่าวออกมา

“ปัง ปัง ปัง.....” เสียงกระทบกันดังขึ้น สะเก็ดไฟกระเด็นกระจัดกระจาย ทวนยาวในมือของจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ดุจดั่งเป็นมังกรอย่างนั้น ทิ่มเข้าใส่ตัวของเทพกายเพชรครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ทว่า เทพกายเพชรกลับไม่เกิดความเสียหายแต่ประการใด มันได้โจมตีโต้กลับจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างบ้าคลั่ง เป็นวิธีต่อสู้อย่างไม่คิดชีวิต

สิ่งนี้ทำให้จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์แทบคลั่ง ทั้งที่กำลังความสามารถของเขาเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเหนือกว่าเทพกายเพชรอยู่มาก แต่ทว่า กลับถูกเทพกายเพชรตีโต้กลับมาอย่างบ้า

คลั่งครั้งแล้วครั้งเล่า จนทำให้เขากลับเป็นฝ่ายที่ต้องถอยร่นไปเรื่อย ๆ

หากเปลี่ยนเป็นศัตรูคนอื่น ๆ ไม่รู้ว่าถูกเขาฆ่าตายไปกี่ครั้งมานานแล้ว ปัญหาก็คือ เทพกายเพชรที่อยู่ตรงหน้านั้นฆ่าไม่ตาย ภายใต้การโจมตีสังหารครั้งแล้วครั้งเล่า ภายใต้วิธีการที่เปี่ยมด้วยพลังทำลายล้างที่รุนแรงที่สุดแถมยังเป็นได้แค่เป็นรู แต่ไม่สามารถทะลุผ่านร่างของมันไปได้

"ใส่หัวไปให้พ้น....." ในที่สุดจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ก็โกรธถึงขีดสุดแล้ว ภายใต้เสียงคำรามด้วยความโกรธ เขาได้เสกเอาท่าไม้ตายออกมา! เป็นค้อนยักษ์ที่หุบลงมาอย่างแรง

ค้อนยักษ์ที่เงือขึ้นสูงและหุบลงมานั้น เพียงพอที่จะทำลายสุริยันจันทราจนละเอียด ทำลายดวงดาวจนปนเปื้อน แผงไว้ซึ่งสุดยอดอานุภาพสูงสุดของเทพแท้จริง เสมือนหนึ่งเป็นเทพแท้จริงองค์หนึ่ง ที่บัดขยี้ลงมา

เสียงดัง "ปัง....." ภายใต้ค้อนยักษ์ที่หุบลงมา เทพกายเพชรถูกหุบจนปลิวออกไปและปักลงดินไปในที่สุด กลายเป็นหลุมลึกขึ้นมา

ภายใต้ค้อนยักษ์ที่หุบลงมาเช่นนี้ บริเวณหน้าอกของเทพกายเพชรถูกหุบจนเป็นรอยบุ๋มลึกลงไป พลันที่ได้เห็นก็รู้ได้ทันทีว่าการหุบครั้งเดียวของค้อนได้หุบบริเวณอกของเทพกายเพชรจนแหลก

ในขณะนี้ จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์มีอกำค้อนยักษ์ โดยที่ค้อนยักษ์อันนี้ได้เปล่งประกายแวววับหลากสีสั่นออกมา ยามที่

ค้อนยักษ์นี้อยู่ในมือของเขาก็เสมือนหนึ่งมีชีวิตฟื้นคืนมาอย่างนั้น เปี่ยมด้วยพลังของเทพแท้จริง นาทีนี่ จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์เหมือนหนึ่งได้กลับกลายเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่งที่อยู่สูงเด่นอย่างนั้น

ค้อนยักษ์นี้ถูกยกยก่องให้เป็นค้อนของเทพแท้จริง เป็นอาวุธเทพแท้จริงซึ่ง เป็นบรรพบุรุษของจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ได้ทิ้งเอาไว้ให้ บนตัวของเขายังคงหลังรินสายเลือดของเทพแท้จริงอยู่ เมื่อค้อนแห่งเทพแท้จริงมาอยู่ในมือของเขาแล้ว ย่อมสามารถสำแดงพลังที่ยิ่งใหญ่ปราศจากผู้ต่อกรออกมา

“หนึ่งค้อนที่หุบลงมานี้นับว่าร้ายกาจมาก ถ้าหากจักรพรรดิเทพที่เป็นชั้นจักรพรรดิเทพสวรรค์ด้วยกัน และในมือไม่มีอาวุธราชันเซียนล่ะก็ เกรงว่าคงต้องถูกสังหารทันทีแน่นอน” ผู้คนจำนวนไม่น้อยรู้สึกหวั่นเกรงเมื่อเห็นจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ที่ถือค้อนเทพแท้จริงในมือ

แค่เป็นจักรพรรดิเทพก็เพียงพอที่จะทำให้ผู้บำเพ็ญตน ต้องหวั่นเกรงแล้ว เมื่อในมือของเขามีอาวุธเทพแท้จริง ยิ่งจะทำให้ผู้คนต้องหวั่นเกรงมากขึ้น

“จืด.....” เสียงหนึ่งดังขึ้น ในเวลานี้เทพกายเพชรได้ลุกขึ้นมาแล้ว บริเวณหน้าอกที่ถูกค้อนทุกคนละเอียดกลับสมานกลับไปดังเดิมในฉับพลัน โดยไม่ได้รับผลกระทบใดๆ แม้แต่น้อย

“”ตุ้ม.....” เทพกายเพชรได้ปล่อยหมัดคู่ออกไปอีกครั้ง โดยไม่ได้หวั่นเกรงต่อค้อนเทพแท้จริงของจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์

“ปัง ปัง ปัง.....” เสียงค้อนที่ทุบลงไปดังเป็นชุด หลังจากที่ได้ค้อนเทพแท้จริงในมือแล้ว จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ดูจะได้เปรียบคู่ต่อสู้โดยไม่ต้องสงสัย เขาอาศัยพลังอำนาจของเทพแท้จริงเข้าสยบเทพกายเพชร โดยใช้ค้อนทุบลงบนตัวของเทพกายเพชรอย่างบ้าคลั่งครั้งแล้วครั้งเล่า

ภายใต้การทุบอย่างรุนแรงแต่ละครั้ง ทำให้บริเวณหน้าอกหัวไหล่ กระทั่งส่วนหัวของเทพกายเพชรล้วนแล้วแต่ถูกค้อนเทพแท้จริงทุบจนผิดรูปไป แต่ทว่า ได้ยินเสียงดัง “จืด” บริเวณที่ถูกทุบจนผิดรูปก็ได้สमानและกลับมาเหมือนเดิมอีกครั้ง โดยไม่ส่งผลกระทบแต่อย่างใด ยังคงทำการต่อสู้กับจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์อย่างดุเดือดต่อไป

ครั้นได้เห็นภาพเช่นนี้แล้ว ทำให้ผู้คนที่หึงอึ้งและรู้สึกขนลุกขนพองขึ้นมา แม้แต่จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ที่ในมือมีค้อนเทพแท้จริงก็ยังฆ่าเทพกายเพชรให้ตายไม่ได้ ช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวเสียเหลือเกิน

“ต้องมีการฝึกกายเพชรมาแล้วอย่างแน่นอน” มีผู้กล่าวสรุปออกมา หลังจากได้เห็นภาพเช่นนี้แล้ว

แต่ น่าดีใจสำหรับจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ก็คือ แม้ว่าเขาไม่สามารถฆ่าเทพกายเพชรให้ตายได้ แต่ทว่า อาศัยกำลังความสามารถของเขา และในมือมีค้อนเทพแท้จริงที่สามารถสยบเทพกายเพชรเอาไว้ได้อย่างสิ้นเชิง อย่างน้อยก็ทำให้เขารู้สึกโล่งอกได้บ้าง

"คนหนึ่งไม่ไหวใช่ไหม ยันดีละ เอาไปอีกสักคนก็แล้วกัน" ขณะที่จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์กำลังหายใจโล่งอกอยู่นั้น หลี่ชีย่หัวเราะขึ้นมา กล่าวว่า "สู้กับเทพศักดิ์สิทธิ์ได้ใช่ไหม ยันลอง สู้กับจอมมารบ้างก็แล้วกัน"

หลังจากที่หลี่ชีย่กล่าวขาดคำ "ปัง" แคว้นทะเลเลือดปรากรณ เงามายหนึ่งก้าวเดินออกมา

หลังจากที่ร่างเงาสายนี้ได้ก้าวออกมาแล้ว ได้ทำให้ผู้คนที่ต้องงงันอีกเป็นครั้งที่สอง ร่างเงานี้เหมือนกับหลี่ชีย่อย่างกับเป็นคนเดียวกัน รวากับว่านี่คือหลี่ชีย่คนที่สอง

สิ่งที่ดูแตกต่างก็คือ ร่างเงาที่อยู่ตรงหน้าถึงกับมีกลิ่นอายมารที่รุนแรง เหมือนตั้งเป็นจอมมารตนหนึ่งลงมายังโลกมนุษย์ แต่ว่าเมื่อมันเก็บงำกลิ่นอายมารเมื่อไร ร่างของมันคล้ายตั้งหายสาบสูญไปอย่างนั้น แต่ มันก็เหมือนว่าสามารถอยู่ได้ทุกที่อย่างนั้น!

มารมายา เป็นหนึ่งในสิบสองเทพมารที่มีการบ่มพักอยู่ใน แคว้นทะเลเลือด

"ปัง....." ขณะที่ทุกคนกำลังงงันอยู่นั้น จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ที่สามารถสยบเทพกายเพชรได้พลันถูกโจมตีทางด้านหลัง ชัดจนตัวเขาล้มกลิ้งตกลงมาจากห้องฟ้า และกระอักเลือดสดๆ ออกมาคำหนึ่ง

ไม่รู้วามารมายาไปปรากรณตัวทางด้านหลังของเขาตั้งแต่เมื่อไหร่ และถูกชั้ด้วยหนึ่งฝ่ามือจนล้มกลิ้ง

จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ที่มีทักษะยุทธเชิงแกร่งถึงเพียงนี้ ยังไม่อาจรู้ได้ว่ามารมายาไปปรากฏตัวอยู่ด้านหลังของเขาดังแต่เมื่อไร กระทั่งมารมาyalอบโถมตีเขาก็กังไม่รู้เลยแม้แต่น้อย

"ฆ่า....." จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์คำรามออกมาด้วยความโกรธ พลันเหินฟ้าขึ้นไป เจือค้อนทุบไปที่มารมายา แต่ทว่าเมื่อค้อนของเขาได้ทุบลงไป มารมายาได้ล่องหนหายไปแล้ว ต่อให้จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์เปิดใช้เนตรสวรรค์ก็ไม่สามารถค้นหามารมายาพบ!

"ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม....." ในเวลานี้ เทพกายเพชรได้บุกโถมตีเข้ามา โดยอาศัยร่างกายของเขาเป็นอาวุธ ฟุ้งชนด้วยท่าทีที่ดุเดือดมากที่สุด

จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์จันด้วยเกล้า ได้แต่ละทิ้งมารมายาไปแล้วเจือค้อนเทพแท้จริงขึ้นมาทุบเข้าใส่เทพกายเพชร

"ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม....." จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ทุบเข้าใส่ร่างกายของเทพกายเพชรครั้งแล้วครั้งเล่า โดยนำเอาความโกรธเคืองระบายลงบนตัวของเทพกายเพชรทั้งหมด

แต่ว่า กายเพชรก็คือกายเพชร ไม่มีวันสลาย ไม่ว่าจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์จะทุบอย่างไรก็ตาม ก็ไม่สามารถฆ้ามันให้ตายได้

"ปัง....." จังหวะที่จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์กำลังทุบตีเทพกายเพชรอย่างบ้าคลั่งอยู่นั้น มารมายาไม่รู้ว้าโผล่มาจากไหน พลันยืนอยู่ระหว่างเทพกายเพชรและจักรพรรดิเทพหอยแอมโม

ไนต์ พลังลงมือประทับหนึ่งฝ่ามือลงบนอกของจักรพรรดิเทพหอย
แอมโมไนต์

แม้ว่าจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์มีการระวังตัวเอาไว้เรียบร้อยแล้ว
แต่ว่า ยังคงถูกฝ่ามือที่ปรากฏอย่างกะทันหันซัดจนล้มและกระอัก
เลือดออกมาคำหนึ่ง

“ฆ่า.....” จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์คำรามด้วยความ
บ้าคลั่ง แม้ว่าหนึ่งฝ่ามือของมารมายาจะไม่สามารถเอาชีวิตของ
เขาได้ แต่ทว่า การถูกลอบโจมตีจนต้องบาดเจ็บ ได้ทำให้เขาต้อง
เสียหายอย่างยิ่ง เขาพุ่งเข้าไปอย่างฉับพลันหวังจัดการมารมายา
ให้ได้ แต่ทว่า เขายังไม่ทันถึงตัว มารมายาก็ตัดหายใจไปแล้ว

ขณะที่ในเวลานี้ เทพกายเพชรก็พลันโจมตีเข้ามาอีกครั้ง ทำ
ให้จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ได้แต่เปลี่ยนไปรับมือกับเทพกาย
เพชร

ภาพเช่นนี้ได้ทำให้ผู้คนจำนวนมากใจหายใจคว่ำ หลี่ชียะสอง
คนที่หน้าตาเหมือนกัน หนึ่งเทพ หนึ่งมาร หนึ่งนั้นไม่ว่าจะทำ
อย่างไรก็ฆ่าไม่ตาย อีกหนึ่งปรากฏตัวได้ทุกที่ ล่องหนไร้ร่องรอย
ลักษณะของหนึ่งเทพกับหนึ่งมารนับว่าเข้าหากันดีเยี่ยม ทำให้ไม่รู้
ว่าจะลงมือได้อย่างไร

“กายมายา.....” เมื่อฉุนหายางล้อมองเห็นมารมายา
สามารถปรากฏตัวได้ทุกที่ และล่องหนหายตัวอย่างไร้ร่องรอย จึง
พอจะมองออกถึงเส้นสนกลใน และพึมพำออกมา

เวลานี้ หลีซียะที่นั่งอยู่บนดาตฟ้าเรือไม่ดูการต่อสู้ระหว่างเทพกายเพชรกับจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ มองไปที่เฉากัวเจี้ยนและกล่าวว่า "คราวก่อนก็จะฆ่าเจ้าอยู่แล้ว นับว่าเจ้าโชคดีที่หนีรอดไปได้ วันนี้จะเชือดเจ้าทิ้งเสีย"

หลีซียะเริ่มต้นด้วยการแห่จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์เวลานี้หันมาจะสู้กับเฉากัวเจี้ยนอีก ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องอึ้งเจ้าหมอนี่หาไชยโสระดับธรรมดาเสียแล้ว แต่ทว่า เขาก็มีกำลังความสามารถที่จะยโสได้จริง

ด้านของเฉากัวเจี้ยนเองก็โกรธจัดเช่นกัน เมื่อถูกหลีซียะพูดเปรียบเสียดัวเขาเหมือนดั่งเป็นเนือบนเชียงอย่างนั้น ชั่วดีอย่างไร เขาก็คือจักรพรรดิเทพเอกคนหนึ่ง ถูกผู้เยาว์คนหนึ่งเปรียบเปรยจนไม่เหลือราคา แล้วต่อไปจะให้เขามีที่ยืนได้อย่างไร?

"เจ้าผู้เยาว์ ขึ้นมาสู้กันสักครั้ง!" เฉากัวเจี้ยนได้ขึ้นไปบนฝั่งเช่นกัน พร้อมกับชี้หน้าหลีซียะและกล่าวด้วยความโกรธ เขาไม่เชื่อว่าหลีซียะที่สู้รบกับจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์อย่างหนักจะยังคงมีกำลังพอที่จะเอาชนะเขาได้

"สู้ก็สู้ วันนี้จะเด็ดเอาหัวสุนัขของเจ้าออกมา" หลีซียะยิ้มกล่าว

คำพูดของหลีซียะปลิ้นเล่นเอาเฉากัวเจี้ยนโกรธจนกระอักเลือดออกมา "ตูม" พลังลมปราณพุ่งออกมาอย่างรุนแรง อานุภาพจักรพรรดิเทพเอกปลิ้นบดขยี้เข้ามา "ตึง" กระบี่ขนาดใหญ่ปรากฏอยู่ในมือ พลังกระบี่ที่สำแดงออกมาอย่างอิสระปราศจากสิ่งใดกั้นขวาง

"ปัง....." เวลานี้จอมมารอีกตนหนึ่งที่รูปร่างหน้าตาเหมือนกับหลี่ชียเอ่ได้ก้าวออกมาจากแคว้นทะเลเลือด

พลันที่จอมมารตนนี้ก้าวออกมา ปราบกฏเป็นเพลิงมารที่ตั้งคลื่นยักษ์ เพลิงมารที่แผ่ออกมาร้อนแรงยิ่งกว่ามารมายาเสียอีก เพลิงมารที่โหมพุ่งสู่ห้องฟ้าคล้ายตั้งปีกมารสองข้างที่บิดบังห้องฟ้าเอาไว้ ได้ยินเสียงดัง "แว้งค์" เพลิงมารได้ไปปราบกฏอยู่ด้านหลังของมัน จากนั้นได้กลับกลายเป็นปีกคู่ที่มีขนาดใหญ่โตสุดจะเปรียบเปรยขึ้นมา

มารพิโรธหนึ่งในสิบสองเทพมาร

"แซ้งค์....." เวลานี้ ปีกเพลิงมารคู่ของมารพิโรธได้กลับกลายเป็นดาบแหลมคมสองเล่ม พลันเข้าโจมตีต่อเฉาก้าวเจี้ยนทันที

"มาได้จังหวะ" เฉาก้าวเจี้ยนคำรามเสียงยาว กระบี่ขนาดใหญ่ ค้างบนห้องฟ้า จากนั้น "แซ้งค์ แซ้งค์ แซ้งค์" เสียงคำรามของกระบี่ดังขึ้นมา จับพลันนั่นเอง กระบี่ทวนะนับหมื่นพันเสมือนหนึ่งรวมศูนย์พุ่งเข้าโจมตีต่อมารพิโรธ

"ตึง ตึง ตึง" เสียงดาบและกระบี่ปะทะกัน ดาบคู่ของมารพิโรธได้กลายเป็นเหมือนดั่งพายุหมุนต้านรับกับกระบี่ทวนะหมื่นพันเล่มที่พุ่งโจมตีเข้ามาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ทว่า แมื่อดาบคู่ของมารพิโรธจะสำแดงจรรยายังไม่สามารถเล็ดรอดเข้าไปได้ ยังคงถูกกระบี่ทวนะนับหมื่นพันเล่มบีบจนต้องถอยร่นไปเรื่อยๆ

"ตุ้ม....." เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ขณะที่มารพิโรธซึ่งถูกกระบีเหาะหมื่นพันเล่มบีบจนต้องถอยร่นอยู่นั้น ในที่สุด มารพิโรธก็ได้ระเบิดพลังขึ้นมา จากการคำรามเสียงดังออกมา ทันใดนั้น เปลิงมาของมารพิโรธพุ่งขึ้นท้องฟ้า และกระจายตัวแผ่ออกไปอย่างรวดเร็ว เพียงชั่วพริบตาเดียว ร่างกายของมารพิโรธได้พวยพุ่งเป็นเปลิงมารออกมานับไม่ถ้วน และแล้วร่างกายพลันกลับกลายเป็นขนาดยักษ์ขึ้นมาทันที

ในขณะเดียวกัน พลังต่อสู้ของมารพิโรธฉับพลันเพิ่มขึ้นอย่างรุนแรง เพียงชั่วพริบตาเดียวก็สามารถเพิ่มขึ้นหลายสิบเท่า กระทั่งเป็นร้อยเท่า ทันใดนั้น กำลังความสามารถของมารพิโรธได้เพิ่มขึ้นจนถึงระดับเดียวกับเนาก้าวเจี้ยน

"ปัง....." เวลาที่เปลิงมารของมารพิโรธพลันม้วนตัวและบดขยี้กระบีเหาะหมื่นพันเล่มจนแหลกละเอียด "ตึง" ดาบยาวได้พุ่งตรงไปยังเนาก้าวเจี้ยน

"ฆ่า....." เนาก้าวเจี้ยนร้องออกมาด้วยความโกรธ กระบีขนาดใหญ่ที่สามารถฟาดฟันดวงดาวได้ เขาไม่เก็บอ้อมกำลังของตนเอาไว้อีกต่อไป ตรงเข้าฟาดฟันใส่มารพิโรธ!

ก่อนหน้านี้ กำลังของมารพิโรธไม่ได้อยู่ในระดับของจักรพรรดิเทพแน่นอน แต่เพียงพริบตาเดียวเท่านั้น มารพิโรธได้เพิ่มกำลังความสามารถของตนขึ้นไปจนอยู่ในระดับเดียวกันกับเนาก้าวเจี้ยน สร้างความงงงวยให้กับทุกคน

ตอนที่ 1374 จักรพรรดิลู่ที่ฆ่าไม่ตาย

"ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม....." ในเวลานี้มารเกรี้ยวกราดอาศัยท่าที่ที่บ้ำคลั่งสู้รบกับเงาก้าวเจี้ยน ขณะที่กระบี้นขนาดใหญ่ของเงาก้าวเจี้ยนที่ฟาดฟันไปทั่วทุกทิศ แม้ว้ากำลังความสามารถของเขาจะอยู่ในระดับจักรพรรดิเทพเอก แต่ทว่า ภายใต้ท่าที่ที่บ้ำคลั่งของมารเกรี้ยวกราด เขาไม่ได้เปรียบแต่อย่างใดเลย

"กายอหังการเซียนพิโรธ!" ครั้นฉุนหยางลือเห็นลักษณะการบุกเข้าโจมตีเงาก้าวเจี้ยนอย่างบ้ำคลั่งของมารเกรี้ยวกราดแล้วสามารถมองออกอะไรบางอย่าง กล่าวทอดถอนใจออกมาเบาๆ

เวลานี้ หลี่ซีเยไม่ได้สนใจมองดูการสู้รบระหว่างมารเกรี้ยวกราดกับเงาก้าวเจี้ยนอีก สายตาของเขาไปตกอยู่ที่จักรพรรดิลู่กล่าวว่า "ข้าจะพูดเป็นครั้งสุดท้าย ไม่ก็รีบไสหัวไปให้พ้นหน้าข้าเดี๋ยวนี้ หรือไม่ก็ให้ข้าตัดหัวของเจ้ามาเป็นกระโถนปัสสาวะ!"

จักรพรรดิลู่ที่ยืนขวางทางเขาประรั้มพิธีเอาไว้ และพยายามให้ตัวเองไม่เป็นที่สนใจ เพราะไม่ต้องการถูกลากเข้าไปอยู่ในวังวนการสู้รบคราวนี้ แต่ทว่า เขาได้แยงชิงทางเข้าไปจากหลี่ซีเย เป็นไปได้ อย่างไรก็ตามที่หลี่ซีเยจะยอมปล่อยเขาไปได้

เมื่อจักรพรรดิลู่ถูกหลี่ซีเยเหยียดหยามต่อหน้าผู้คนมากมายเช่นนี้ก็ไม่สามารถอดกลั้นต่อไปได้ เขากล่าวด้วยความโกรธว่า "หลี่ซีเย แม้ว่าเจ้าจะพาลอย่างไรไม่มีเหตุผลแล้วไง ข้าลู่ไม่กลัว

แม่กระทั่งราชันเซียน แล้วจะต้องกลัวผู้เยาว์คนหนึ่งเช่นเจ้าอย่างนั้นรี! "

ขณะที่จักรพรรดิลู่อ่าวคำๆ นี้ออกมาเปี่ยมด้วยความมั่นใจไม่ได้เกรงกลัวต่อหลี่ซีเยเลยแม้แต่น้อยนิด

เรื่องนี้จะโทษจักรพรรดิลู่อ่าวก็ไม่ได้ ลูกๆของพวกเขาเคยให้กำเนิดปรมาจารย์พิภพศึกษาถึงสามคน และเวลานี้ลูกๆของพวกเขาก็อยู่ภายใต้การคุ้มครองของพิภพศึกษาจารย์สามต้น ด้วยสำนักที่แข็งแกร่งเช่นนี้ของพวกเขา ได้รับการยกย่องว่าแม้แต่ราชันเซียนก็บุกทำลายสำนักพวกเขาไม่ได้ แล้วจะไม่ให้เขาเปี่ยมด้วยความมั่นใจได้อย่างไร?

"ก็แค่ลูกๆเท่านั้นเอง หากข้าต้องการทำลาย มันจะไปยากเย็นอะไร" หลี่ซีเยยิ้มตามใจและกล่าวว่า "ในเมื่อเจ้าไม่รู้จักกาลเทศะวันนี้ก็จะลงมือโดยเริ่มจากตัวเจ้าก่อน ฆ่าหุ่นเชิดอย่างเจ้าแล้วให้เจ้าแก่คลานออกมา จากนั้นค่อยทำลายลูกๆของพวกเจ้าก็ยังไม่สาย!"

คำพูดของหลี่ซีเยที่พูดออกไปอย่างนั้น ทำให้บรรดาผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างใจหายใจคว่ำ การคุยโตโอ้อวดนี้ออกจะเกินเลยไปแล้วกรรมัง ทำลายล้างลูกๆ? เกรงว่าคงต้องรอให้ราชันเซียนเกิดใหม่แล้วละ!"

"ปัง....." ในเวลานี้เอง แคว้นทะเลเลือดของหลี่ซีเยปรากฏเงาสายหนึ่งออกมา เมื่อร่างเงาสายนี้ปรากฏ ทุกคนรับรู้ได้ถึงคลื่นความร้อนที่ร้อนแรงสุดเปรียบเปรยเข้ามาปะทะใบหน้า

เวลานี้ ร่างเงาที่มีหน้าตาเดียวกันกับหลี่ซีเยได้ปรากฏตัวออกมา บนตัวของร่างเงาได้พวยพุ่งเป็นเพลิงแก่นสุริยันที่นำกลัวออกมา เพลิงแก่นสุริยันที่ทรงพลังยิ่งที่ถูกเปล่งออกมาสามารถเผาผลาญทุกสิ่งที่อยู่ตรงหน้าได้ทั้งหมด

ด้วยอุณหภูมิตั้งสูงเช่นนี้ ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องถอยร่นกันไป ไม่กล้าอยู่ใกล้รัศมีของร่าง

เงา

“ให้เทพสุริยันจัดการทำลายเจ้าก็แล้วกัน” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า “ข้าอยากจะรู้แน่ เมื่อจัดการเผาผลาญเจ้าจนกลายเป็นเถ้าแล้ว เจ้าแก่ที่อยู่ในร่างกายของเจ้าจะคลานออกมาหรือไม่!”

เทพสุริยัน หนึ่งในสิบสองเทพมาร

หลังจากที่เทพสุริยันปรากฏตัวออกมาแล้ว หลิวหยูเยียนหัวเราะเบาๆ จับพลันกระโดดกลับไปในเรื่องกระดูก ไปยืนอยู่ข้างกายหลี่ซีเย

“ฟู.....” เทพสุริยันไปยืนอยู่ริมประรัมพิธี พลันลงมือเป็นดวงอาทิตย์ดวงหนึ่งที่ลอยส่อง โดยที่ดวงอาทิตย์ดวงนี้พลันครอบคลุมจักรพรรดิลูเอาไว้ พลังเพลิงแก่นสุริยันไม่มีสิ้นสุดได้ตกลงมา

“ไป.....” จักรพรรดิลูเอามีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปเมื่อเห็นพลังเพลิงแก่นสุริยันที่ไม่มีสิ้นสุดตกลงมา จึงเสกเอาโล่ขนาดยักษ์ที่ทำมาจากไม้ก็ไม่ใช่โลหะก็ไม่เชิงออกมา ป้องกันพลังเพลิงแก่นสุริยันที่ตกลงมา

“แว้งค์” นิ้วทั้งห้าของเทพสุรียันที่ชี้ออกไป ปรางค์เป็นดวงอาทิตย์ดวงที่สองขึ้นมา และพลังเพลิงแก่นสุรียันยิ่งเปล่งมาอย่างรุนแรงมากขึ้น ได้ยินเสียงเผาไหม้ดัง “เปรี้ยะ เปรี้ยะ เปรี้ยะ” โลงขนาดยักษ์ของจักรพรรดิถูกลูกเผาไหม้ทำลายไป

จักรพรรดิรู้สึกใจยิ่ง รีบเร่งสีแดงเคล็ดลับออกมา ได้ยินเสียงดัง “จี้ด จี้ด จี้ด” เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น บริเวณที่จักรพรรดิสู้อยู่ได้กลายเป็นโลกแห่งหิมะ น้ำแข็งที่ไม่สิ้นสุดได้กลายเป็นต้นไม้น้ำแข็งที่สูงเทียมฟ้า อาศัยพลังน้ำแข็งนำกลัวที่ปกคลุมไปทั่ว มาสกัดกั้นพลังเพลิงแก่นสุรียันเอาไว้

ทุกคนต่างรู้สึกทั้งตระหนกและแปลกใจ เมื่อเห็นเทพสุรียันแค่แบบมือออกก็ปรากฏเป็นดวงอาทิตย์ขึ้น กระทั่งมีผู้ที่มองไปยังแคว้นทะเลเลือดของหลี่ซีเย มองดูร่างเงาสูงใหญ่ที่อยู่ภายในแคว้นทะเลเลือดอีกแปดองค์แล้ว ถึงกับหวาดหวั่นภายในใจขึ้นมา

เวลานี้ หลี่ซีเยได้ส่งเทพमारออกมาแล้วสี่องค์ ก็สามารถยับกับบุคคลเฉกเช่นจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ เจาก้าวเจี้ยน และจักรพรรดิลูเอาไว้ได้ ถ้าหากส่งอีกแปดองค์ออกมาล่ะ แล้วมันจะแข็งแกร่งถึงเพียงใดกัน?

“นี่มันคืออะไรกันแน่นะ?” ครั้นเห็นเทพमारอีกแปดที่อยู่ภายในแคว้นทะเลเลือดแล้ว เรียกได้ว่าสุดจะคาดเดาได้ว่า มันคือสิ่งใดกันแน่

หากจะกล่าวว่าเป็นการแปลงร่างก็ไม่เหมือนเป็นการแปลงร่าง หากจะบอกว่าเป็นเทพमारอะไรนั้น ก็ให้ความรู้สึกว่ามันไม่เหมือนเป็นเทพमार

ความจริงแล้ว เจ้าสิ่งที่ถูกหลีชีเยเรียกว่าเป็น "สิบสองเทพมาร" นั้น ไม่ได้เป็นทั้งร่างแปลงและก็ไม่ใช่เทพมารอะไรทั้งสิ้น ที่ถูกต้องคืออาวุธทั้งสิบสองเล่ม!

ขณะที่อยู่ที่ราบสูงฝั่งพุทธระนั้น หลีชีเยเคยทำการซื้อขายแลกเปลี่ยนกับที่ราบสูงฝั่งพุทธระ โดยหลีชีเยจะไม่ใช้พลังของที่ราบสูงฝั่งพุทธระ และที่ราบสูงฝั่งพุทธระจะมอบวัตถุดิบชิ้นหนึ่งที่พวกเขาได้เก็บรักษามานานมากให้กับหลีชีเย วัตถุดิบที่ว่าก็คือเศษเหล็กที่ถูกฉีกและเก็บเอาไว้ในช่องว่างแห่งมายา

ความจริงแล้ว มันหาใช้เศษเหล็กอะไรที่ว่า แต่เป็นเศษวัตถุดิบที่ใช้สร้างกาน้ำสารพัดนึก! ในยุคสมัยที่ยาวนานมากมาแล้ว ยุคของแรกเริ่มก่อเกิดฟ้าดิน กาน้ำสารพัดนึกได้ก่อเกิดขึ้นมาสำเร็จในที่สุด และกลายเป็นหนึ่งสมบัติเทพเจ้า แต่หลังจากที่กาน้ำสารพัดนึกกำเนิดขึ้นมาสำเร็จแล้วนั้น ยังคงเหลือเศษวัตถุดิบด้านข้างอยู่ชนิดหนึ่ง และที่ราบสูงฝั่งพุทธระเป็นผู้ได้มันไปครอบครอง

หลังจากที่หลีชีเยได้ตกลงแลกเปลี่ยนกับที่ราบสูงฝั่งพุทธระและได้วัตถุดิบชิ้นนี้มาแล้ว อาศัยไฟสีดำจากตะเกียงเขียวทำการหลอมสร้างเป็นมนุษย์เหล็กจำนวนสิบสองตัว

หลังจากที่หลอมสร้างเป็นมนุษย์เหล็กจำนวนสิบสองตัวแล้ว หลีชีเยได้นำไปไว้ในแคว้นทะเลเลือด อาศัยพลังลมปราณจากแคว้นทะเลเลือดและพลังแก่นฟ้าดินมาบ่มฝึกพวกมัน ขณะเดียวกัน หลีชีเยยังอาศัยเคล็ดกายเขียนทั้งสิบสองกายเขียนไปกลั่นสร้างพวกมัน โดยหนึ่งกายเขียนต่อมนุษย์เหล็กหนึ่งตัว

ในขณะที่ทำการหลอมก้อนอยู่นั้น หลี่ชียเอ่ได้อาศัยร่างกายของตนไปให้การรองรับมนุษย์เหล็กทั้งสองตัว นั้นย่อมหาความว่า มนุษย์เหล็กทั้งสองตัวในอีกนัยยะก็คืออาวุธกายเขียนของหลี่ชียเอ่นั่นเอง

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ร่างกายของหลี่ชียเอ่อยู่ในระดับเช่นใด มนุษย์เหล็กทั้งสองตัวก็จะอยู่ในระดับเช่นนั้น เวลานี้ ร่างกายของหลี่ชียเอ่อยู่ในระดับกายเขียนชั้นกลาง เช่นนั้นแล้ว มนุษย์เหล็กทั้งสองตัวก็จะมีกายเขียนชั้นกลางเช่นกัน

หลี่ชียเอ่ได้ทำการตั้งชื่อให้กับอาวุธกายเขียนที่ดูแล้วคล้ายกับเป็นร่างแปลงว่า สิบสองเทพमार หรือสิบสองอาวุธกายเขียน โดยหกตัวถูกสร้างโดยอาศัยจิตราชัน ส่วนอีกหกตัวสร้างโดยอาศัยจิตमार

สิบสองอาวุธกายเขียนเทพमारที่ถูกตั้งชื่อเอาไว้ประกอบด้วย เทพกายเพชร เทพน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ เทพอายุวัฒนะ เทพสุริยัน เทพเขียนเหิน เทพพิสูทธิ มารเกรี้ยวกราด มารสุริยกาล มารกลืนฟ้า มารมายา มารสยบอเวจี มารขวานทำลาย

สิบสองอาวุธกายเขียนสร้างขึ้นโดยอาศัยเศษเสี้ยววัตถุทิพย์ของ กาน้ำสารพัดนึก ผนวกการหล่อเลี้ยงด้วยพลังมปราณของราชันเขียนและบรรพบุรุษโลหิต เพียงเท่านั้นก็นับว่าสุดยอดและแข็งแกร่งมากแล้ว บวกกับการกลั่นบูชาด้วยเคล็ดกายเขียน ทำให้พวกมันมีกายเขียนชั้นกลางไว้ในครอบครอง ย่อมสามารถประเมินได้ว่าพวกมันมีความแข็งแกร่งเพียงใด

“จืด.....” ในเวลานี้เอง บนฝ่ามือของเทพสุรียันปรากฏดวงอาทิตย์ดวงที่สามขึ้นมา พลันละลายโลกแห่งหิมะของจักรพรรดิลูจนวนหมดสิ้น

“ตึง ตึง ตึง” เสียงเหมือนโลหะที่กระทบกัน เพลิงแก่นสุรียันได้กลับกลายเป็นหลักกฎเกณฑ์แต่ละเส้นที่ตรึงเข้ากับร่างของจักรพรรดิลูจนวนจัดการพันธนาการร่างของจักรพรรดิลูจนวนเอาไว้

กำลังความสามารถของจักรพรรดิลูจนวนเมื่อเทียบกับเทพสุรียันแล้ว นับว่ามีช่วงห่างกันอยู่มากทีเดียว เมื่อปรากฏเป็นดวงอาทิตย์ดวงที่สามขึ้นมา เขาแทบจะไม่มีกำลังพอที่จะขัดขึ้นได้อีกเลย

ครั้นทุกคนมองเห็นกำลังความสามารถของจักรพรรดิลูจนวนแล้วจึงคาดเดาได้ว่า กำลังของจักรพรรดิลูจนวนอย่างดีก็แค่ระดับปราชญ์ทั่วไปเท่านั้นเอง แต่ได้สร้างความแปลกใจให้กับทุกคนว่า ด้วยกำลังความสามารถระดับเพียงเท่านี้ เพราะเหตุใดจักรพรรดิลูจนวนถึงได้ยโสถึงขนาดนี้ได้ ถึงกับออกปากทำสัญญากับพวกของหลิวหยูเยียน เขาไปพกพาเอาความมั่นใจมาจากไหนกันแน่

“ตูม.....” เวลานี้ ภายใต้อพลังเพลิงแก่นสุรียันได้ทำให้ตัวของจักรพรรดิลูจนวนเกิดการลุกไหม้ขึ้นทั่วตัว “อ้ากก” เสียงร้องน่าเวทนาดังขึ้น ภายใต้อการเผาผลาญของพลังเพลิงแก่นสุรียันจักรพรรดิลูจนวนต้องร้องอย่างน่าเวทนาออกมา ยากจะทนต่อความเจ็บปวดเช่นนี้ได้

แต่ทว่า ในเวลานี้เองได้มีสิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้น ได้ยินเสียงดัง “จืด จืด จืด” ตัวของจักรพรรดิลูจนวนได้กลับกลายเป็นไม้ และเปล่ง

ประกายสีเขียวออกมาทั่วตัว โดยตัวของเขาได้กลายเป็นมนุษย์ไม้
ไปแล้วในเวลานี้

“กลับคืนสู่ความเป็นบรรพบุรุษดั้งเดิม.....” เผ่าพฤษกษาที่
อยู่ในเหตุการณ์พลันรู้ว่าได้เกิดอะไรขึ้นเมื่อเห็นภาพนี้แล้ว

ตัวของจักรพรรดิลุ่ได้เปล่งประกายสีเขียวออกมาป้องกันการ
เผาไหม้จากพลังเพลิงแก่นสุริยัน เหมือนว่าเขามีพลังชีวิตที่น่าเกรง
ขามไร้ผู้เทียบเทียมอย่างนั้น

“แว้งค์.....” เวลาที่ ระหว่างนิ้วของเทพสุริยันได้ปรากฏเป็น
ดวงอาทิตย์ขึ้นมาอีกสองดวง รวมกับของเดิมเป็นห้าดวง ได้เทพพลัง
เพลิงแก่นสุริยันที่ปราศจากสิ้นสุดลงมา ทำการเผาผลาญ
จักรพรรดิลุ่อย่างรุนแรง

เสียง “จี้ด จี้ด จี้ด” ดังขึ้น พลังเพลิงแก่นสุริยันได้เผาทำลาย
ประกายสีเขียว พลังเพลิงแก่นสุริยันที่ทรงพลังและรุนแรงเริ่มเผา
ไหม้บนตัวของจักรพรรดิลุ่ขึ้นอีกครั้ง

ตัวตนดั้งเดิมของจักรพรรดิลุ่ไม่รู้ว่าเป็นต้นไม้ชนิดใด ดุจะทน
ต่อการเผาไหม้ได้ดีเหลือเกิน แม้ว่าพลังเพลิงแก่นสุริยันจะรุนแรง
ยิ่งนัก แต่ทว่า ความเร็วในการเผาไหม้กลับไม่เร็ว ผ่านไปชั่วครู่
ใหญ่จึงสามารถเผาจักรพรรดิลุ่จนกลายเป็นถ่านไม้สีดำได้

แต่ทว่า เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น บนตัวของจักรพรรดิลุ่ได้
แตกใบอ่อนสีเขียวออกมาอีกครั้ง ส่วนของลำตัวที่ถูกเผาไหม้จน
ดำเป็นตอตะโกเริ่มมีชีวิตชีวาขึ้นมาอีกครั้ง เหมือนจะกลับไปสู่ปกติ
ดั้งเดิมอีกอย่างนั้น

“เจ้าคนแซ่หลี่ เจ้าเผาข้าให้ตายไม่ได้หรอกนะ!” จักรพรรดิลู ร้องเสียงอันดังออกมา เขาเหมือนอาบอยู่ท่ามกลางพลังเพลิงแก่น สุริยันด้วยความล่ำพองใจอยู่ไม่น้อย

หลี่ชีย่ก็ไม่ได้ใส่ใจ ยิ้มกล่าวว่า “วางใจเถอะ ข้ามีความอดทน สูง การที่จะเผาหุ่นเชิดอย่างเจ้าให้ตายนั้นนับว่าง่ายดายเหลือเกิน ข้าเพียงต้องการบีบให้เจ้าแก่นนั้นออกมาเท่านั้น”

“แว้งค์” เวลาที่บนฝ่ามือของเทพสุริยันปรากฏเป็นดวงอาทิตย์ ขึ้นมาอีกห้าดวง รวมเป็นพระอาทิตย์สิบดวงที่ทำการเผาผลาญ จักรพรรดิลูอย่างบ้าคลั่งต่อไป

“อ้ากก.....” เสียงร้องโหยหวนยิ่งของจักรพรรดิลูดังก้องฟ้า ดิน เป็นเสียงร้องอันน่าเวทนาที่ทำให้ผู้คนต้องตัวสั่นตั้งลูกนก ทำให้ผู้ที่ไต่ยืนถึงกับชนลุกชนพอง

ในเวลานี้ จักรพรรดิลูถูกเผาจนกลายเป็นตอตะโก มองเห็น ร่างของเขาที่พยายามดิ้นรนอยู่ แต่ทว่า ตัวเขาถูกล็อคเอาไว้ด้วย หลักกฎเกณฑ์พลังเพลิงแก่นสุริยัน ไม่อาจหนีไปได้

“จี้ด จี้ด จี้ด” ขณะที่จักรพรรดิลูถูกเผาจนร่างดำเป็นตอตะโก มองว่าคราวนี้คงหนีไม่พ้นความตายเสียแล้ว แต่ทว่า หิ้งตัวของเขา ได้พวยพุ่งออกมาเป็นพลังชีวิตที่น่าเกรงขามและไม่สิ้นสุดออกมา อีกครั้ง และจักรพรรดิลูได้ปรากฏกลิ่นอายสีเขียวออกมา ร่างกาย ที่ถูกเผาจนกลายเป็นตอตะโกได้กลับกลายเป็นสีเขียวอีกครั้ง ให้ ความรู้สึกถึงการฟื้นคืนชีพ

มาคราวนี้ จักรพรรดิผู้สามารถต้านรับกับการเผาไหม้ของพลังเพลิงแก่นสุริยันได้อีกครั้ง ทำให้เขารู้สึกล่าพองใจมากยิ่งขึ้น หัวเราะก๊ากและกล่าวว่า "เจ้าคนแซ่หลี่ ต่อให้เจ้ามีดวงอาทิตย์เป็นหมื่นดวงก็เผาข้าไม่ตาย เจ้าภาวนาให้ตัวเอง โชคดีก็แล้วกัน เมื่อข้าปะทุขึ้นมาละก็ เจ้าก็เป็นเพียงมดปลวกเท่านั้น ข้าอาศัยนิ้วเดียวกับสามารถบดขยี้เจ้าให้ตายได้"

ทุกคนต่างรู้สึกขนลุกขนพองขึ้นมาเมื่อเห็นภาพประหลาดที่เกิดขึ้นกับจักรพรรดิผู้เช่นนี้ กระทั่งมีคนรู้สึกว่า มันเป็นการตายแล้วฟื้นขึ้นมาใหม่ของจักรพรรดิผู้

ไม่มีใครรู้ว่าเหตุใดจักรพรรดิผู้ถึงได้เป็นเช่นนี้ ถึงกับเผาไม่ตาย เห็นอยู่แล้วที่กำลังจะตายอยู่แล้ว แค่ว่าพริบตาเดียวก็ได้รับพลังชีวิตที่น่าเกรงขามอีก เหมือนฟื้นคืนชีพขึ้นมาทันทีอย่างนั้น

ตอนที่ 1375 รวมสี่ร่างเป็นหนึ่ง

"ปัง.....ปัง.....ปัง....." ขณะที่จักรพรรดิลู่อำลึงรับกับการเผาผลาญของเพลิงแก่นสุริยันอยู่นั้น การต่อสู้บริเวณรินทะเลสาบก็ดำเนินถึงขั้นดุเดือด จากเสียงที่เกิดจากการกระทบกันอย่างหนักหน่วง จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ถูกฝ่ามือไปหลายสิบฝ่ามือติดต่อกัน ในเสี้ยววินาทีนี้เองเขาได้ถูกมารมายาลอบจู่โจมหลายสิบฝ่ามือ เล่นเอาต้องกระอักเลือดออกมา

นับว่าเป็นการสร้างความเจ็บแค้นจนแทบคลั่งให้กับจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์โดยแท้จริง เขาถูกมารมายาลอบทำร้ายมาครั้งแล้วครั้งเล่า ขณะที่มารมายาไปมาอย่างไร้ร่องรอย ทำให้เขาต้องจนปัญญา เพราะไม่สามารถโจมตีต่อมารมายาได้เลย

"รันทาที่ตายเอง!" ในที่สุด จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ก็คลั่งขึ้นมาแล้ว คำรามเสียงดังออกมา พริบตาเดียวนี้เองพลังลมปราณของเขาพลันกลายเป็นสีแดงชาด เหมือนเกิดการเผาไหม้ขึ้น เสี้ยววินาทีนี้เอง พลังของเขาถึงกับเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

"ตูม....." จากเสียงที่ดังขึ้น ปรากฏลมปราณของจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์เกิดการลุกไหม้ขึ้น ด้านหลังของเขาปรากฏเหตุการณ์ประหลาด ในเวลานี้เอง ด้านหลังของเขาเหมือนมีผู้ที่

สร้างความเป็นธรรมให้เกิดขึ้น เป็นร่างเงาที่สูงใหญ่ยืนอยู่ท่ามกลางความยุติธรรม

ยามเมื่อร่างเงาสูงใหญ่เช่นนี้ปรากฏตัวขึ้น ค้อนเทพแท้จริงที่อยู่ในมือของจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ถึงกับส่งเสียงคำรามดังตุมตามขึ้น ท่าที่ที่น่ากลัวพุ่งขึ้นมาอย่างรุนแรง นาทีนี่ ค้อนเทพแท้จริงเสมือนหนึ่งมีชีวิตขึ้นมา หลักรกฎเกณฑ์สัจธรรมแต่ละข้อที่ทิ้งตัวลงมา ปรากฏสีหลากสีส่นขึ้นมา กลิ่นอายสิ่งศักดิ์สิทธิ์อบอวลท่ามกลางฟ้าดินแห่งนี้

ท่ามกลางเหตุการณ์ประหลาด ดวงตาทั้งสองของร่างเงาสูงใหญ่พลันส่งประกายออกมา เหมือนว่าดวงตาคู่ของเขาคือแสงเทียนที่ส่องสว่างให้กับฟ้าดิน ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกล้วนแล้วแต่ไม่สามารถหลบหนีไปได้

“นี่คืออะไร.....” ผู้คนจำนวนมากถึงกับตกใจยิ่งนัก เมื่อเห็นพลังความสามารถของจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ปรากฏเหตุการณ์ประหลาด อาวุธเทพแท้จริงเหมือนว่ามีชีวิตขึ้นมาอย่างนั้น.

“การเผาไหม้ของสายเลือด ลักษณะเช่นนี้จะปรากฏการกลับคืนสู่บรรพบุรุษ การที่สายเลือดของเขาลุกไหม้ขึ้นมา ทำให้เขาสามารถปลุกภาพสัญลักษณ์บรรพบุรุษให้ตื่นขึ้น บรรพบุรุษผู้หนึ่งของจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์เป็นเทพแท้จริง และนี่ก็คือภาพสัญลักษณ์ของบรรพบุรุษของเขา” ระเบิดปราชญ์ผู้หนึ่งที่ทราบถึงความลึกลับพิสดารที่ซ่อนอยู่ภายในได้เอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ

สิ่งนี้กล่าวสำหรับจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์แล้ว เป็นเรื่อง
ที่ฉงนด้วยเกล้าจริง ๆ การเผาไหม้ของสายเลือดเป็นสิ่งที่ต้องแลกมา
ด้วยค่าตอบแทนที่สูงมาก แต่ทว่า เขาจำเป็นต้องทำเช่นนี้ เมื่อเขา
ถูกร่างแปลงของผู้เยาว์คนหนึ่งเล่นงานอยู่ฝ่ายเดียว ทำให้เขาเสีย
หน้ายิ่งนัก หากวันนี้เขาไม่สามารถเอาชนะหลิขิเย่ได้ ชื่อเสียง
ความเป็นจักรพรรดิเทพของเขาคงเสียหายจนไม่เหลืออะไรอีกเลย

"ตุ้ม....." ในเสี้ยววินาทีนี้เอง เทพกายเพชรได้บุกโจมตีเข้า
มา มันเปิดช่องโดยไม่มีการป้องกันตัว พลังสังกรรมส่งเสียงดังตุ้ม
ตาม หมัดคู่ของเขาสามารถทำลายภูผาลงได้

"ใส่หัวไปให้พ้น....." เวลานี้ จักรพรรดิเทพหอยแอมโม
ไนต์คำรามเสียงดังออกมา โดยที่พลังของเขาแข็งแกร่งขึ้นเป็นอัน
มาก ค้อนเทพแท้จริงทุบลงมาเต็มที่ จักรวาลมลายภายใต้ค้อน
เดียว สรรพวิชาล้วนถูกทำลาย ภายใต้การโจมตีครั้งเดียว เพียง
พอที่จะสังหารจักรพรรดิเทพเอกต้องมลายกลายเป็นเถ้าธุลีไป

"ปัง....." การโจมตีในครั้งนี้อันไม่เพียงแต่เป็นพลังที่หุ่่มสุดตัว
จากตัวของจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ที่อยู่ในชั้นจักรพรรดิ
เทพสวรรค์เท่านั้น ยังมีพลังโจมตีจากเทพแท้จริงอีกด้วย เทพกาย
เพชรยอมไม่สามารถรับมือกับการโจมตีที่รุนแรงขั้นทำลายฟ้าดิน
นี้ได้อยู่แล้ว ร่างของเทพกายเพชรจึงถูกทุบจนกลายเป็นเหมือน
กล้วยทับ ร่างที่แบนราบจมโคลนหายไปกับพื้นที่แตกละเอียดตรง
นั้น

ภาพเช่นนี้ทำให้ทุกคนต้องเสียวสันหลังวาบวบ ทกคนที่ได้เห็นภาพนี้แล้วจะรู้สึกถึงความเจ็บปวด ถ้าหากว่าตัวเองถูกค้อนทุบเข้าไปเช่นนี้คงจะร่างแหลกเหลวไม่มีชิ้นดีแล้วละ

"ปัง....." ในเสี้ยววินาทีนี้เอง มารมายาได้ลงมือแล้ว หนึ่งฝ่ามือได้ประทับเข้าไปให้ที่ทรวงอกของจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ แต่ทว่าคราวนี้จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์เพียงแค่สะเทือนนิดหน่อยโดยไม่ได้รับบาดเจ็บแม้แต่น้อย

"จืด....." จังหวะที่มารมายาลงมือลอบจู่โจมจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์นั้น ดวงตาคู่นั้นของร่างเงาที่สูงใหญ่ท่ามกลางภาพเหตุการณ์ประหลาดพลันร้อนแรงขึ้น ทำการปิดกั้นมารมายาเอาไว้

แน่นอนที่สุด มารมายานั้นพसानกลมกลืนไปกับอากาศที่ว่างเปล่า ภาพประหลาดของเทพแท้จริงไม่สามารถกักขังตัวมันลงเอาไว้ได้ แต่ทว่า ภายใต้การส่องประกายที่เหมือนดั่งเทียนจากร่างเงาสูงใหญ่่นั้น ทำให้การความไวในการหลบหลีกหายตัวได้รับผลกระทบข้างลงหนึ่งจังหวะ

จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์รอคอยจังหวะนี้อยู่แล้ว เขาได้คว้าโอกาสแวบเดียวนี้แหละทุบด้วยค้อนเทพแท้จริงเสมือนดั่งพายุกีโหมมกระหน่ำลงบนตัวของมารมายาในฉับพลัน "ปัง ปัง ปัง" บังเกิดเป็นเสียงสิ่งของกระทบกันดังออกมา

"จืด" ภายใต้ประกายที่ดั่งแสงเทียนสอดส่องจากภาพสัญลักษณ์เทพแท้จริง มารมายายังคงหลบหนีไปได้ เพียงแต่ เพียง

ชั่วครู่มันก็ได้ไปปรากฏตัวยังด้านอีกด้านหนึ่ง และมันต้องก้าวถอย
หลังตึง ตึง ตึง ต่อเนื่องไปหลายก้าว

เวลานี้ มารมาษาที่ปรากฏตัวออกมานั้น ปรากฏรอยร้าวขึ้นทั่ว
ทั้งตัว เหมือนร่างกำลังจะแตกเหลวอย่างนั้น

“ต๊ับ” ในเวลานี้ เทพกายเพชรได้กระโดดออกมาจากหลุม มัน
ได้กลับคืนสู่รูปร่างปกติอีกครั้งหลังจากที่ถูกหุบจนแบนเหมือน
กล้วยทับ โดยไม่ได้รับความเสียหายแต่อย่างใด

ทุกคนรู้สึกเสียวสันหลังวาบวบ เมื่อเห็นเทพกายเพชรทนต่อ
การหุบตีได้ถึงเพียงนี้ พลังการหุบจากเทพแท้จริงเช่นนี้ ต่อให้เป็น
กายเนื้อของจักรพรรดิเทพสวรรค์ก็คงไม่เหลือ แต่ กลับไม่ส่งผล
กระทบใดๆ กับเทพกายเพชร มันช่างน่ากลัวเหลือเกิน

แม้ว่าจะต้องเผชิญกับเทพกายเพชรและมารมาษาอีกครั้ง
จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ยังคงไม่หวั่น หัวเราะเสียงดังออกมา
กล่าวว่า “เจ้าผู้เยาว์โง่เขลา ปล่อยร่างที่เป็นตัวแทนของเจ้าออกมา
ให้หมดเลย วันนี้ ข้านี้แหละจะจัดการสังหารตัวแทนของเจ้าให้
หมด”

จนถึงขณะนี้ จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ยังคงเข้าใจว่ามัน
คือตัวแทนของหลี่ซีเย เวลานี้ กล่าวสำหรับตัวเขาแล้ว ต่อให้หลี่
ซีเยปล่อยตัวแทนออกมาทั้งหมดเขาก็ไม่หวั่น

“จัดการกับเจ้า ไหนเลยจะต้องทั้งหมด” หลี่ซีเยหัวเราะที่หนึ่ง
“ตูม” ภายในแคว้นทะเลเลือดปรากฏลมปราณที่น่าเกรงขามสาย

หนึ่งพุ่งออกมา โดยพลังลมปราณสายนี้จับพลังพุ่งเข้าไปภายในร่างของมารมายาทันที

“จืด จืด จืด.....” เสียงบาดแผลประสานดังขึ้น หลังจากที่มารมายาได้รับลมปราณที่นำเกรงขามสายนี้แล้ว รอยร้าวบนตัวของมันพลันสमानและกลับคืนสู่ปกติโดยไม่เหลือรอยรอยใดๆ ให้เห็น

วัตถุดิบที่เหลือจากการสร้างกาน้ำสารพัดนึกที่หลีชีเย่ได้มาจากที่ราบสูงฝั่งพุทธะมานั้น เป็นเพียงชิ้นเล็กๆ ชิ้นเดียวเท่านั้นเอง แนนอน วัตถุดิบเพียงเท่านี้ไม่เพียงพอที่จะหลอมสร้างเป็นเทพมารที่มีรูปร่างสูงใหญ่ได้ถึงสิบสองตัว มันจึงถึงหลีชีเย่สร้างให้เป็นมนุษย์เหล็กที่มีขนาดเล็กเท่านั้น จากนั้น อาศัยการหล่อเลี้ยงจากแคว้นทะเลเลือดและกลิ่นบูชาด้วยเคล็ดกายเซียน จนทำให้พวกมันกลายเป็นสิบสองเทพมารที่มีรูปร่างสูงใหญ่ในที่สุด

คิดจะทำลายเศษเสี้ยววัตถุดิบสำหรับสร้างกาน้ำสารพัดนึกไขเป็นเรื่องง่ายตาย หลีชีเย่เองก็ต้องอาศัยไฟสีดำจากตะเกียงเขียวและอาศัยแรงกายแรงใจมหาศาลจึงสามารถทำให้มันกลายเป็นมนุษย์เหล็กตัวน้อยๆ สิบสองตัวเท่านั้น

แต่ หลังจากที่เทพมารทั้งสิบสองได้รับบาดเจ็บจากพลังที่สุดแกร่งแล้ว อย่างมากพวกมันแค่ถูกทำให้ต้องกลับกลายเป็นร่างเดิมเท่านั้น แต่ไม่สามารถทำลายพวกมันได้อยู่แล้ว

เนกเช่นมารมายาและเทพกายเพชรอย่างนั้น มารมายาเมื่อถูกค้อนเทพแท้จริงทุบอย่างแรง ทำให้ร่างกายของมันปรากฏเป็นรอยร้าวขึ้นมา แต่ทว่า ไม่อาจทำลายมันได้ ถ้าหากโดนสุดยอดการ

โถมตีถึงที่สุดแล้ว อย่างมากมันก็แค่กลับกลายเป็นมนุษย์เหล็กขนาดเล็กเท่านั้นเอง

ขณะที่เทพกายเพชรจะแตกต่างกัน มันคือกายเพชร ไม่ว่าจะทำเช่นใดกับมันก็ทำอะไรมันไม่ได้ ความสามารถในการโถมตีของมันนั้นสุดจะจินตนาการได้ หากคิดจะทำลายกายเพชรของมันเรียกได้ว่ายากยิ่งกว่าขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นฟ้าเสียอีก!

ดังนั้น แม้ว่าเทพกายเพชรซึ่งถูกโถมตีโดยเทพแท้จริงจนกลายเป็นกล้วยทับ แต่เมื่อมันลุกขึ้นมาก็เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น โดยไม่ได้รับความเสียหายใดๆ ซึ่งแตกต่างจากมารมาयाที่ถูกโถมตีโดยเทพแท้จริงเช่นกัน ต้องอาศัยพลังลมปราณจากแคว้นทะเลเลือดมาทำการรักษา

“ปัง ปัง” ในเวลานี้เอง ปรากฎมารเทพสองตัวก้าวเดินออกมาจากแคว้นทะเลเลือด หนึ่งในสองนั้นเหมือนลอยล่องจากมนุษย์โลกกลายเป็นเซียน โดยที่ได้เปล่งประกายเซียนที่งดงามยิ่งออกมาประกายที่เหมือนขนนกคล้ายดั่งสามารถรองรับให้เขาลอยขึ้นไปยังสวรรค์ได้อย่างนั้น

มันคือหนึ่งในสิบสองเทพมารที่ชื่อว่า เทพเซียนเหิน

ส่วนอีกตัวปรากฏเปลวเพลิงมารที่พลุ่งพล่าน การยืนอยู่ตรงนั้นของมันเสมือนดั่งเป็นจอมมารตนหนึ่งที่ไม่สามารถสั่นคลอนได้ เหมือนว่าจะไม่ว่ามันจะยืนอยู่ ณ ที่ใดก็ตาม ยังคงเป็นจอมมารที่ไม่มีผู้ใดสามารถก้าวล้ำไปได้ มันสามารถสยบเหล่าชั้นฟ้า และสยบเหล่าเทพมารได้

มันคือหนึ่งในสิบสองเทพมารที่มีชื่อว่า มารสยบอเวจี

“กายเขียนเหิน กายทวะสยบอเวจี!” ฉุนหยางลือพิมฟ้า ออกมาเมื่อเห็นเทพมารทั้งสองตัวนี้ เวลานี้เขารู้แล้วว่าสิบสองเทพมารของหลี่ชียเอ นั้นแปลงมาจากสิ่งใดแล้ว

ครั้นมองเห็นเทพมารอีกสองตัวออกมาจากแคว้นทะเลเลือดของหลี่ชียเอ ทำให้ผู้คนทั้งหมดต้องนั่งเงิบ แค่เทพกายเพชร มารมายาก็เป็นที่ประจักษ์แล้วถึงความแข็งแกร่ง การที่หลี่ชียเอมีสิบสองเทพมารที่แข็งแกร่งถึงเพียงนี้ ย่อมสามารถประเมินได้ว่า ลำพังแค่อาศัยสิบสองเทพมารนี้ก็เพียงพอที่จะช่วยสังหารศัตรูที่แข็งแกร่งมากมายให้กับหลี่ชียเอได้แล้ว

“มาเลย ต่อให้เจ้าปล่อยตัวแทนทั้งหมดของเจ้าออกมา ข้าก็จะจัดการฆ่าพวกมันจนหมดสิ้นไม่เหลือแม้แต่คนเดียว” ท่าทีของจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ไหนๆ ก็ทำการเผาสายเลือดไปแล้ว ถือโอกาสจัดการเสียทีเดียว กล่าวด้วยเสียงอันดังออกมา

“แค่สี่ตัวเพียงพอที่จะฉีกเจ้าออกเป็นชิ้นๆ แล้ว” หลี่ชียเอยิ้ม กล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉย

“แว้งค์.....” ในเวลานี้ มารเทพทั้งสี่ได้ยื่นเรียงแถวหน้ากระดาน บนตัวของพวกเขาได้เปล่งประกายที่เจิดจ้าเสบตาขึ้นมา หากไม่เปล่งประกายทวะรุนแรงก็คือเปลวเพลิงมารที่ดังคลื่นยักษ์ออกมา

“จี้ด.....จี้ด.....จี้ด.....จี้ด.....” นาที่นี้เอง เรื่องที่เหลือเชื่อได้เกิดขึ้น มารเทพทั้งสี่ปล้นรวมร่างเป็นหนึ่งเดียว การรวมร่างของ

พวกเขาคลายกับน้ำเหล็กที่หลอมละลายเข้าด้วยกัน พลันได้กลับกลานเป็นเทพมารตัวหนึ่ง

"ตุ้ม....." เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ในเสี้ยววินาทีนี้เอง เทพมารตัวนี้ได้ปรากฏเป็นวงแหวนออกมา โดยที่วงแหวนวงนี้ครึ่งหนึ่งเป็นเทพ อีกครึ่งหนึ่งเป็นมาร ท่ามกลางวงแหวนนี้สามารถรองรับตรีศูหส์โลกธาตุดูเอาไว้ และมีสุริยันจันทราแลดวงดาราจากหมื่นแดนลอยล่องอยู่

"แข่งค์ แข่งค์ แข่งค์....." เวลานี้ บนตัวของเทพมารตัวนี้ได้ปรากฏเสียงอาวุธที่ดังกังวานและตัวมันได้เปล่งสีสนของโลหะออกมา เยือกเย็นคมกริบ สิ่งที่มันได้เปล่งออกมานั้นคือกลิ่นอายเช่นฆ่าที่เป็นสิ่งที่มีอยู่ในตัวของอาวุธอยู่แล้ว ไม่มีเยื่อใย ไม่มีเลือดเนื้อ เพราะโดยตัวของมันเองก็คืออาวุธเล่มหนึ่งอยู่แล้ว!

"นี่มันไม่ใช่กายเซียน และไม่ใช่ตัวแทน เป็นอาวุธ!" นาทีนี้คุณหยางจื่อจิ่งมองออกถึงความลึกซึ้งพิสดารที่แท้จริงได้ ในเวลานี้เอง เขาจึงได้รู้ว่า ความคิดตอนแรกนั้นไม่ผิด เพราะสิบสองเทพมารหาใช่กายเซียนอะไรนั้นอยู่แล้ว พวกมันคืออาวุธที่ไม่มีเลือดเนื้อ ไม่มีความสัมพันธ์!

เช่นฆ่าไร้ซึ่งความปราณี นี่แหละคือคุณสมบัติของอาวุธ ยามที่ตัวของมันเปล่งประกายเยือกเย็นที่เป็นสีสนของโลหะออกมา ได้สร้างความสะท้านขึ้นภายในใจของคุณหยางจื่อ

ความรู้และประสบการณ์ของคุณหยางจื่อมีมากกว่าทุกคน เขามองได้ไกลกว่าทุกๆ คน เวลาที่เขาได้มองเห็นเทพมารที่อยู่ตรงหน้านั้น คุณหยางจื่อรับรู้อะไรต่อมิอะไรได้หลายอย่าง เขา

เข้าใจแล้วว่า หลีชีเย่ไม่เพียงมีกายเซียนทั้งสิบสองกายเซียนใน
ครอบครองเท่านั้น ทั้งยังได้รู้ถึงความลึกซึ้งพิสดารของสิบสองกาย
เซียนที่แท้จริง นี่แหละคือผู้ที่ได้รวมเอาสิบสองกายเซียนชั้น
สมบูรณ์ในตัวที่แท้จริง!

หากจะถามว่าตลอดนิรันดรกาลที่ผ่านมา ใครบ้างที่มีสิบสอง
กายเซียนไว้ในครอบครองพร้อมกันทีเดียว และใครบ้างที่สามารถ
เข้าถึงเคล็ดสิบสองกายเซียนอย่างลึกซึ้งเช่นนี้! คำตอบคือไม่มี!

"แวงค์....." ในเสี้ยววินาทีนี้เอง เทพมารตัวนี้ได้
เคลื่อนไหวพุ่งเข้าหาจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ในทันที

"ฆ่า....." ภาพสัญลักษณ์เทพแท้จริงของจักรพรรดิเทพหอย
แอมโมไนต์เปลี่ยนแปลงเป็นเจ็ดจรัสยิ่งขึ้นมาทันที จักรพรรดิเทพ
หอยแอมโมไนต์ได้ทำการเผาผลาญสายเลือดของตนเองอย่างบ้า
คลั่ง และก้อนที่เปี่ยมด้วยพลังทำลายกระทั่งสวรรค์นั้นได้หุบเข้าไป
ที่เทพมารตัวนั้นทันที

การที่เทพมารตัวนี้ต้องเผชิญกับก้อนที่เปี่ยมด้วยพลังทำลาย
กระทั่งสวรรค์นั้น มันกลับเอาตัวพุ่งชนเข้าไปโดยไม่ได้หลบหลีก
แม้แต่บ่อย

"ตูม....." หนึ่งก้อนที่หุบลงบนตัวของเทพมารตัวนี้กลับไม่
สามารถทำอันตรายให้กับมันแม้แต่บ่อย ตรงกันข้าม ก้อนเทพ
แท้จริงกลับถูกตัวของมารเทพกระแทกจนหลุดลอยไปยังฟากฟ้า

"ผลุบ" เทพมารตัวนี้ได้ยื่นมือขวาออกไป และทะลุผ่านบริเวณ
หน้าอกของจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ ควักเอาหัวใจออกมา

“ติง ติง ติง” จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ถึงกับก้าวถอยหลัง ตีตต่อกันหลายก้าว ดวงตาทั้งสองเบิกกว้าง มองดูหัวใจของตนที่ยังเต้นตุบตุบที่ถูกควักออกไป

“ไม่.....” ในเวลานี้เอง จักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ร้องเสียงน่าเวทนาออกมา ร่างของเขาถูกเทพमारตัวนี้จับฉีกแยก ออกเป็นสองซีก เลือดสดๆ แตกกระจาย เครื่องในหล่นลงกองเต็มพื้นไปหมด

ระดับจักรพรรดิเทพที่ดุร้ายยโสและใช้อำนาจบาตรใหญ่ก็ถูกจับฉีกร่างเป็นๆ ออกเป็นสองซีกภายใต้หนึ่งกระบวนท่า เสียชีวิตในทันที ภาพเช่นนี้สร้างความงงันให้กับทุกคนที่ได้เห็น

“อ่อนเหลือเกิน” เมื่อเทพमारตัวนี้ได้จัดการโยนศพของจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ลงกับพื้น หลีซีย่ที่นั่งอยู่บนดาตฟ้าเรือได้กล่าวท่าทีเฉยเมยออกมา

แม้แต่คุณหยางจื่อเองยังคงรู้สึกหนาวสะท้านภายในใจเมื่อได้เห็นภาพนี้ อาวุธเล่มหนึ่งที่หลอมรวมกับกายเซียนเหิน กายเหวะสยบอเวจี กายเพชร กายมายามันช่างมีความน่ากลัวเพียงใด!

ถ้าหากว่าสิบสองเทพมารรวมร่างเป็นหนึ่ง มันเท่ากับเป็นอาวุธเล่มหนึ่งที่ได้หลอมรวมเอาสิบสองกายเซียนเข้าไป อาวุธเช่นนี้คงน่ากลัวจนสุดที่ผู้คนจะจินตนาการได้

ตอนที่ 1376 ความลับของจักรพรรดิลู

ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องรู้สึกหวาดกลัวยิ่ง เมื่อได้เห็นภาพของจักรพรรดิเทพสวรรค์คนหนึ่งถูกลับฉีกร่างเป็นๆ ออกเป็นสองซีก ภาพนี้ส่งผลกระทบต่อผู้บำเพ็ญตนทุกคนที่ได้เห็น

ในเวลานี้ ทิวทัศน์บริเวณเจียบกริบ ไม่ว่าใครก็ตามย่อมต้องหนาวสะท้านภายในใจ

“ความอดทนของข้ามีจำกัด” หลี่ซีเยในเวลานี้ได้กล่าวหาที่เรียบเฉยออกมา เมื่อมองเห็นจักรพรรดิลูที่กำลังถูกเพลิงแค้นสุริยันเผาผลาญอยู่

“เก่งจริงก็เข้ามาเลย! เจ้าไม่สามารถเผาข้าให้ตายได้อยู่แล้ว!” แม้ว่าจักรพรรดิลูจะถูกเพลิงแค้นสุริยันเผาจนดำเป็นตอตะโก แต่ทว่า ภายในร่างกายของเขายังคงแผ่กระจายพลังชีวิตที่น่าเกรงขามออกมา

แม้ว่าจะถูกเผาไหม้เช่นนี้จากเทพสุริยัน โดยจะต้องรองรับกับความเจ็บปวดจากการเผาผลาญของเพลิงแค้นสุริยัน แต่ทว่าเขายังคงปากแข็งมาก

ทุกคนต่างมองออกว่า กำลังความสามารถของจักรพรรดิลูอย่างมากก็แค่ระดับปราชญ์ทั่วไปเท่านั้น ซึ่งระดับปราชญ์ทั่วไปไม่นับเป็นอะไรได้สำหรับสถานการณ์ในเวลานี้

ที่น่าแปลกก็คือ ระดับปราชญ์ทั่วไปเฉกเช่นจักรพรรดิลูกลับสามารถรองรับกับพลังเผาผลาญที่รุนแรงจากเพลิงแก่นสุริยันได้ตามหลักแล้ว ด้วยระดับอย่างจักรพรรดิลูควรจะถูกเผาจนกลายเป็นเถ้าธุลีไปนานแล้ว อย่างไรก็ตาม เวลานี้เขากลับยังไม่ตายแม้ว่าจะถูกเพลิงแก่นสุริยันเผาอยู่นานถึงเพียงนี้

สิ่งนี้ได้สร้างความฉงนให้กับทุกคน จักรพรรดิลูคือตัวอะไรกันแน่ หรือจะกล่าวว่า ภายในร่างกายของเขามีสิ่งใดอยู่ในนั้นกันแน่?

ซึ่งสิ่งนี้มันมากพอที่จะทำให้ทุกคนรู้สึกแปลกใจ มิฉะนั้นล่ะก็ เป็นไปไม่ได้ที่จักรพรรดิลูจะยืนหยัดได้ถึงเพียงนี้ น่าจะถูกเผาจนตายไปนานแล้ว

“เห็นทีหากไม่บีบบังคับคงไม่ได้การแน่” หลี่ซิเย่เผยรอยยิ้มที่เรียบเฉยออกมา

“แว้งค์” เวลานี้ ดวงอาทิตย์ทั้งสิบดวงที่อยู่ในมือของเทพสุริยันพลันหายไป ขณะที่มือทั้งสองของเทพสุริยันได้กดเข้าไปที่บริเวณขมับซ้ายขวาของจักรพรรดิลู

“ฟาวว” เสียงหนึ่งดังขึ้น เรื่องที่เหลือเชื่อได้เกิดขึ้น ในเวลานี้ ตัวของเทพสุริยันได้กลับกลายเป็นเปลวเพลิงที่เคลื่อนไหวได้อย่างนั้น จับพลันก็ได้มุดเข้าไปภายในร่างกายของจักรพรรดิลูจากบริเวณขมับ

ความมีชีวิตชีวาแต่เดิมของจักรพรรดิลูพลันถูกทำลายไปทันที คล้ายตั้งเป็นกล้ำอ่อนที่ลู่ๆ ถูกย้ายไปปลุกในทะเลทรายอย่างนั้น ย่อมจะต้องเหี่ยวเฉาตายในทันที

ขณะเดียวกัน ร่างกายของจักรพรรดิสู้ได้แห้งและปริแตกออกมา แม้ว่าแลดูจะไม่น่ากลัวเหมือนดังเช่นถูกเผาไหม้จนดำเป็นตอตะโกก็จริง แต่ในความเป็นจริงแล้ว การทำลายด้วยวิธีนี้น่ากลัวเสียยิ่งกว่าการถูกเผาไหม้จนกลายเป็นตอตะโกเสียอีก

“อ้ากก.....” เวลานี้ จักรพรรดิสู้ร้องเสียงดังแหลมและเศร้า รันทดออกมา ต้องรองรับกับความเจ็บปวดที่เขาไม่สามารถรองรับได้ กระทั่งตัวเขาแทบอยากจะฉีกร่างของตนให้แหลกละเอียด เพราะว่าเขาไม่อาจทนแบกรับความเจ็บปวดที่เกิดจากเผาผลาญอันร้อนแรงจากเพลิงแก่นสุริยันได้

เวลานี้ ดวงตาคู่ของจักรพรรดิสู้เบิกโพลง ดูจากดวงตาทั้งสองของเขาแล้วสามารถดูออกได้ว่า ชีวิตของเขากำลังจะหมดลง เขาสามารถยืนหยัดได้อีกไม่นานนัก

ครั้นได้เห็นท่าทีที่เจ็บปวดอย่างแสนสาหัสของจักรพรรดิสู้แล้ว ผู้คนจำนวนไม่น้อยรู้สึกถึงเหงื่อเย็นที่ไหลไทรยมกาย เวลานี้ก็กล่าวสำหรับคนๆ หนึ่งแล้ว ความตายหาใช่เป็นเรื่องที่น่ากลัวที่สุดอีกต่อไป ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคืออยู่ยิ่งกว่าตาย!

ขณะที่แลดูไปแล้ว จักรพรรดิสู้คงไม่สามารถยืนหยัดต่อไปได้อีกแล้ว จังหวะนั้น พลันบริเวณหน้าผากของจักรพรรดิสู้พลันปรากฏเป็นวังน้ำวนขนาดเล็กขึ้นมา ขณะที่วังน้ำวนนี้ปรากฏออกมานั้น บังเกิดเป็นพลังชีวิตที่เปี่ยมล้นยิ่งนัก วังน้ำวนลักษณะเช่นนี้เหมือนหนึ่งได้เปิดประตูมิติขึ้นมา โดยที่วังน้ำวนนี้คล้ายเชื่อมต่อกับผู้ดำรงไว้ซึ่งแข็งแกร่งปราศจากผู้ต่อกร เอาไว้อย่างนั้น

“จืด จืด จืด” ร่างกายของจักรพรรดิลู่ที่เดิมทีแห่งเหียวกลับเริ่มมีชีวิตชีวาขึ้นมาอีกครั้ง บนร่างกายของเขาได้แตกกิ่งอ่อนสีเขียวออกมา ในเวลานี้เอง ปรากฏความมีชีวิตชีวาขึ้นทั่วร่างของเขา เหมือนว่าเขาได้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้ง

“เขาเป็นตัวละครไหนแน่!” ไม่ว่าใครก็ตาม ครั้นมองเห็นจักรพรรดิลู่แปรเปลี่ยนไปในลักษณะเช่นนี้แล้วย่อมต้องมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป หลายคนมองออกว่า สิ่งนี้ไม่ได้เป็นพลังของจักรพรรดิลู่

แต่ทว่า พลังที่ไม่ทราบที่มาปกป้องจักรพรรดิลู่เอาไว้ครั้งแล้วครั้งเล่า เหมือนว่าเขาสามารถทำให้จักรพรรดิลู่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาได้ใหม่อย่างนั้น

มีเพียงผู้รู้ถึงประวัติความเป็นมาที่แท้จริงของจักรพรรดิลู่แต่ต้องนิ่งเงียบ เนื่องจากพวกเขาเห็นว่าพลังสายนี้ของจักรพรรดิลู่มาจากที่ใด อีกทั้งความแข็งแกร่งของพลังสายนี้ก็เป็นที่น่าหวาดกลัวยิ่งนัก

“ที่ซำรอก็คือช่วงนี้แหละ” หลี่ชีย่เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่เฉยเมยเมื่อเห็นวังน้ำวนที่ปรากฏขึ้นกลางหน้าผากของจักรพรรดิลู่ พลันเปิดลัคนาของตนออกมา

“ตูม.....” เมื่อหลี่ชีย่เปิดลัคนาออกมา ปรากฏเสียงฟ้าร้องดังขึ้น ในขณะนี้ หลี่ชีย่ได้ปล่อย เถาวัลย์แก่ต้นหนึ่งออกมา เถาวัลย์แก่ต้นนี้ส่งประกายสีทองวาววับ เสมือนหนึ่งมันถูกหล่อขึ้นมาจากทองคำอย่างนั้น บนเถาวัลย์แก่ได้ออกลูกเป็นน้ำเต้าลูกหนึ่ง เสียงฟ้าร้องดังออกมาจากน้ำเต้าลูกนี้เอง

ทุกคนที่ได้เห็นต้นเถาวัลย์ตั้งหล่อด้วยทองคำต้นนี้ที่ปรากฏตรงหน้า ต่างก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นต้นเขียน โดยเฉพาะขณะที่มันเปล่งกลิ่นอายเขียนออกมานั้น กลิ่นอายเขียนที่ตลบอบอวลทำให้ผู้คนเข้าใจผิด นี่กว่าจะเป็นเถาวัลย์เขียนที่หลงจากแดนเขียนมายังโลกมนุษย์

ต้นนี้คือต้นเถาวัลย์เขียนที่หลี่ชีย่ได้มาจากหุบเขากีบสวรรค์ มีชื่อว่าเถาวัลย์สุริยัน

"ตุ้ม....." เสียงฟ้าร้องดังขึ้น กิ่งแก่ของเถาวัลย์สุริยันพลันแทงเข้าไปยังกลางหน้าผากของจักรพรรดิฤดูแห่งเข้าไปภายในวังน้ำวนทันที ในเสี้ยววินาทีนี้ น้ำเต้าที่อยู่บนต้นเถาวัลย์สุริยันเปล่งประกายสีแดงและสว่างไสวยิ่งขึ้นมา

นาทีนี้ น้ำเต้าบนต้นเถาวัลย์ได้ดูดซึมอย่างบ้าคลั่ง ความมีชีวิตชีวาปราศจากสิ้นสุดถูกดูดแยกออกมาจากวังน้ำวนนี้ ความมีชีวิตชีวาทั้งหมดถูกน้ำเต้าดูดซึมเข้าไป

เมื่อได้รับความมีชีวิตชีวาที่นำเกรงขามเช่นนี้มา ทำให้ใบแก่ของเถาวัลย์สุริยันทยอยกันคลื่ออก เหมือนว่ากลับกลายเป็นอ่อนวัยอย่างนั้น ส่วนตัวน้ำเต้ายังไม่ต้องพุดถึง มันมีสีแดงทั้งลูก เหมือนดังเป็นหัวใจดวงหนึ่งที่ตั้งเด่นอยู่ อย่างนั้น เหมือนว่ามีกำปั้นบีบอัดสายฟ้าเอาไว้ไว้อย่างนั้น ทำให้เสียงฟ้าร้องดังมากขึ้นกว่าเดิมอีก

"ปัง....." ขณะที่ต้นเถาวัลย์สุริยันกำลังดูดซึมเอาความมีชีวิตชีวาที่ไร้สิ้นสุดนี้อย่างบ้าคลั่งอยู่นั้น วังน้ำวนนี้พลันแตกสลายไป โดยที่ไม่ได้เป็นผลจากการดูดเอาความมีชีวิตชีวาของต้น

เถาวัลย์สุริยัน แต่ดูเหมือนจะเป็นการทำลายตัวเองของวังน้ำวน เสมือนว่านี่คือมาตรการป้องกันตนเองอย่างหนึ่งของมัน

หลังจากที่วังน้ำวนได้แตกสลายไปแล้ว ต้นเถาวัลย์สุริยันได้หดกิ่งแก่กลับมา ท่าที่เหมือนยังไม่อึมเอมอย่างนั้น

“เสียดาย เจ้าแก่ของพวกเขาเจ้ารอบคอบมาก” เมื่อหลี่ชี่เย่มองเห็นวังน้ำวนแตกสลายไป จึงกล่าวออกมาด้วยความรู้สึกเสียดายยิ่ง เดิมทีเขาต้องการล่อเสือออกจากถ้ำ และทำการริดสิ่งที่อยู่ภายในร่างของจักรพรรดิสู้ให้แห้ง น่าเสียดาย ฝ่ายตรงข้ามรอบคอบมาก เมื่อเห็นท่าไม่ดีจึงรีบตัดขาดการเชื่อมต่อทันที

“ไม่.....” จักรพรรดิสู้ร้องเสียงดังออกมา เป็นเสียงที่ไม่เพียงเจ็บปวดเท่านั้น แต่ยังเป็นความสิ้นหวัง เมื่อวังน้ำวนแตกสลายเขารับรู้ได้ทันทีว่าจะต้องเกิดอะไรขึ้นตามมา

“ตูม.....” เวลาที่ ร่างของจักรพรรดิสู้เกิดก็ลุกไหม้ขึ้นมา เพียงชั่วพริบตาเดียวก็ถูกเผาจนเหลือแต่เถ้าธุลี

ยามที่เถ้าธุลีปลิวกระจาย เทพสุริยันได้ปรากฏตัวต่อหน้าผู้คนทุกคนอีกครั้ง

หลายคนต้องนั่งเงยเป็นเวลานานเมื่อมองเห็นภยันนี้ ทุกคนไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรออกมา สิ่งที่ทำให้ผู้คนรู้สึกหวาดกลัวก็คือความน่ากลัวของหลี่ชี่เย แต่ทว่า ในขณะเดียวกันสิ่งที่ทำให้ผู้คนแปลกใจก็คือ ลักษณะของจักรพรรดิสู้มันเป็นอย่างไรกันแน่

จังหวะที่จักรพรรดิถูถูกเผาไหม้จนกลายเป็นเถ้าธุลีนั้น ณ สถานที่ที่ไกลโพ้น ซึ่งก็คือสถานที่ตั้งของจู่ลู่ในทะเลมรกต ต้นทิวเขาที่สูงเทียมฟ้าสั่นไหวทีหนึ่ง เสียงใบไม้สั่นดังขึ้นมา

“ท่านบรรพบุรุษ เกิดเรื่องอะไรขึ้น?” ระเบิดบรรพบุรุษที่เฝ้าอยู่ข้างต้นทิวเขาที่สูงเทียมฟ้ารู้สึกตระหนก

“ข้าถูกคนเขาลอบทำร้าย ถูกดูดเอาความมีชีวิตชีวาไปส่วนหนึ่ง” เสียงที่แห่ห่อมของต้นไม้ทิวเขาต้นนี้ดังขึ้น

ระเบิดบรรพบุรุษรู้สึกตกใจยิ่งเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ เรื่องแบบนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน และไม่เคยมีใครกล้าลอบทำร้ายจู่ลู่มาก่อน

ผู้คนที่อยู่ทะเลกระดูกยอมไม่รู้ว่ามีการเกิดเช่นนี้เกิดขึ้น

“ฮ่า.....” ในเวลานี้เอง การสู้รบที่อยู่บริเวณริมทะเลสาบใกล้จะถึงกาลอวสานแล้ว เวลาที่ เฉากั้วเจี้ยนร้องเสียงดังออกมาไม่เสียดายที่ไซ่เลือดว้มนะในการบูชาต่อกระบี่ ท่ามกลางเสียงคำรามอย่างบ้าคลั่ง อาศัยกระบวนท่าเดี่ยวพาดฟันจนมารพิโรธกระเด็นไป

การต่อสู้ในครั้งนี้ระหว่างเฉากั้วเจี้ยนกับมารพิโรธที่บ้าคลั่งไม่ปรากฏผลแพ้ชนะมาโดยตลอด แต่ทว่า เมื่อเฉากั้วเจี้ยนมองเห็นจักรพรรดิเทพหอยแอมโมไนต์ตายอย่างอนาถ และจักรพรรดิถูถูกเผาจนกลายเป็นเถ้า ทำให้เขาารู้สึกใจฝ่ออยู่เหมือนกัน จึงต้องการรีบจบจะได้หนีไปจากที่ตรงนี้

"ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม....." เสียงดังตุ้มตามดังขึ้น มารพิโรธที่ถูกฟาดฟันจนกระเด็นไปเวลานี้ดูจะบ้าคลั่งขึ้นมา มันปะทะเปลวเพลิงมารออกมาทั่วตัว และร่างของเขาก็ได้สูงขึ้นเหมือนดังภูเขาลูกหนึ่ง

"ตุ้ม....." ท้ายสุด พลังเพลิงมารของมารพิโรธได้ทำการซ้อนเป็นชั้นๆ เพิ่มขึ้นหลายเท่าตัว เพียงพริบตาเดียวมันได้เพิ่มขึ้นเกือบพันเท่า

นาทีนี้ ทุกคนสามารถรับรู้ได้ถึงความพิโรธของมารพิโรธได้ มันคือจอมมารที่บ้าคลั่ง เหมือนว่านาทีนี้มันมีพลังที่สามารถทำลายฟ้าดินอยู่ในครอบครอง

มารพิโรธถูกบูชาสร้างขึ้นโดยกายอหังการเซียนพิโรธ เมื่อใดที่มันเข้าสู่สถานะบ้าคลั่งขึ้นมา พลังของมันก็จะเพิ่มสูงขึ้นอย่างบ้าคลั่ง กระทั่งเพิ่มขึ้นอย่างไร้ขอบเขต

"แซ้งค์....." ดาบมารทั้งสองเล่มพันฉับลงมา ฟ้าดินมีดครีมีแจกัวเจี้ยนคำรามเสียงดังอาศัยเลือดวิธมนะทำการบูชากระบี่หวังต้านรับกับดาบมารที่ฟาดฟันลงมา

"ปัง....." กระบี่ขนาดใหญ่ของแจกัวเจี้ยนไม่สามารถต้านทานกับดาบมารเอาไว้ได้ กระบี่ขนาดใหญ่ถูกฟันจนหักเป็นสองท่อน ตัวของแจกัวเจี้ยนเองถูกฟันจนกระเด็นออกไป หากไม่เป็นเพราะบนตัวของเขาได้สวมเกราะหะเออไว้ ร่างของเขาคงถูกฟันจนกลายเป็นสองซีกแน่นอน

“ปัง ปัง ปัง” เสียงสิ่งของกระทบกันดังขึ้น ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น เกราะเหล็กที่อยู่บนตัวของเงาก้าวเจี้ยนถูกชนกระแทกจนแหลกละเอียด ตัวของเขาชุ่มไปด้วยเลือด

“เอ่อก.....” ดวงตาทั้งสองของเงาก้าวเจี้ยนถลนออกมา การขัดขึ้นดีนรณของเขาไม่เป็นผล ถูกมารพิโรธเค้นคอเอาไว้จนถูกยกตัวลอยขึ้นสูง

ภาพนี้ได้สะกดสายตาของทุกคน แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพเอกยังถูกห้อยเอาไว้กลางอากาศ โดยไม่มีพลังที่จะขัดขึ้นได้เลย

ทุกคนเมื่อเห็นท่าทีของมารพิโรธที่บ้าคลั่งเหมือนควบคุมตนเองไม่ได้ ทำให้พวกเขาต้องสั่นเทา ด้วยลักษณะของความบ้าคลั่งเช่นนี้ ไม่ว่าใครก็ตามหากได้พบเห็นก็ต้องขนลุกขนพอง นี่มันคือความบ้าคลั่งชัดๆ

ด้วยพลังของความบ้าคลั่งเช่นนี้ ได้ส่งคลื่นต่อจิตวิญญาณของคนทุกคน เหมือนว่าความบ้าคลั่งเช่นนี้สามารถทำลายสิ่งทุกอย่าง

ตอนที่ 1377 พิพากษาแห่งความมืด

เงาก้าวเจี้ยนถูกเค้นคอเอาไว้จนใบหน้าแดงกำ เขาอยากจะดิ้นรนขัดขืน แต่ทว่ามันไร้ประโยชน์ เวลานี้กระทั่งหายใจยังลำบาก

“อาจารย์ ช่วยข้า.....” ในที่สุด เงาก้าวเจี้ยนจำต้องร้องเสียงดังออกมา

ผู้คนจำนวนไม่น้อยทยอยมองไปที่ยอดเขาแห่งหนึ่งที่อยู่ไกลโพ้นนั้นเมื่อได้ยินคำพูดของเงาก้าวเจี้ยน ทุกคนต่างรู้ว่า เมิ่งเจิ้นเทียนอาจารย์ของเงาก้าวเจี้ยนอยู่ที่ตรงนั้นแหละ

“สหาย ศิษย์ข้าโง่เขลา หากมีสิ่งใดล่วงเกินขอได้โปรดอภัย” ในเวลาตัวเอง บนยอดเขาลูกนั้นปรากฏเสียงหนึ่งดังขึ้น โดยที่เสียงนี้คล้ายดังลงมาจากท้องฟ้าอย่างนั้น

น้ำเสียงนี้ไม่ได้มีความแก่หง่อมแต่อย่างใด ตรงกันข้าม เสียงนี้ฟังดูเปี่ยมด้วยพลังและแข็งแกร่ง เต็มไปได้ความพลังที่มีชีวิตชีวา เหมือนว่าเสียงนี้ออกมาจากปากของคนหนุ่มอย่างนั้น

“เมิ่งเจิ้นเทียน.....” “ไม่ว่าใครก็ตาม เมื่อได้ยินเสียงนี้แล้ว ต้องรู้สึกขนลุกในใจ ยิ่งเป็นคนใจเสาะแล้วถึงกับขาทั้งสองข้างไม่เป็นใจต้องสั่นเทาขึ้นมา

ไม่ว่าใครก็ไม่กล้าดูแคลนต่อเมิ่งเจิ้นเทียน จะอย่างไรเสียเขาก็คือผู้ที่มีโอกาสได้เป็นราชันเซียนมากที่สุดในยุคนี้ อีกทั้ง กำลัง

ความสามารถในวันนี้ของเขาได้ยืนอยู่บนจุดสุดยอดอยู่แล้ว
ทอดสายตามองไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ ผู้ที่สามารถเป็นศัตรู
กับเขารวมทั้งรุ่นอาวุโสเรียกว่านับคนได้

เนาก้าวเลี่ยนรู้สึกโล่งอกเมื่อได้ยินเสียงอาจารย์ของตน ขอ
เพียงอาจารย์ของเขาลงมือเขาก็คงรอดชีวิตไปได้ ไม่ว่าศัตรูจะเป็น
ผู้ใดก็ตาม อาจารย์ของเขาต้องช่วยเหลือเขาเอาไว้ได้

ในเวลานี้ สายตาจำนวนมากล้องมองไปที่หลี่ชียเอ่ ทุกคน
อยากรู้อยากเห็นว่าหากจะต้องเผชิญหน้ากับเมิ่งเจิ้นเทียนแล้ว หลี่ชียเอ่จะ
ทำอย่างไร

“ไม่ได้.....” แต่แล้ว ขณะที่ทุกคนต่างล้องมองไปที่หลี่ชียเอ่
อยู่นั้น หลี่ชียเอ่ ได้ตอบปฏิเสธคำขอของเมิ่งเจิ้นเทียนทันทีโดยไม่
ต้องคิด

การปฏิเสธหั่นคว้นของหลี่ชียเอ่ได้ทำให้ทุกคนรู้สึกใจหายใจ
คว่ำ ทอดสายตามองไปทั่วหล้า จะมีสักกี่คนที่หาญกล้าปฏิเสธเมิ่ง
เจิ้นเทียน? แต่ทว่า หลี่ชียเอ่กลับปฏิเสธหั่นคว้นทั้งยังต่อหน้าผู้คน
ทั่วหล้าอีกด้วย

“พาลอย่างบ้าระห่ำ.....” ไม่ว่าใครก็ต้องใช้คำๆ นี้มาประเมิน
ตัวของหลี่ชียเอ่ มีเพียงคนเช่นนี้เท่านั้น จึงมีคุณสมบัติเป็นศัตรู
กับเมิ่งเจิ้นเทียนได้อย่างแท้จริง มีคุณสมบัติแย่งชิงชะตาฟ้ากับเมิ่ง
เจิ้นเทียน

“เมื่อเป็นเช่นนี้ล่วงเกินแล้ว!” เมื่อได้รับการปฏิเสธ เม็งเจิ้นเทียนก็ไม้อ้อมค้อม “ตูม” มือข้างหนึ่งได้ยื่นเข้ามาคว้าตัวเฉากั่วเฉียนจากยอดเขาสูงนั้นทันที

เม็งเจิ้นเทียนไม่ได้มาด้วยตนเอง แต่ลงมือช่วยเฉากั่วเฉียนขณะที่ตัวเขาอยู่ห่างคนละทิศคนละทาง ย่อมไม่ต้องสงสัย เขามีความมั่นใจเต็มเปี่ยมในกำลังความสามารถของตนมากทีเดียว

ขณะที่มือข้างนั้นของเม็งเจิ้นเทียนที่คว้าเข้ามานั้น ไม่ได้มีปรากฏประกายที่แสบตา ไม่ได้มีสีสนิมที่ฉูดฉาด และไม่ได้มีหลักกฏเกณฑ์ที่พุ่งสู่ท้องฟ้ารุนแรง แต่ทว่า ด้วยมือข้างหนึ่งที่คว้าเข้ามาเช่นนี้ ได้ทำให้ผู้คนรู้สึกถึงเหล่าสวรรค์ที่ถล่มทลายพังครืนลงมา บดขยี้ทำลายหลักสัจธรรมฟ้าดิน สยบเหล่าเทพมาร และทำให้ทุกคนรู้สึกอึดอัดจนหายใจไม่สะดวก

คนที่มีทักษะอ่อนไม่ต้องพูดถึง ถึงกับยืนไม่มั่นคงทั้งตัวนั่งลงกับพื้นตรงนั้น ส่วนผู้ที่แข็งแกร่งมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป และรู้สึกได้ถึง ความกดดันที่เพิ่มขึ้นทวีคูณ แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพยังรู้สึกอึดอัดในเวลา

กำลังความสามารถของเม็งเจิ้นเทียนนั้นไม่เป็นที่สงสัยอยู่แล้ว มือที่คว้าเข้ามาข้างนี้เหมือนดังเป็นมือจากสวรรค์ ควบคุมจักรวาลบงการหมื่นแดน เหมือนหนึ่งทุกสรรพชีวิตในเก้าแดนล้วนอยู่ในกำมือของเขา มือข้างหนึ่งที่บดขยี้เข้ามาสามารถบดขยี้ทุกชีวิตให้ดับสูญ ไม่ว่าจะเป็นผู้ดำรงอยู่ในสถานะใดก็ตาม ภายใต้มือข้างนี้ของเขา ก็ประดุจมดปลวกเท่านั้น แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพก็ไม่มียกเว้น!

กระทั่งบุคคลเฉกเช่นฉุนหยางลือยังคงมีสีหน้าที่เครียดขึ้นมาเมื่อเห็นมือข้างนี้ของเมิ่งเจิ้นเทียนที่ยื่นเข้ามา

ชื่อของเมิ่งเจิ้นเทียนทุกคนต่างได้ยินมาก่อน แต่ทว่า ในยุคนี้โดยเฉพาะกลุ่มคนรุ่นใหม่ยังไม่เคยมีใครได้เห็นเมิ่งเจิ้นเทียนลงมือมาก่อน ความจริงแล้ว เกรงว่ากลุ่มคนรุ่นใหม่คงไม่ถึงกับต้องให้เมิ่งเจิ้นเทียนลงมือ

แต่ทว่า เวลาที่เมิ่งเจิ้นเทียนได้ลงมือแล้ว ยามที่เขาลงมือได้สร้างความตระหนกขึ้นทั่วทุกเขตขาม เก้าแดนสั้นเทา ฟ้าดินแลสถานการณ์ทุกอย่างแปรเปลี่ยน เขามีกำลังความสามารถใกล้เคียงกับราชันเซียนไว้ในครอบครองแล้ว

"ตุ้ม....." จังหวะที่เมิ่งเจิ้นเทียนได้ลงมือในเสี้ยววินาทีนั้น หลี่ชีย่ก็ได้ลงมือแล้วเช่นกัน พลันเสกเอาประตูเบญจทวารกันฟ้าออกมาทันที พลันที่ลงมือก็สว่างด้วยเคล็ดโถมตีแววาว

"ตุ้ม....." เสียงดังสนั่นสั่นคลอนไปทั่วทะเลกระดูก หันได้นั้นสรรพชีวิตทั่วฟ้าดินล้วนแล้วแต่ก้มกราบลงกับพื้น ภายใต้การโถมตีขั้นสุดยอดทุกอย่างล้วนแล้วแต่กลายเป็นเล็กจิ๋วมาก ไม่มีสิ่งใดสามารถต้านทานกับมันได้ ภายใต้การโถมตีเช่นนี้ แม้แต่ผู้ดำรงไว้ซึ่งโถมตีราชันเซียนได้ยังคงต้องมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป

เบญจสัจธรรมปิดกั้นนิรันดรถูกสว่างออกมา หันได้นั้น ทุกแห่งหนล้วนแล้วแต่ถูกปิดกั้นเอาไว้ ไม่มีสิ่งใดสามารถก้าวข้าม

เบญจสัจธรรมปิดกั้นนิรันดร์ที่สามารถรองรับการโจมตีที่ทรงพลังที่สุดได้

"ปัง....." มือขนาดใหญ่ของเม็งเจิ้นเทียนถูกเบญจสัจธรรมปิดกั้นนิรันดร์กั้นขวางเอาไว้ อาศัยวิธียื่นมือคว่ำมาแบบสบายๆ เช่นนี้ย่อมไม่สามารถทำลายเบญจสัจธรรมปิดกั้นนิรันดร์ได้อยู่แล้ว!

เมื่อมือขนาดใหญ่ปะทะเข้ากับเบญจสัจธรรมปิดกั้นนิรันดร์ได้ สั่นคลอนไปทั่วทะเลกระดูก เกิดเป็นคลื่นยักษ์สูงนับร้อยล้านจ้าว ฟุ้งขึ้นไปถึงท้องฟ้า เสมือนหนึ่งวันสิ้นโลกมาถึงอย่างนั้น

ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยต้องขวัญหนีดีฝ่อ และถูกสยบจนต้องคุกเข่ากราบกับพื้น เมื่อเกิดการปะทะขึ้นเช่นนี้

"เม็งเจิ้นเทียนนั่นหรือ" หลี่ชีย่ย์ม๋าที่เมินเฉย กล่าวว่า "ข้ากลับต้องการรู้ว่าเจ้าจะแน่สักแค่ไหน" ขาดคำ นิ้วทั้งห้ากางออก อากาศที่ว่างเปล่าหลอมละลาย

"ตูม.....ตูม.....ตูม....." ในเวลานี้เอง ทิวทั้งทะเลกระดูกเกิดการสั่นคลอนขึ้น และอากาศที่ว่างเปล่ากว้างไกลสุดลูกหูลูกตา เหมือนถูกสั่นคลอนด้วยพลังที่ไม่ทราบที่มา

"แวงค์....." ในเวลานี้เอง ยอดเขาสูงที่เม็งเจิ้นเทียนอยู่ได้มีประตุมิติที่ใหญ่โตมากถูกเปิดออก ยามที่ประตุมิตินี้เปิดออก ได้บังเกิดเสียงดัง "ตูม....." เหมือนถูกฟ้าผ่าจนระเบิดออกมาอย่างนั้น

ในเวลานี้เอง ภายในประตุมิติได้เหวประกายที่เกิดจากฟ้าแลบ ไม่มีสิ้นสุดออกมา ประกายฟ้าแลบนี้กลับแฝงไว้ซึ่งประกายดำมืด มาด้วย เหมือนว่าประกายดำมืดนี้คือคำพิพากษาของเจ้าแห่งความชั่วร้ายนิรันดรอย่างนั้น

ขณะที่ประกายฟ้าแลบที่ถูกหลงมาตั้งน้ำหลากนั้น มันเพียงพอที่จะทำลายทุกสิ่งทุกอย่างบนฟ้าดินแห่งนี้ อีกทั้งคำพิพากษาที่ตั้งประกายดำมืดชั่วร้ายถูกส่งลงมานั้น เหมือนมาคอยเก็บเกี่ยวเอาชีวิตของสรรพสิ่งมีชีวิตทั้งหมดบนฟ้าดินแห่งนี้

ประกายดำมืดแต่ละสายล้วนแล้วแต่สามารถสังหารจักรพรรดิเอกทั่วได้ เวลานี้ ประกายดำมืดที่ถูกส่งลงมาตั้งคลื่นยักษ์นี้ เหมือนว่าเป็นคำพิพากษาวาระสุดท้ายของโลก มันสามารถทำลายสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั้งปวงบนโลก สังหารสิ้นผู้ไม่ให้ความเคารพทั้งหมด ผู้กระทำความผิด.....

ภายใต้ประกายฟ้าแลบ หลายคนต่างอกสั่นขวัญแขวน กระทั่งระดับปราชญ์ยังต้องคุกเข่าลง นี่แหละคือพลังอำนาจของสวรรค์ลงทัณฑ์ สำหรับคำพิพากษาประกายความมืด จักรพรรดิเทพเองยังต้องรู้สึกขนลุกขนพอง บังเกิดความหวาดกลัวขึ้นภายในใจ ซึ่งเป็นความหวาดกลัวโดยสัญชาตญาณ ประหนึ่งว่าประกายดำมืดนี้เป็นการพิพากษาจากความดำมืดชั่วร้ายที่ออกมาจากส่วนลึกที่สุดของจิตวิญญาณ ดุจดั่งไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะมีความแข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม ก็ไม่สามารถรอดพ้นจากการพิพากษาจากภายในจิตใจของตนเอง

ภายใต้การพิพากษาจากความดำมืดเช่นนี้ ต่อให้เป็นระดับจักรพรรดิเทพก็ยากจะขัดขึ้น ได้แต่หนีไปให้ไกล!

"ตุ้ม....." เมื่อเมิ่งเจิ้นเทียนต้องเผชิญกับประกายฟ้าแลบลักษณะเช่นนี้ เผชิญกับการพิพากษาดำมืดเช่นนี้ก็ไม่กล้าประมาท เขาหุดมือขนาดใหญ่กลับมา ทันใดนั้น ปรางค์ประกายเขียนที่ไม่มีสิ้นสุดปะทุขึ้นมาจากยอดเขาที่เขาอาศัยอยู่ ท่ามกลางประกายเขียนนี้ปรางค์หงส์ที่บินร่อน มังกรแท้จริงทะยานฟ้า เสือขาวโฉบทะยานนภา.....

ในเวลานี้ พลังอำนาจของเมิ่งเจิ้นเทียนอาละวาดไปทั่วทะเลกระดูก ทันใดนั้น เหมือนว่าเขาได้กลับกลายเป็นราชันเขียนองค์หนึ่งอย่างนั้น ทำการต้านภัยพิบัติทุกอย่าง ภายใต้พลังที่ปราศจากผู้ต่อกรของเขา ไม่ว่าใครก็ตามล้วนแล้วแต่เคราพยำเกรงยิ่งทั้งสิ้น

ประกายเขียนของเมิ่งเจิ้นเทียนได้ยันประกายฟ้าแลบเอาไว้ แต่ทว่า ประกายดำมืดกลับทรงพลังยากจะต้านเอาไว้ได้ มันยังคงทิ้งดิ่งลงมา เหมือนต้องการพิพากษาเมิ่งเจิ้นเทียนอย่างนั้น!

"เปิด....." เสียงคำรามหุ้มต่ำของเมิ่งเจิ้นเทียนดังขึ้น หล็กกฏเกณฑ์ที่ตั้งน้ำตกพุ่งสู่ห้องฟ้า ขณะที่หล็กกฏเกณฑ์นี้ปรากฏขึ้นมา ได้ดึงเอาพลังฟ้าดินออกมา เสมือนหนึ่งมีชะตาฟ้าเกิดขึ้นอย่างนั้น ภายใต้พลังเช่นนี้ เหมือนว่เมิ่งเจิ้นเทียนได้บงการและควบคุมทุกอย่างเอาไว้แล้ว

ในเวลานี้เอง หล็กกฏเกณฑ์ที่ตั้งน้ำตกได้กลับกลายเป็นโล่ขนาดยักษ์ป้องประกายดำมืดที่ตกลงมาอย่างไม่ขาดสาย เวลานี้ ทั้งสองฝ่ายต่างยันกันอยู่อย่างนั้น

เม็งเจิ้นเทียนต้องการยื่นประกายดำมืดนี้กลับไป แต่ ประกายดำมืดกลับต้องการพิพากษาเม็งเจิ้นเทียน เวลานี้ ดูเหมือนต่างฝ่ายต่างก็ทำอะไรฝ่ายตรงข้ามไม่ได้

“นี่มันคือพลังอะไรกัน?” ผู้คนจำนวนมากรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ เมื่อมองเห็นหลักกฎเกณฑ์ของเม็งเจิ้นเทียนยังไม่สามารถทำอะไรกับประกายดำมืดนั้นได้ ในใจของผู้คนจำนวนมาก เม็งเจิ้นเทียนคือผู้ที่ปราศจากผู้ต่อกร แต่แล้ว เม็งเจิ้นเทียนกลับไม่สามารถเอาชนะการพิพากษาดำมืดนี้ได้

ผู้คนจำนวนมากล้วนแล้วแต่ไม่รู้ว่าประกายดำมืดนี้คืออะไรกันแน่ เวลานี้จึงมีผู้คนจำนวนมากมองไปที่หลี่ชียเอ

สำหรับหลี่ชียเอเพียงยิ้มๆ เท่านั้น มีเพียงฉุนหยางลือที่มองออกถึงเส้นสนกลใจ หอดถอนใจออกมาเบาๆ ว่า “พลังของเขตต้องห้าม นี่คือการพิพากษาแห่งความมืด แม้ว่าการเชื่อมต่อระหว่างช่องว่างจะนำมาซึ่งพิพากษาแห่งความมืดเพียงน้อยนิดเท่านั้น แต่มันสามารถทำให้ระดับจักรพรรดิเทพ ชั้นยอดสัจธรรมคนหนึ่งมลายเป็นเถ้าธุลีไปในทันที!”

หลายคนรู้สึกขนลุกขนพองเมื่อได้ยินคำพูดของฉุนหยางลือ สถานที่ต่างๆ ของทะเลกระดูกแม้ว่าจะมีอันตรายอยู่ แต่ก็สามารถไปได้ ขอเพียงมีทักษะที่แข็งแกร่งเพียงพอหรือโชคดี ก็ยังคงสามารถรอดชีวิตมาได้

แต่ทว่า ในจุดที่เป็นแกนกลางของทะเลกระดูก หรือที่เรียกว่าเขตต้องห้ามของทะเลกระดูก ไซ้จะเป็นสถานที่ที่ใครก็สามารถไปได้ ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพก็มีโอกาสตายอย่างอนาถภายในเขต

ต้องห้าม ลือกกันว่า ผู้ที่สามารถเข้าไปยังเขตต้องห้ามของทะเล
กระดูกได้มีเพียงราชันเซียนเท่านั้น ลือกกันว่า มีเพียงราชันเซียนที่
สามารถบุกเข้าไปยังส่วนที่ลึกที่สุดของทะเลกระดูกได้ แล้วยังคงมี
ชีวิตอยู่ได้

เวลานี้ หลี่ชียเอถึงกับโยงเอาพลังจากเขตต้องห้ามมาได้
มิน่าเล่า เม็งเจี้ยนเทียนถึงได้มีที่ท่าเหมือนเฉอะเฉอกับศัตรูที่กล้าแข็ง
อย่างนั้น

“ประสบความสำเร็จก็เพราะทะเลกระดูก พ่ายแพ้ก็เพราะทะเล
กระดูก” สำหรับภาพที่เห็น หลี่ชียเอเพียงยิ้มเฉยเมย เขาอาศัยการ
เชื่อมต่อระหว่างช่องว่างนำมาซึ่งพลังจากเขตต้องห้าม แต่ ก็มี
ข้อจำกัดอย่างมาก

ถ้าหากอยู่ข้างนอกแล้วทำการเชื่อมต่อเพื่อดึงเอาพลังของ
ทะเลกระดูกไปสักก็ เป็นเรื่องที่มีความยากมาก ต่อให้หลี่ชียเอสามารถ
ทำได้สำเร็จก็ต้องมีการเตรียมการล่วงหน้า และต้องสิ้นเปลือง
กำลังกายใจเป็นอันมาก

เนื่องจากตัวของทะเลกระดูกเองแต่เดิมก็คือช่องว่างที่มีการปิด
กั้นอย่างสมบูรณ์แบบ ตัวของมันเองถูกปกป้องรักษาได้พลังที่
ปราศจากผู้ต่อกรชั่วนิรันดร์อยู่แล้ว

แต่ว่า หากคิดจะเชื่อมต่อช่องว่างของทะเลกระดูกขณะอยู่ใน
ทะเลกระดูก ทุกอย่างก็จะง่ายกว่ากันเยอะเลย จะอย่างไรเสีย มัน
เป็นเพียงเชื่อมต่อช่องว่างเป็นการภายในของทะเลกระดูกเข้า
ด้วยกันเท่านั้น เนื่องเพราะอย่างนี้เอง จึงทำให้หลี่ชียเอสามารถ
เชื่อมต่อช่องว่างของเขตต้องห้ามได้อย่างง่ายดาย

แต่ทว่า แม้หลีชีเยจะสามารถเชื่อมต่อช่องว่างของเขต
ต้องห้ามได้ แต่ ยังคงได้รับการสยบและข้อจำกัดจากช่องว่าง
ภายใน ทำให้หลีชีเยสามารถดึงพลังจากเขตต้องห้ามมาได้แค่
ปริมาณน้อยเท่านั้น ไม่สามารถดึงเอาพลังทั้งหมดของเขต
ต้องห้ามมาได้ มิฉะนั้นละก็ ด้วยพลังทั้งหมดของเขตต้องห้ามย่อม
เพียงพอที่จะทำให้เม็งเจิ้นเทียนต้องกลายเป็นเก้าธูลีไปได้

พลังทั้งหมดของเขตต้องห้ามนั้น คือพลังที่แม้แต่ราชันเซียนก็
ไม่แน่ว่าสามารถทำสู้ได้!

ตอนที่ 1378 เข้าไปเจดีย์แปดเหลี่ยม

การปิดกั้นเม็งเจ็ญเทียน ผู้คนจำนวนมากที่มองเห็นภาพนี้ต่างรู้สึกหวั่นไหวยิ่งนัก เม็งเจ็ญเทียนถือเป็นคนคลระดับเช่นใดกัน? ในใจของผู้คนจำนวนมากนับไม่ถ้วนของแดนวิญญูณสวรรค์เขาคือผู้ดำรงอยู่ในฐานะปราศจากผู้ต่อกร

เวลานี้หลี่ซีเย่พลันลงมือก็จัดการกักขังเม็งเจ็ญเทียนเอาไว้ แม้ว่าจะเป็นภารกิจที่ห้ามของหลี่ซีเย่ก็ตามที่ แต่เชื่อว่าใครก็สามารถดึงเอาพลังเช่นนี้มาใช้ได้

“เสียดาย อาจารย์ของเจ้าช่วยเจ้าไม่ได้” หลี่ซีเย่มองดูเงาก้าวเจี้ยน กล่าวด้วยท่าที่เรียบเฉย

ในเวลานี้ ทิวทัศน์บริเวณเจียบกริบ ทุกคนล้วนแล้วแต่กลั่นลมหายใจเอาไว้ ทุกคนสามารถจินตนาการได้ว่าจุดจบของเงาก้าวเจี้ยนจะเป็นเช่นใด

ในขณะนี้ ไม่ว่าใครมีความสัมพันธ์กับเม็งเจ็ญเทียนอย่างไร ก็ไม่กล้าก้าวเดินออกมาพูดให้กับเงาก้าวเจี้ยน ยิ่งไม่มีใครกล้าก้าวเดินออกมาเพื่อยื่นมือเข้าช่วยเหลือเงาก้าวเจี้ยน

สีหน้าของเงาก้าวเจี้ยนในเวลานี้ขาวซีด เขารู้ว่าหากอาจารย์ของเขามีจิตใจอวกแวกเพื่อมาช่วยเหลือเขาละก็ คงต้องแบกรับอันตรายเอาไว้ไม่น้อยเลยทีเดียว

เวลานี้ เขาก้าวเจี้ยนไม่ได้คาดหวังให้อาจารย์ของเขาเสียงอันตรรายเพื่อมาช่วยเหลือเขาอีกแล้ว พุดจริงล้งออกมาว่า "เจ้าคนแซ่หลี่ ขณะเป็นเจ้าแพ้เป็นโจร ข้าไม่มีอะไรจะพุด จะฆ่าจะแกงก็สุดแล้วแต่เจ้า"

"นับว่ามีความหยิ่งในศักดิ์ศรีอยู่บ้าง" หลี่ซิเย่ย์มเฉยเมย กล่าว ว่า "งั้นข้าก็จะสังเคราะห์เจ้า"

"คร้ากก....." เสียงกระดูกแตกหักดังขึ้น เทพพิโรธได้จัดการบีบคอของเขาก้าวเจี้ยนจนแหลก เขาก้าวเจี้ยนคอบีบไปข้างหนึ่งเสียชีวิตไปทันที

หลายคนรู้สึกหนาวสะท้านภายในใจหลังจากที่เห็นเขาก้าวเจี้ยนตายแล้ว ในฐานะเป็นศิษย์ของเมิ่งเจิ้นเทียน ขณะที่เมิ่งเจิ้นเทียนเองก็อยู่บนผืนแผ่นดินแห่งนี้ แต่แล้ว เมิ่งเจิ้นเทียนกลับไม่สามารถช่วยชีวิตเขาเอาไว้ได้

นับว่าเป็นภาพที่สร้างความสะเทือนหวั่นไหวเช่นใด ในเวลานี้หลายคนรู้สึกถึงคอหอยตนเย็นวาบๆ หลายคนอดลูปคล้ำคอหอยของตนเองด้วยสัญชาตญาณ

ไม่ว่าบุคคลนั้นจะมีกำลังความสามารถเพียงใด ไม่ว่าจะมีความคอบสนุนอยู่เบื้องหลังที่แข็งแกร่งเช่นใด หากต้องการเป็นศัตรูกับหลี่ซิเย่ย์สะก็ จะต้องชั่งน้ำหนักดูให้ดี กระทั่งเตรียมตัวเตรียมใจที่ต้องพบกับความตายเอาไว้ ไม่นั่นก็ ต่อให้มีเบื้องหลังที่แข็งแกร่งปานใดก็อาจช่วยไม่ได้ โดยมีกรณีของเขาก้าวเจี้ยนที่อยู่ตรงหน้าเป็นตัวอย่าง

ในขณะที่ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยรู้สึกเครียดขึ้นมาทันที เคยมีผู้คนจำนวนมากก็มากน้อยที่เข้าใจว่าตัวเองมีชาติกำเนิดมาจากสายสำนักราชันเซียน สายสำนักเทพเจ้าแห่งทะเล เคยมีผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่ถือว่าบรรพบุรุษของตนเคยเป็นผู้ที่อยู่ในระดับปราศจากผู้ต่อกร ผาดโผนในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน จึงเข้าใจว่าตนเองนั้นมีผู้ให้การสนับสนุนที่แข็งแกร่งอยู่เบื้องหลัง ไม่ว่าใครก็ตามต้องให้เกียรติตนสามส่วน และไม่กล้าทำอะไรกับตน

แต่ทว่า หลี่ชียะเวลานี้ไม่สนใจว่าบุคคลผู้นั้นจะมีชาติกำเนิดเช่นใด ไม่สนใจว่าจะมีผู้สนับสนุนอย่างไร บอกจะฆ่าก็ฆ่าเลย จะเป็นสำนักแตรสังข์ก็ดี เมิ่งเจิ้นเทียนก็ช่าง ล้วนแล้วแต่ไม่สามารถหยุดยั้งการฆ่าของเขาได้

สายตาของหลายคนที่อยู่เหตุการณ์ถึงกับเต้นกระตุกที่หนึ่ง โดยเฉพาะอ่องเทพลมบาดาลยิ่งเป็นเช่นนี้ สายตาที่ลึกล้ำและเฉียบคมแปรเปลี่ยนที่หนึ่ง เขาเคยเป็นผู้ที่มีความแค้นกับหลี่ชียะ แต่ทว่าท้ายสุดแล้วเขาไม่ได้ลงมือต่อหลี่ชียะ ไม่ได้ลงมือแก้แค้นให้กับภรรยาน้อยของตน

ก่อนหน้านั้น อ่องเทพลมบาดาลมองต้นลิทหนาบางของหลี่ชียะไม่ออก เขาเข้าใจว่าตนเองนั้นไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหลี่ชียะ เวลานี้ดูไปแล้ว ความคิดในขณะนั้นนับว่ามองการณ์ไกลได้ดี ความแข็งแกร่ง และความน่ากลัวของหลี่ชียะอยู่เหนือจินตนาการของเขามากมาย

บางที ในยุคนี้อาจมีเพียงเมิ่งเจิ้นเทียนเท่านั้นที่มีคุณสมบัติเป็นศัตรูกับหลี่ชียะได้

เทพสวรรค์เร่งสั่งจรรรม ก็เป็นผู้ที่ยิ่งทะนงตนเป็นอันมาก เขามองว่าหากให้เวลาตัวเขาอีกไม่กี่ปีจะต้องไล่ตามทันเม็งเจ็ญเทียนได้อย่างแน่นอน แต่เวลานี้ดูไปแล้วการแย่งชิงชะตาฟ้าไม่เพียงมีศัตรูที่กล้าแข็งอย่างเม็งเจ็ญเทียนเท่านั้น ยังมีหลี่ซิเย่ด้วยอีกคน!

“เออละ ยังมีใครที่มีปัญหาเกี่ยวกับข้าบ้างละ?” หลี่ซิเย่หัวเราะและลุกขึ้นยืน

ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างนิ่งเงียบ ไม่มีใครกล้าพูดอะไรเวลานี้ว่าใครก็ตามแล้วแต่ไม่กล้ามีปัญหาเกี่ยวกับหลี่ซิเย่ทั้งสิ้น

“ไม่มีก็ดีแล้ว” หลี่ซิเย่กวาดมองไปรอบๆ ที่หนึ่ง หัวเราะพร้อมกับก้าวขึ้นไปบนประรำพิธี มองดูบรรดาอาวุธที่ลอยล่องอยู่เหนือประรำพิธีนั้น เพยรอยยิ้มที่เมินเฉยออกมา

หลี่ซิเย่มองดูอาวุธแต่ละเล่มที่แปลงมาจากประกายประหลาดที่ลอยล่องอยู่เหนือประรำพิธีอยู่ชั่วครู่ใหญ่ จึงกล่าวด้วยท่าที่เรียบเฉยว่า “สถานที่ในลักษณะเช่นนี้ยังจะคงอยู่ได้อีกนานเท่าไรกันนะ?”

เวลานี้ จุดที่หลี่ซิเย่ยืนอยู่ก็คือจุดที่จักรพรรดิสู้ได้ยึดครองเอาไว้ก่อนหน้า ทุกคนต่างรู้ว่าสถานที่ตรงนี้สามารถเข้าไปยังประรำพิธีได้ อาศัยเรือลำน้อยสามารถไปถึงเจดีย์แปดเหลี่ยมได้

ทว่า หลี่ซิเย่ยืนอยู่ตรงนี้ในเวลานี้ ไม่มีใครกล้าแย่งชิงกับเขาไม่ว่าใครก็ตาม ต่อให้ต้องการเข้าไปในประรำพิธีก็ต้องยืนอยู่ข้างๆ แต่โดยดี

ทุกคนล้วนแล้วแต่กลิ่นลมหายใจมองไปที่ประรั้มพิธิ ทุกคนรอคอยการปรากฏตัวของเรื่อน้อยลำนั้น แน่นอน ต่อให้เรื่อน้อยลำนี้ปรากฏตัวทุกคนก็ได้แต่เบิ่งตามองอยู่ข้างๆ บอกได้แต่เพียงรอให้หลีชีเย่ไปก่อนแล้ว ค่อยมาดูว่ายังมีดอกาสได้เข้าไปหรือไม่

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก ในที่สุดปรากฏลำแสงประหลาดพุ่งลงมา "แว้งค์" ลำแสงประหลาดที่ตกลงมาได้กลายเป็นเรื่อลำเล็กลำหนึ่ง ลอยอยู่ตรงนั้น

หลีชีเย่ก้าวลงไปนั่งอยู่บนเรื่อน้อยนั้น จากนั้น เรื่อน้อยได้พาตัวหลีชีเย่ลอยไปยังเจดีย์แปดเหลี่ยม

แม้แต่หลีชีเย่เยียน และจ้าวเจี้ยนซือยังต้องกลิ่นลมหายใจเอาไว้ ในเวลานี้ พวกนางคาดหวังให้หลีชีเย่ประสบผลสำเร็จ เนื่องจาก "เคล็ดโถมตีไ้ลวายุ" ของไตรนิกายพิสุทธีก้อยู่ข้างในนั้น

ในที่สุด เรื่อน้อยได้หูกหลีชีเย่ลอยไปจนถึงด้านหน้าของเจดีย์แปดเหลี่ยม เวลานี้ หลีชีเย่ได้ก้าวขึ้นจากเรื่อน้อยอย่างไม่ลังเล

"ตุ้ม....." วินาทีนี้เอง บนห้องฟ้าปรากฏเจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดเล็กที่สยบลงมา ขณะที่เจดีย์แปดเหลี่ยมสยบลงมาด้วยท่าที่ที่สามารถสยบเหล่าเทพเทวาสังศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั้งปวง ท่าที่ดูด้นมาก เหมือนว่าไม่ว่าใครก็ตามหากเข้ามาบริเวณนี้ก็ต้องถูกสยบด้วยเจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดเล็กนี้

หลายคนกระหังร้องเสียงหลงออกมาเมื่อเห็นเจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดเล็กที่สยบลงมา หลายคนเข้าใจแล้วว่า ไม่ว่าจะขึ้นจากเรือ

ตรงจุดไหนก็ตาม ขอเพียงเข้าไปใกล้เจดีย์แปดเหลี่ยม ก็จะถูกลบด้วยเจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดเล็ก

หลี่ชีย่ไม่ได้เลิกแม้กระทั่งหนึ่งตาเมื่อต้องเผชิญกับการสยบลงมาของเจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดเล็ก ทั่วผืนแผ่นดินและทางนี้ทั้งห้าออก พริบตาเดียวกันนี้เอง นิ้วทั้งห้าของหลี่ชีย่ได้สลับเปลี่ยนท่ามูททราไปหลายสิบท่า ด้วยวิธีการที่สุดแปลกประหลาดและเยี่ยมยอดยิ่งนัก แม้แต่ผู้มีพรสวรรค์เช่นฉุนหยางจื่อก็ไม่สามารถมองเห็นวิธีการที่สุดยอดของหลี่ชีย่ได้อย่างชัดเจนภายในเวลาอันสั้นนี้

"แซ่งค์ แซ่งค์ แซ่งค์....." เสียงอาวุธคำรามออกมา บรรดาอาวุธทั้งหมดที่ลอยล่องอยู่เหนือประรัมพิธีอยู่เดิม พลันได้กลับกลายเป็นประกายประหลาดอีกครั้ง และประกายประหลาดเหล่านี้ได้พวยพุ่งขึ้นดุจดังเป็นน้ำพุอย่างนั้น

"ปัง....." เรื่องที่ไม่น่าเชื่อได้เกิดขึ้น วินาทีนี้ประกายประหลาดที่ดั่งน้ำพุนี้พลันยันกับเจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดเล็กที่สยบลงมา

เจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดเล็กลอยล่องอยู่ท่ามกลางน้ำพุที่แปลงมาจากประกายประหลาด แลดูสวยงามยิ่งนัก เหมือนภาพวิวน้ำพุอย่างนั้น

ทุกคนต่างรู้สึกงงงันเมื่อเห็นภาพเช่นนี้ ไม่มีใครรู้มาก่อนว่าอาวุธที่ลอยล่องอยู่เหนือประรัมพิธีใช้ประโยชน์เช่นนี้ ทุกคนที่ขึ้นไปบนประรัมพิธีล้วนแล้วแต่มุ่งโจมตีต่ออาวุธเหล่านี้โดยตรง แล้วจะ

มีใครคาดคิดได้ว่า อาวุธเหล่านี้ใช้สำหรับแก้การสยบของเจดีย์
แปดเหลี่ยมขนาดเล็ก

น่าเสียดาย วิธีการแก้ของหลี่ชียเอ๋่นั้นสำเร็จได้รวดเร็ว
เหลือเกิน ในเสี้ยววินาทีนี้ไม่มีใครมองออก และไม่มีใครที่มองเห็น
แล้วเข้าใจ

หลังจากที่ประกายประหลาดที่คล้ายดั่งน้ำพุได้ยกตัวเจดีย์แปด
เหลี่ยมขนาดเล็กเอาไว้แล้ว หลี่ชียเอ๋อก็ไม่ได้สนใจมองดูอีกต่อไป
การที่เขารู้จักวิธีนี้หาใช่เป็นเรื่องแปลก เนื่องจากเขาไม่ได้มายัง
สถานที่แห่งนี้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น เขาเคยพาราชนเซียนมาบรรล
ุศลธรรมที่ตรงนี้มาก่อน

หลี่ชียเอ๋ียืนอยู่ด้านหน้าเจดีย์แปดเหลี่ยม ใช้ฝ่ามือแนบกับประตู
เจดีย์ ในเวลานี้บนฝ่ามือของหลี่ชียเอ๋ีปรากฏหลักกฎเกณฑ์แต่ละข้อ
ที่เคลื่อนที่ไปมา

หลักกฎเกณฑ์แต่ละข้อที่เคลื่อนที่ดั่งสายน้ำได้ไหลเข้าไป
ภายในประตูของเจดีย์ หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ บนประตูเจดีย์
กลับปรากฏอักขระยันต์ที่เก่าแก่โบราณลอยขึ้นมา โดยที่เหล่า
อักขระยันต์เก่าแก่โบราณเหล่านี้มีความลึกซึ้งพิสดารมาก บางครั้ง
เหมือนวิหคัมัจฉาดำลงทะเล บางครั้งก็คล้ายดั่งวิหคัมัจฉาโจน
ทะยานขึ้นฟ้า ท่าทางคล่องแคล่วว่องไว คล้ายของจริงมาก

จากฝ่ามือหลี่ชียเอ๋ีที่เคลื่อนที่ไป บรรดาอักขระยันต์ที่ลึกซึ้ง
พิสดารเหล่านี้ได้รวมตัวกันกลายเป็นจานที่ส่งประกายสว่างไสว
เหมือนเป็นจานแห่งดวงดาวอย่างนั้น โดยปรากฏเป็นดวงดาว

จำนวนมาก เหมือนว่าดวงดาวที่พร่าพร้างหนึ่งจุดก็คือโลกๆ หนึ่งในนั้นได้ทำการหล่อเลี้ยงชีวิตเป็นเส้นล้นชีวิต

“เอี้ยด.....เอี้ยด.....เอี้ยด.....” เมื่อหลี่ชียเอ่ได้หมุนจานแห่งดวงดาว ประตูละเอียดได้เปิดออกซ่าๆ หลี่ชียเอ่ก้าวเท้าเข้าไปทันที

หลังจากที่หลี่ชียเอ่ได้เข้าไปแล้ว ได้ยินเสียงเคลื่อนที่ของวัตถุที่หนักมาก “เอี้ยด เอี้ยด เอี้ยด” ประตูละเอียดได้ปิดลงอีกครั้ง

ในเวลานี้ ทุกคนล่องมองดูหลี่ชียเอ่จนเงาหลังหายเข้าไปในเจดีย์แปดเหลี่ยม หลังจากเงาหลังของหลี่ชียเอ่ได้หายเข้าไปในเจดีย์แปดเหลี่ยมแล้ว นาทีนี้หลายคนจึงเข้าใจว่า ที่หลี่ชียเอ่ได้เคยพูดเอาไว้ก่อนหน้านี้หมายความว่าอะไร

ก่อนหน้านี้หลี่ชียเอ่เคยบอกไว้ว่า เขาเป็นหนึ่งในเดียวที่มีคุณสมบัติเข้าไปยังเจดีย์แปดเหลี่ยม หลายคนมองว่าหลี่ชียเอ่นั้นโง่เขลาและอวดดี ต้องการยึดเจดีย์แปดเหลี่ยมเอาไว้แต่เพียงผู้เดียว

นาทีนี้ทุกคนจึงได้เข้าใจแล้วว่า ความหมายของหลี่ชียเอ่ไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น ทุกคนรับรู้ว่าจะต่อให้สามารถไปถึงเจดีย์แปดเหลี่ยมได้อย่างปลอดภัย แต่ทว่า หากไม่สามารถเปิดประตูละเอียดได้ ก็ไม่สามารถเข้าไปได้ตลอดเวลา

“ศิษย์พี่ พิสุทธิ์นั้รันดร์สี่สายพวกเราเคยมีบันทึกเรื่องเช่นนี้เอาไว้หรือไม่?” หลังจากมองดูเงาหลังของหลี่ชียเอ่หายเข้าไปในเจดีย์แปดเหลี่ยมแล้ว อ่องเทพจุมบาดาลจึงเอ่ยถามแผ่วเบา กับคุณหยางจื่อ

คุณหยางลือทำท่าไตร่ตรองอยู่ครู่ใหญ่ สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “ไม่แน่ใจนัก ดูจากบันทึกตำราจำนวนมหาศาลของสำนักพิสุทธินิรันดรสี่สายของพวกเราแล้ว ราชนั้เขียนเขียนชื่อเคยทิ้งบันทึกเกี่ยวกับทะเลกระดูกเอาไว้ แต่ว่า ต่อมาภายหลังดูเหมือนว่าบันทึกนี้ได้หายไปพร้อมกับบรรพบุรุษท่านหนึ่ง รายละเอียดที่บันทึกอยู่ภายในคืออะไร ชนรุ่นหลังก็ไม่ชัดเจนนัก”

เฉกเช่นพิสุทธินิรันดรสี่สาย การจดบันทึกของสำนักพวกเขา เรียกได้ว่ามีเป็นจำนวนมหาศาล ยกเว้นเคล็ดวิชาชนิดต่างๆ ของสำนักแล้ว ยังมีบันทึกด้วยลายมือของบรรพบุรุษเกี่ยวกับประสบการณ์ที่ได้จากการท่องไปทั่ว หรืออาจจะเป็นประเภทตำราโบราณบันทึกสิ่งที่ได้พบได้ยืมมา

ท่ามกลางบันทึกจำนวนมหาศาลเช่นนี้ คิดจะหาเรื่องราว ประสบการณ์สักเรื่องหนึ่ง แทบจะเรียกว่าเป็นการงมเข็มในสมุทร

แต่ว่า พรสวรรค์ของคุณหยางลือ นั้นสูงมาก เรียกได้ว่าเขา เป็นผู้ที่อ่านตำราโบราณได้มากที่สุดของพิสุทธินิรันดรสี่สาย เขา ไม่เพียงเป็นผู้ที่มีกำลังความสามารถสูงส่งในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ เท่านั้น ยังเป็นผู้ที่มีความรู้กว้างขวางมากที่สุด

เนื่องเพราะแบบนี้เอง ยามที่อ่องเทพลมบาดาลที่ยิ่งยโส บ่อยครั้งเมื่อพบเจอเรื่องที่ไม่เข้าใจแล้ว มักจะขอคำชี้แนะจากคุณหยางลืออยู่เสมอ

ตอนที่ 1379 ความลับภายในเจดีย์แปดเหลี่ยม

หลี่ซีเยก้าวเท้าเข้าไปภายในเจดีย์แปดเหลี่ยม เมื่อเข้าไปภายในเจดีย์แปดเหลี่ยมแล้วจึงจะรู้สึกได้ว่าฟ้าดินมันช่างกว้างใหญ่เพียงใด จึงจะรู้ว่าโลกนี้ช่างกว้างใหญ่ไพศาลเช่นใด!

มองดูจากด้านนอก เจดีย์แปดเหลี่ยมไม่นับว่ามีขนาดใหญ่โตอะไรมากมายนัก มันก็แค่สิ่งก่อสร้างธรรมดาๆ เท่านั้นเอง

แต่ว่า เมื่อเข้าไปยังด้านในของเจดีย์แปดเหลี่ยมแล้ว ก็จะเป็นการเข้าไปยังโลกอีกโลกหนึ่งอย่างนั้น แหงนหน้าขึ้นมองห้องฟ้า เห็นห้องฟ้าสูงลิบ กลุ่มดาวจำนวนมากมาย เหมือนว่าในเวลาหนึ่ง หลี่ซีเยกำลังยืนอยู่ภายใต้ันภายามค่าคืนอย่างนั้น

ภายในเจดีย์แปดเหลี่ยมไม่มีลักษณะร่องรอยของความเป็นเจดีย์ให้เห็น ภายในสถานที่แห่งนี้ดูเหมือนเป็นสนามที่กว้างใหญ่มากกว่า

สนามแห่งนี้มันกว้างใหญ่แค่ไหนกันล่ะ ถ้าหากเมืองโบราณที่ใหญ่ที่สุดในเก้าแดนกว้างใหญ่ราวหนึ่งล้านลี้ล่ะก็ เช่นนั้นแล้วสนามยักษ์แห่งนี้ก็คงกว้างใหญ่พอๆ กันกระมัง

ยามเมื่อยืนอยู่ท่ามกลางห้องฟ้าที่พร่างพราวด้วยดวงดาวแห่งนี้ จะรู้สึกว่าตัวเองนั้นช่างเล็กจิ๋วเหลือเกิน เล็กจิ๋วจนไม่คู่ควรจะกล่าวขวัญถึง เทียบไม่ได้กระทั่งมดปลวก

การมายืนอยู่ภายใต้ท้องฟ้าที่พรราวพร่างไปด้วยดวงดาวจะทำให้ต้องรู้สึกหวั่นไหวยิ่งนัก เนื่องจากสิ่งที่ทำให้ต้องหวั่นไหวไม่ใช่สนามขนาดยักษ์ที่อยู่ตรงหน้า แต่เป็นมนุษย์ขนาดยักษ์ที่ยืนเรียงรายอยู่ซ้ายขวาสองด้านของสนามแห่งนี้

ท่ามกลางท้องฟ้าคลาคล่ำด้วยดวงดาวเช่นนี้ ท่ามกลางสนามที่กว้างขวางเช่นนี้ ซ้ายขวาสองข้างปรากฏมนุษย์ร่างยักษ์แต่ละคนที่ยืนอยู่ มนุษย์ร่างยักษ์แต่ละคนศีรษะชนเข้ากับท้องฟ้า เท้าเหยียบพสุธา พวกมันทั้งหมดล้วนแล้วแต่มีมือทั้งสองข้างวางอยู่ด้านหน้าของอก ด้วยการวางมือซ้อนกันอยู่บนปลายด้ามของกระบี่ ที่ตั้งอยู่ด้านหน้าบริเวณอกของพวกเขาคือกระบี่ขนาดยักษ์

มนุษย์ร่างยักษ์แต่ละคนสวมใส่เสื้อเกราะโบราณ เสื้อเกราะเหล่านี้ไม่รู้ว่ามีมานานเท่าไรแล้ว แม้ว่าจะสูญเสียชีวิตวิญญาณไปแล้ว แต่ ยังคงปรากฏประกายเยือกเย็นระยิบระยับอยู่

ถ้าหากพวกของหลิวหยูเยียนได้มายืนอยู่ตรงนี้และได้เห็นบรรดามนุษย์ร่างยักษ์เหล่านี้ล่ะก็ เกรงว่าคงรู้สึกหวั่นไหวจนพูดอะไรไม่ออก เนื่องจากมนุษย์ร่างยักษ์เหล่านี้กับโครงกระดูกมนุษย์ร่างยักษ์ขนาดใหญ่โตมโหฬารของเผ่าเซียนยักษ์ที่พบในน่านน้ำของวิเศษถูกทอดทิ้งนั้นดูคล้ายกันมากเหลือเกิน

ถ้าหากจะกล่าวว่า มนุษย์ร่างยักษ์ที่อยู่น่านน้ำของวิเศษถูกทอดทิ้งนั้นเป็นชายวัยกลางคนล่ะก็ มนุษย์ร่างยักษ์แต่ละคนที่ยืนเรียงรายซ้ายขวาที่มีรูปร่างสูงใหญ่แต่ละคนก็คือชายหนุ่มของเผ่าเซียนยักษ์

แม้ว่ามนุษย์ร่างยักษ์แต่ละคนที่อยู่ตรงหน้าจะมีขนาดใหญ่โต ไม่เท่ามนุษย์ร่างยักษ์ที่อยู่บนน้ำของวิเศษถูกทอดทิ้ง แต่ทว่า ผู้ บำเพ็ญตนคนหนึ่งหากยืนอยู่บริเวณเท้าของพวกเขาแล้วก็คล้าย ดั่งมดปลวกอย่างนั้น

โดยเฉพาะมนุษย์ร่างยักษ์มากมายที่ยืนเรียงแถวอยู่สองฟาก ผั่งซ้ายขวา ให้ความรู้สึกเป็นภาพลวงตา การมายืนอยู่ตรงนี้ เหมือนว่าตัวเองเทียบไม่ได้กระทั่งมดปลวก ไม่ใช่ หรืออาจจะกล่าว ว่า การมาอยู่ตรงจุดนี้ เป็นได้เพียงฝุ่นผงเม็ดหนึ่งเท่านั้น

“เผ่าเซียนยักษ์.....” มองดูมนุษย์ร่างยักษ์ขนาดใหญ่โต มโหฬารตรงหน้า หลีซีย่ต้องทอดถอนใจออกมาที่หนึ่ง กล่าวว่ “แม้ว่าจะมีจำนวนประชากรไม่มาก แต่ทว่า เล่าลือกันว่า เป็น เผ่าพันธุ์ที่สุขใสเรื่องรองยิ่งนัก สุดท้ายแล้วก็ไม่พ่นกลายเป็นเถ้า ธุลีไป

เผ่าเซียนยักษ์นับเป็นเผ่าพันธุ์ที่ดึกดำบรรพ์มาก เผ่าพันธุ์นี้มี ชีวิตอยู่ในยุคสมัยที่ดึกดำบรรพ์เป็นอันมาก เผ่าพันธุ์ลักษณะเช่นนี้ เคยเหย้าฟ้าท้าดิน แต่ท้ายที่สุดแล้วยังคงถูกทำลายสิ้นทั้งเผ่าพันธุ์

คนของเผ่าเซียนยักษ์หากมีทักษะยุทธยิ่งแข็งแกร่ง ร่างกายก็ จะยิ่งสูงใหญ่ตามไปด้วย และนี่ก็คือเหตุผลที่ว่าเพราะอะไรมนุษย์ ร่างยักษ์ที่พบในน่านน้ำของวิเศษถูกทอดทิ้งจึงมีขนาดที่สูงใหญ่ กว่ามนุษย์ร่างยักษ์ของเผ่าเซียนยักษ์ที่อยู่ตรงหน้า นั่นเป็นเพราะ มนุษย์ร่างยักษ์ผู้นั้นยามมีชีวิตอยู่มีทักษะยุทธสูงกว่าบรรดามนุษย์ ร่างยักษ์เผ่าเซียนยักษ์ที่อยู่ตรงหน้า

ณ สถานที่แห่งนี้ หลี่ซีย่ก้าวเดินไปอย่างช้าๆ โดยไม่รีบร้อน
อะไร ภายในสถานที่แห่งนี้มีหลายสิ่งหลายอย่างควรค่าแก่การไป
บรรลุมัน คัมค่าที่จะไปสังเกตและศึกษา

ท่ามกลางสนาที่กว้างขวางเช่นนี้ บริเวณที่มนุษย์ร่างยักษ์แต่
ละคนที่ยืนอยู่ทั้งด้านซ้ายและด้านขวา กลับปรากฏมีศิลาจารึกแต่
ละแผ่นตั้งอยู่ ศิลาจารึกแต่ละแผ่นมีความสูงใหญ่มาก

ศิลาจารึกแต่ละแผ่นล้วนมีการแกะสลักบางอย่างเอาไว้ และสิ่ง
ที่แกะสลักลงบนศิลาจารึกแต่ละแผ่นก็จะแตกต่างกันไป บางแผ่น
ได้แกะสลักอักขระโบราณเอาไว้ จารึกความลับที่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้มา
ก่อน บางแผ่นได้แกะสลักเป็นอักขระยันต์โบราณเอาไว้ แบกรัก
ความหมายลึกซึ้งของสัจธรรมเอาไว้ บ้างได้แกะสลักภาพของ
บรรพชนรุ่นก่อน จากภาพวาดบรรพชนรุ่นก่อนได้บ่งบอกถึง
ตำนานที่ดึกดำบรรพ์ยิ่งกว่าบางอย่างเอาไว้ล่วงหน้า.....

หลี่ซีย่ก้าวเดินไปอย่างเชื่องช้า เขาจะทำการเรียนรู้และศึกษา
อย่างละเอียด และทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้งกับศิลาจารึกทุก
แผ่น ก่อนหน้านี้ เขาเคยมาที่นี่ไม่ต่ำกว่าหนึ่งครั้ง แต่ทว่า ทุกครั้ง
ที่มาถึง เมื่อมีการศึกษาและทำความเข้าใจกับสิ่งที่บันทึกไว้บนศิลา
จารึกเหล่านี้ก็จะได้รับผลประโยชน์ที่แตกต่างกันไป

การมาอยู่ที่ตรงนี้ ไม่มีวันไม่มีเดือน ไม่มีเวลา เหมือนว่าการมา
รั้งอยู่ที่ตรงนี้ไม่ว่าจะนานแค่ไหนก็ได้รับผลกระทบใดๆ

ตรงหน้าของแผ่นศิลาจารึกเหล่านี้ไซ้ว่าจะว่างเปล่าไม่มีสิ่งใด
อยู่เลย ศิลาจารึกบางแผ่นถึงกับมีโครงกระดูกที่มีลักษณะหึ่งตัวนั่ง

ลงอยู่กับศิลาจารึกนั้น อีกทั้ง ศิลาจารึกบางแผ่นไม่ได้มีโครง
กระดูกเพียงโครงเดียวเท่านั้น!

ดูจากลักษณะของโครงกระดูกเหล่านี้แล้ว ขณะที่พวกเขายังมี
ชีวิตอยู่ก็เป็นผู้บำเพ็ญตนคนหนึ่ง แน่نون พวกเขาหาใช่เฝ้าเขียน
ยักษ์ ดูจากตำหนิพิเศษของโครงกระดูกเหล่านี้แล้ว โครงกระดูกแต่
ละโครงที่ทิ้งตัวนั้นอยู่ด้านหน้าศิลาจารึกประกอบด้วยเฝ้าพันธ์ุ
มนุษย์ เฝ้าปีศาจ เฝ้าพฤษกา ปีศาจทะเล.....

พอจะมองออกได้ว่า คนเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เข้ามายังสถานที่
แห่งนี้ด้วยโอกาสและวาสนาต่างๆ ขณะยังมีชีวิตอยู่ พวกเขาได้มา
นั่งอยู่ด้านหน้าของศิลาจารึกเพื่อศึกษาและบรรลุถึงความลึกลับ
พิสดารจากศิลาจารึกเหล่านี้ เสียตาย พวกเขากลับต้องตายอยู่ที่นี้
ในที่สุด

แม้จะไม่รู้ว่าบรรดาโครงกระดูกที่เห็นได้เสียชีวิตมายาวนาน
เท่าไรแล้ว แต่อาศัยเสื้อผ้าที่พวกเขาสวมใส่ และสภาพของโครง
กระดูก ขณะมีชีวิตอยู่พวกเขาล้วนแล้วแต่เป็นผู้บำเพ็ญตนที่มี
ความแข็งแกร่งยิ่งนัก โครงกระดูกบางโครงแม้ว่าวันเวลาจะล่วงเลย
มานานมากแล้ว แต่บนโครงกระดูกยังคงมีจิตวิญญาณแวบวับอยู่

โครงกระดูกเหล่านี้ยังได้ห้อยป้ายเอาไว้บนตัว จากป้ายเหล่านี้
สามารถดูได้ว่า บรรดาคนเหล่านี้ขณะมีชีวิตอยู่ล้วนแล้วแต่มีประวัติ
ความเป็นมาไม่ธรรมดา อาศัยป้ายที่อยู่บนตัวทำให้รู้ได้ว่าบรรดาผู้
บำเพ็ญตนเหล่านี้ขณะมีชีวิตอยู่มีชาติกำเนิดมาจากพิสุทธิ์นิรันดร
สี่สาย หอสัตตะยุทธ ไตรนิกายพิสุทธิ์.....

ยอมไม่ต้องสงสัย พวกเขาเหล่านี้ยามมีชีวิตอยู่ไม่เพียง แข็งแกร่งเท่านั้น อีกทั้งยังมีประวัติความเป็นมาที่น่าสะเทือนฟ้า อย่างยิ่ง แต่ทว่า พวกเขาก็ต้องตายอนาถอยู่ที่ตรงนี้

“บุตรชายเทพเจ้าแห่งทะเล หลานราชันเซียนน กระดุกเซียนนแต่ กำเนิด.....” หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะสายหน้าไปมา เมื่อเห็น โครง กระดุกแต่ละโครงเหล่านี้ เขาคุ่นเคยกับ โครงกระดุกที่อยู่ตรงนี้ มีแต่ เพิ่มขึ้นไม่มีลดลง

หลี่ชียเอสายหน้ากล่าวว่า “ความลึกซึ่งพิสดารข้างในนี้ ไม่เพียงต้องการสติปัญญามากถึงสามารถบรรลุได้ ยิ่งต้องมีจิตแห่ง เต่าที่ไม่สามารถสั่นคลอนได้ มิฉะนั้นแล้ว เมื่อไหร่ที่หลงทางอยู่ใน นี้ก็จะไม่สามารถกลับมาได้อีกตลอดกาล”

ก่อนหน้านี้ได้เคยมีราชันเซียนนมาที่นี่ หลี่ชียเอเองก็เคยพา ราชันเซียนนมาที่นี่ เช่น ราชันเซียนนหยูโก้ว ราชันเซียนนหมิงเหริน พวกเขาล้วนแล้วแต่เคยบรรลุสัจธรรมที่นี่มาก่อน!

แต่ทว่า ต่อให้มีราชันเซียนนมาที่นี่กันแล้ว โดยปกติพวกเขา ก็จะไม่ทำการจดบันทึกเกี่ยวกับเรื่องนี้ จะไม่ทิ้งร่องรอยที่เกี่ยวกับ สถานที่แห่งนี้เอาไว้

เหตุผลนั้นง่ายมาก สถานที่แห่งนี้ต่อให้เจ้าเข้ามาได้แล้วก็ ไขว่ว่าจะเป็นเรื่องดีเสมอไป ส่วนใหญ่จะเป็นโทษเสียมากกว่า เนื่องจาก ศิลาจารีแต่ละแผ่นที่อยู่ในนี้มันช่างดึงดูดใจเหลือเกิน เมื่อไหร่ที่ถูก สิ่งที่อยู่ภายในศิลาจารีดึงดูดใจเอาไว้ละก็จะหลงทาง และไม่สามารถกลับมาได้อีกตลอดไป

ผู้ที่สามารถได้สติกลับคืนมาจากศิลาจารึกนี้ได้ นั่น นอกจากจะต้องเป็นผู้มีสติปัญญาเฉียบแหลมแล้ว ยังต้องมีจิตใจที่เด็ดเดี่ยว แน่วแน่ จิตแห่งเต้าที่มั่นคงและไม่อาจสั่นคลอนได้

หาไม่ละก็ ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะมีความเฉลียวฉลาดเพียงใด มีความแข็งแกร่งเท่าไร เกรงว่าคงต้องหลงทางอยู่ในนี้ตลอดกาล และละสังขารไปในทำนงกรรมฐานตรงนี้ในที่สุด

ต่อให้มีราชันเซียนที่ทำการจดบันทึกเรื่องราวในนี้เอาไว้ ก็จะไม่อาจวิธิลับสุดยอดในการจดบันทึก มีเพียงชนรุ่นหลังที่ผ่านการทดสอบแล้วเท่านั้น จึงสามารถสืบค้นมาถึงที่ตรงนี้ในที่สุด

แต่ก็มีทายาทรุ่นหลังของราชันเซียน หรือทายาทรุ่นหลังของเทพเจ้าแห่งทะเล และปรมาจารย์พฤษภษาที่เคยรับรู้ถึงสถานที่แห่งนี้ จากปากของผู้อาวุโส แล้วทำการจดบันทึกเกี่ยวกับสถานที่แห่งนี้เอาไว้

แน่นอนที่สุด มีอันตรายที่สูงมาก แต่ผลตอบแทนที่ได้ก็สูงมากเช่นกัน หากสามารถบรรลุถึงความลึกซึ้งพิสดารบนศิลาจารึกต่อให้แค่แผ่นเดียว แล้วสามารถมีชีวิตรอดกลับออกไป เช่นนั้นแล้วก็จะทำให้บุคคลผู้นั้นได้รับประโยชน์ไปตลอดชีวิต เกรงว่าต่อให้ไม่สามารถเป็นราชันเซียนได้ ก็ต้องเป็นสุดยอดฝีมือปราศจากผู้ต่อกรแห่งยุค

หลี่ชีย่ทำการศึกษาอย่างละเอียด และบรรลุถึงความลึกซึ้งพิสดารของศิลาจารึกแต่ละแผ่น การมาอยู่ ณ ที่ตรงนี้จะไม่มีเรื่องของวันเวลาเข้ามาเกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะรั้งอยู่ที่นี้นานเท่าไรก็ไม่มีปัญหา

ทุกครั้งที่มาที่นี่ หลีชีเยชมชอบที่จะศึกษาศิลาจารึกเหล่านี้ กล่าวได้ว่า นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา ไม่มีใครสามารถเข้าใจศิลาจารึกเหล่านี้มากไปกว่าเขาอีกแล้ว ไม่มีใครที่บรรลุเข้าถึงได้ลึกซึ้งมากไปกว่าเขาอีกแล้ว

สุดท้าย หลีชีเยเดินมาหยุดอยู่ตรงแผ่นศิลาจารึกแผ่นหนึ่ง ด้านหน้าของศิลาจารึกมีโครงกระดูกโครงหนึ่งนั่งอยู่ ไม่รู้ว่าโครงกระดูกโครงนี้ได้ละสังขารในท่านั่งกรรมฐานมานานเท่าไรแล้ว แต่ทว่า กระดูกทุกส่วนของมันยังคงแวววับตั้งหยก กระดูกทุกท่อนยังคงปรากฏประกายที่แวววับแลดูมีความบริสุทธิ์ยิ่ง

สายตาของหลีชีเยหยุดอยู่ที่แผ่นกระดูกขาวแผ่นหนึ่งที่ถูกกำเอาไว้ในมือของโครงกระดูกโครงนี้ บนแผ่นกระดูกขาวแผ่นนี้ปรากฏลวดลายเต่าบนนั้น

“สามารถฝึกกายพิสูทธิได้ถึงขั้นนี้ มิน่าเล่าถึงเร่งรีบมาอย่างที่ตรงนี้ คิดจะบรรลุถึง ‘เคล็ดวิชาโจเมตีไ่วายุ’ หลีชีเยเก็บเอาแผ่นกระดูกขาวที่กำอยู่ในมือของโครงกระดูกขึ้นมา กล่าวพร้อมกับสายหน้าเบาๆ

โครงกระดูกโครงนี้ก็คือบรรพบุรุษที่ยอดเยี่ยมมากผู้หนึ่งของ ไตรนิกายพิสูทธิ เล่าลือกันว่า กายพิสูทธิของเขาขาดเพียงนิดเดียวก็จะบรรลุขั้นสมบูรณ์แล้ว โดยที่ตัวเขาเองก็เป็นถึงระดับจักรพรรดิเทพที่แข็งแกร่งปราศจากผู้ต่อกรผู้หนึ่ง

ภายหลัง ด้วยเหตุผลอันใดไม่ทราบแน่ชัด บรรพบุรุษผู้หนึ่งของ ไตรนิกายพิสูทธิได้หายสาบสูญไป แม้แต่ไตรนิกายพิสูทธิเองก็ไม่

ทราบแน่ชัดว่าบรรพบุรุษผู้นี้ของพวกเขาหายไปไหน และหายไปได้อย่างไร

แท้จริงแล้ว บรรพบุรุษของไตรนิกายพิสุทธิผู้นี้ได้ไปได้ตำราโบราณที่ลึบสุดยอดมา เป็นตำราโบราณที่ราชันเซียนหวูแก้วทิ้งเอาไว้ให้กับทายาทรุ่นหลังของราชันเซียน ในตำราได้บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับต้นกำเนิดของ "เคล็ดโถมตีไล่วายุ" เอาไว้

ด้วยเพราะเหตุนี้เอง บรรพบุรุษผู้นี้จึงได้สืบค้นต้นกำเนิดจนมาถึงที่ตรงนี้ เขาตั้งใจจะอาศัยสถานที่แห่งนี้ฝึก "เคล็ดโถมตีไล่วายุ" ให้สำเร็จ แต่แล้วไม่นึกเลยว่า เขาจะหลงทางอยู่ในนั้นไม่สามารถกลับออกมาได้ กระทั่งละสังขารไปในท่ามกลางกรรมฐานที่ตรงนี้ กลายเป็นโครงกระดูกโครงหนึ่ง

สายตาของหลี่ชียเตกไปอยู่ที่ศิลาจารึกแผ่นนี้ หลังจากที่ได้เก็บแผ่นกระดูกขาวที่มีบันทึกเกี่ยวกับ "เคล็ดโถมตีไล่วายุ" แล้ว บนศิลาจารึกได้วาดรูปอินทรียักษ์เอาไว้ตัวหนึ่ง ยามที่ปีกทั้งสองข้างของอินทรียักษ์ตัวนี้กางออกได้บดบังเงาแดนเอาไว้ มันคืออินทรียักษ์ที่แปลงมาจากวิหคัมัจฉานั้นเอง

แรกเริ่มทีเดียว การมองดูอินทรียักษ์ตัวนี้แล้วบางทีอาจไม่รู้สึกระไร แต่ทว่า ยามที่สังเกตดูอินทรียักษ์ตัวนี้อย่างละเอียดแล้ว จะพบว่า ปีกทั้งสองของมันเหมือนจะเคลื่อนไหวได้ เหมือนว่ามันกำลังไล่วายุไต่คลื่น เผนโผนโชนทะยานไปเก้าชั้นฟ้า

บนภาพๆ นี้ได้บันทึกสัจธรรมที่ลึกซึ้งพิสดารเอาไว้ หากสามารถบรรลุถึงและมีชีวิตกลับออกไป รับรองว่าต้องสามารถคิดค้นเคล็ดวิชาๆ หนึ่งในสุดยอดปราศจากผู้ต่อกรได้อย่างแน่นอน

ครั้งนั้น ราชนันเขียนหวู่โก้วก็ได้บรรลุ “เคล็ดโถมตีไล่วายุ” จากที่ตรงนี้ และก็เป็เหตุผลที่ว่าเพราะอะไรบรรพบุรุษของไตรนิกายพิสุทธิจึงได้มายังสถานที่แห่งนี้ เนื่องจากเขาต้องการฝึก “เคล็ดโถมตีไล่วายุ” ที่สมบูรณ์ไว้ที่ติจากที่นี่

หลี่ชีย่ได้นั่งอยู่ด้านหน้าของศิลาจารึกนี้นานมาก สุดท้ายจึงได้ลุกจากไป เขาถึงกับกล่าวทอดถอนใจออกมาว่า “สถานที่แห่งนี้ใช่เพียงบันทึกเคล็ดวิชาของของเผ่าเซียนยักษ์เอาไว้เท่านั้น ที่ตรงนี้ยังได้บันทึกประสบการณ์ของเผ่าเซียนยักษ์ที่ได้มาจากการศึกษาวิหคัมัจฉามารุ่นสู่รุ่นอีกด้วย”

ตอนที่ 1380 วิหคมัจฉา

ในที่สุด หลีชีเย่ได้ดูศิลาจารึกแต่ละแผ่นจนครบทุกแผ่น เขาเดินไปถึงสุดขอบของสนามกว้างแห่งนี้ ณ ที่ตรงนั้น มีแท่นสูงที่ถูกตั้งขึ้นมาแท่นหนึ่ง

บนแท่นสูงแท่นนี้ไม่กระฉกที่ใหญ่โตมโหฬารอยู่บานหนึ่ง แทนที่จะเรียกมันว่าเป็นกระฉก มีผู้บอกว่าเป็นหยกขาวที่มีขนาดใหญ่โตมากจะเหมาะสมกว่า

เนื่องจากหน้ากระฉกของกระฉกบานนี้ดูจะด้านๆ กระทั่งแลดูหยาบนิดหนึ่ง เหมือนว่าขณะที่สร้างกระฉกบานนี้ในตอนนั้น ไม่ได้มีการขัดเงาอย่างละเอียดอย่างนั้น จึงทำให้ทิ้งร่องรอยที่หยาบเอาไว้บนกระฉก

การที่กระฉกบานหนึ่งถูกวางเอาไว้บนแท่นที่สูงมากถึงเพียงนี้ มองดูจากระยะไกลแล้ว คนที่ไม่รู้ความอาจเข้าใจว่าเป็นดวงจันทร์ดวงหนึ่งก็เป็นได้

สายตาของหลีชีเย่ถึงกับถูกกระฉกที่ตั้งเอาไว้บนแท่นสูงดึงดูดเอาไว้ มันเหมือนดังเป็นสุดยอดโฉมตรูแห่งยุค หรือไม่ก็คือคนรักที่งามหยาดเยี่ยมอย่างนั้น ที่ดึงดูดสายตาของหลีชีเย่เอาไว้อย่างลึกลับซึ่ง

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก หลีชีเย่จึงได้ละสายตากลับมา ถึงกับกล่าวทอดถอนใจออกมาว่า “น่าเสียดาย ระวังเหลือองไบนั่น

ของตระกูลกู๋ไม่อยู่ในมือ มิฉะนั้นล่ะก็ ขุมทรัพย์ดีกตำบรพพ์ล้วนตก อยู่ในมือของข้าทั้งหมด”

ระฆังเหลืองของตระกูลกู๋ที่หลี่ชียเอ่พูดถึงก็คือ ตระกูลกู๋ที่เป็น เจ้าของกู๋ยี่ฉาย ครั้งนั้นหลี่ชียเอ่ได้พาหลี่ชวงเหยียนไปที่ตระกูลกู๋ เคยเห็นระฆังเหลืองใบนั้นถูกวางเอาไว้ในกู๋ยี่ฉาย

แน่นอน ถ้าหากหลี่ชียเอ่ตั้งใจจะเอาระฆังเหลืองใบนั้นมาให้ได้ ล่ะก็ ยังคงมีวิธีการหลายอย่าง เพียงแต่หลี่ชียเอ่ไม่ได้มีความต้องการ สิ่งที่อยู่在此สักเท่าไร ดังนั้น หลี่ชียเอ่จึงไม่ได้คิดวางแผนกับระฆัง เหลืองใบนั้นของตระกูลกู๋

ระฆังเหลืองใบนั้นของตระกูลกู๋หาใช่สร้างขึ้นมาโดยตระกูลกู๋ แต่บรรพบุรุษของตระกูลกู๋ไปได้มันมาครอบครอง โดยที่ระฆัง เหลืองใบนี้มีประวัติความเป็นมาที่สะท้อนฟ้าเช่นกัน

ความจริงแล้ว ตระกูลกู๋ในครั้งนั้นก็ศึกษาความลึกซึ้งพิสดารที่ แท้จริงของระฆังเหลืองไม่ได้ ด้วยเหตุนี้เอง ตระกูลกู๋จึงพยายาม ค้นหาเก้าถ้อยคำของบรรพชน

หลี่ชียเอ่ยืนอยู่ตรงหน้าบานกระจกที่คล้ายดวงจันทร์ธาบานนี้ สุดท้ายแล้ว หลี่ชียเอ่ ปากท่องบ่นคาถา กล่าวว่ “ระฆังเหลืองผู้ ยิ่งใหญ่ เสียงคำรามสะท้อนฟ้า.....”

ปากของหลี่ชียเอ่ท่องบ่นคาถาไป มือสีแดงท่ามุททรา ทุกๆ ท่า มุททราล้วนมีการเปลี่ยนแปลง และการเปลี่ยนแปลงนั้นก็มีความ รวดเร็วมากยิ่งขึ้น สุดท้าย รวดเร็วจนมองไม่ทันถึงท่วงท่าของมัน เห็นเพียงท่ามุททราแต่ละท่าที่เปลี่ยนไปเรื่อยๆ

ถ้าหากพวกหลีซวงเหยียนอยู่ที่นี้ และหรือคนของตระกูลคูมา อยู่ที่นี้ละก็ รับรองว่าต้องรู้สึกตกใจเป็นยิ่งนัก คาถาที่หลีซียเอ่ทองมานั้น กลับจะเป็นเก้าถ้อยคำของบรรพชนที่หลีซียเอ่ใช้แลกเปลี่ยนกับตระกูลคู่นั้นเอง

เกรงว่าคนของตระกูลคูคงไม่นึกไม่ฝันเลยว่า เก้าถ้อยคำบรรพชนที่ตระกูลคูของพวกเขามาตามหาด้วยความยากลำบาก กลับถูกนำมาใช้ยังแดนวิญญานสวรรค์ที่อยู่ห่างกันไกลโพ้น

จากการที่ท่ามูททราของหลีซียเอ่ที่แปรเปลี่ยนไป ในเวลานี้เอง กระจกที่เดิมไม่มีสิ่งใดๆ นั้นกลับปรากฏเป็นเงาของหลีซียเอ่อยู่ในกระจก อีกทั้งยามที่เงาของหลีซียเอ่ที่ปรากฏออกมาภายในกระจกนั้น ร่างเงาของเขาดูสูงใหญ่มาก เหมือนเป็นมนุษย์ร่างยักษ์ที่ยืนอยู่ในกระจกบานนี้เท่านั้น

“แวงค์.....” หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ กระจกบานนี้ได้เปล่งเป็นประกายออกมา จากหน้ากระจกที่แลดูหยาบและด้านกลับกลายเป็นเงาสว่างขึ้นม บานกระจกได้กลับกลายเป็นใสมาก เหมือนดั่งผิวน้ำอย่างนั้น

แต่ทว่า กระจกบานนี้ก็กลับไม่สามารถแสดงเงาของคนที่กำลังหัวกลับหางขึ้นมานาที่นี้ เงาของหลีซียเอ่ที่อยู่ในกระจกได้หายไป

ภายในกระจกปรากฏเป็นห้องฟ้าที่คลาคล่ำไปด้วยดวงดาว โดยที่ห้องฟ้าดังกล่าวมีขนาดใหญ่โตไร่ขอบเขต ดวงดาวจำนวนมากนับไม่ถ้วนที่ประดับประดาอยู่กับห้องฟ้าเช่นนี้ สุริยันจันทราก็ลอยล่องอยู่บนห้องฟ้าแห่งนี้ โลกที่ไร่ขอบเขตแต่ละใบต่างถูกบ่มฟักอยู่ท่ามกลางห้องฟ้าคลาคล่ำไปด้วยดวงดาวเช่นนี้

มองดูห้องฟ้าคลาคล่ำไปด้วยดวงดาวและไร้ขอบเขตนี้แล้ว ไม้ว่าจะเป็นสรรพสิ่งมีชีวิตใดๆ ก็ต้องรู้สึกงว่าตัวเองเล็กจิ๋วขนาดนั้น ต่อให้เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีขนาดใหญ่มากกว่านี้ก็ต้องรู้สึกงว่าตัวเองเป็นเพียงฝุ่นผงเม็ดหนึ่งที่อยู่ท่ามกลางห้องฟ้าคลาคล่ำไปด้วยดวงดาวที่ไร้ขอบเขตนี้ เป็นอะไรที่ไม่คู่ควรจะกล่าวถึง เป็นอะไรที่มีขนาดเล็กจิ๋วและต้องนอบน้อมถ่อมตน

ที่นี้คือมหาสมุทรที่มีห้องฟ้าคลาคล่ำไปด้วยดวงดาวท่ามกลางห้องฟ้าคลาคล่ำไปด้วยดวงดาวแห่งนี้ ดวงดาวจำนวนนับไม่ถ้วนได้กลับกลายเป็นทะเลและมหาสมุทร ท่ามกลางมหาสมุทรนี้ได้แบกรับสรรพชีวิตจำนวนนับไม่ถ้วน ภายใต้มหาสมุทรเช่นนี้เกรงว่าแม้แต่เค้าแดนยังรู้สึกงว่าเล็กจิ๋วเหลือเกิน

"ซ่าา....." ในเวลานี้เอง ทันใดนั้นเสียงเหมือนน้ำได้สั่นคลอนไปทั่วทะเลแห่งดวงดาว วินาทีนี้เอง สิ่งที่มีรูปร่างขนาดใหญ่โตได้ปรากฏอยู่ในกระจก

"วิหคม์จฉา! มันคือวิหคม์จฉาที่มีขนาดใหญ่จนไม่สามารถประเมินได้ วิหคม์จฉาที่มีขนาดยักษ์เช่นนี้แหวกว่ายอยู่ท่ามกลางทะเลแห่งดวงดาว บางทีก็ดำว่าย บางทีก็โชนทะยานขึ้นสูง บางครั้งก็หยุดนิ่งไม่เคลื่อนไหว....."

ภาพที่อยู่ตรงหน้าสร้างความหวั่นไหวยิ่งนัก ใครผู้ใดก็ตามหากโชคดีได้มาเห็นภาพนี้ ก็ต้องถูกทำให้สะเทือนหวั่นไหว และอกสั่นขวัญแขวน

วิหคม์จฉาว่ายอย่างสบายใจอยู่กับทะเลแห่งดวงดาว มันกลืนและคายสุรียันฉันทรา หยอกล้ออยู่กับหมู่ดวงดารา เหมือนว่ามัน

คือผู้บงการเพียงหนึ่งเดียวในทะเลแห่งดวงดาวที่ไร้ขอบเขตกำหนด
แห่งนี้เท่านั้น

"ตุ้ม....." ระหว่างที่วิหคัมฉฉากำลังแหวกว่ายอย่างสบายใจ
อยู่ในทะเลแห่งดวงดาวนั้น พลันบังเกิดเสียงดังสนั่น วิหคัมฉฉาที่
ขนาดยักษ์จนไม่สามารถประเมินได้พลันแปลงเป็นวิหคที่มีขนาด
ยักษ์ เมื่อมันกางปีกออกโฉบบิน สามารถบินเข้าทะเลแห่งดวงดาว
นับไม่ถ้วนว่ากี่แห่ง ความเร็วของมันปราศจากผู้ต่อกร บนโลกนี้ไม่มี
มีอะไรเร็วไปกว่ามันอีกแล้ว

ยามที่นกอินทรีตัวนี้กางปีกโฉบบินนั้น รวดเดียวก้าวข้ามทะเล
แห่งดวงดาวจำนวนนับไม่ถ้วน มันบินเร็วขึ้นๆ สุดท้าย เหมือนว่า
กาลเวลากำลังย้อนกลับ เดือนปีหมุนวนอย่างรวดเร็ว กระทั่งถึง
ที่สุดทุกอย่างที่เจริญถึงขีดสุดก็ได้หยุดนิ่งลง

ขณะที่นกอินทรีเร่งความเร็วถึงขีดสุดนั้น ทุกอย่างก็ได้จาง
หายไป ที่ตรงนั้นไม่มีกาลเวลา ไม่มีช่องว่าง ไม่มีฟ้าดินและทุก
สรรพสิ่ง ทุกอย่างกลับกลายเป็นความว่างเปล่า มีเพียงมันเท่านั้นที่
คงอยู่!

ภายใต้ขีดจำกัด ทุกอย่างกลับกลายเป็นนิรันดร์ เมื่อถึง
ท้ายสุด แม้แต่วิหคัมฉฉาก็หายไป เหลือไว้แต่ความว่างเปล่าภายใน
กระจก ทุกอย่างกลับกลายเป็นความว่างเปล่า

ความว่างเปล่าลักษณะเช่นนี้ เหมือนที่ไม่มีสิ่งใดๆ อยู่เลย แต่
ทว่า เมื่อคนที่สามารถยึดกุมความหมายที่ลึกซึ้งของสัจธรรมแล้ว

ก็จะเข้าใจได้ว่า ด้วยความว่างเปล่าลักษณะเช่นนี้แหละ จึงทำให้มี
ทุกสิ่งทุกอย่าง ท่ามกลางความว่างเปล่านี้สามารถบ่มพักกาลเวลา
บ่มพักช่องว่าง บ่มพักสรรพสิ่งฟ้าดิน ทุกสิ่งทุกอย่างในโลก ล้วน
แล้วแต่ถือกำเนิดขึ้นที่นี่

ความว่างเปล่า เป็นการบ่งบอกว่าทุกอย่างล้วนแล้วแต่มีโอกาส
เป็นไปได้ ท่ามกลางความว่างเปล่าจะกลางเป็นจุดเริ่มต้นของทุกสิ่ง
ความลึกซึ้งพิสดารแห่งสัจธรรมก็จะอยู่ท่ามกลางความว่างเปล่านี้

“สัจธรรมแจกเช่นเมื่อแรกเริ่ม!” หลี่ชียเอ่ถึงกับทอดถอนใจ
ออกมาเมื่อได้เห็นความว่างเปล่าที่อยู่ตรงหน้า กล่าวว่ “วิหค
มัจฉานะ ช่างเป็นสุดยอดสิ่งมีชีวิตอะไรอย่างนั้น เป็นการ
ดำเนินการปฏิบัติตามทุกสิ่งทุกอย่าง เสียตาย เกิดมาผิตยุค
ไม่อย่างนั้นละก็ ศักราชนับแต่อดีตกาลคงต้องมีการเปลี่ยนแปลง
และเผ่าพันธุ์จำนวนนับไม่ถ้วน สรรพชีวิตจำนวนนับไม่ถ้วนกับแต่
อดีตกาลมาคงต้องถูกเปลี่ยนแปลงไป”

สัจธรรมแจกเช่นเมื่อแรกเริ่มก็คือพรสวรรค์ของวิหคมัจฉา
สำหรับเรื่องที่ว่าพรสวรรค์ของวิหคมัจฉามีความลึกซึ้งพิสดาร
เช่นใดน และพรสวรรค์ของมันมีประโยชน์อย่างไร เรื่องเช่นนี้หา
ใช่ผู้บ่่าเพ็ญตนตัวน้อยๆ สามารถเข้าใจมันได้ หรือจะกล่าวว่ ความ
ลึกซึ้งพิสดารที่อยู่ภายในมีเพียงราชันเซียนเท่านั้น และหรือผู้ดำรง
ไว้ซึ่งแจกเช่นบุคคลลอย่างหลี่ชียเอ่เท่านั้น จึงสามารถเข้าใจได้.

วิหคมัจฉานับเป็นสิ่งมีชีวิตที่แข็งแกร่งจนเหลือเชื่อ ทั้งยังเป็น
สิ่งมีชีวิตที่ลึกลับ ลือกันว่า นับเป็นโบราณกาลเป็นต้นมา ในทุกๆ

หนึ่งยุคสมัยวิหคม์ฉฉาที่เคยปรากฎตัวออกมาั้น อาศัยน้องสาม
นิ้วก็สามรถตรวจนับได้หม

บันทำเกียวกัับวิหคม์ฉฉามีอยู่น้อยมาก นับแต่อดีตกาลมา
ความเข้าใจของมนุษย์ที่มีต่อวิหคม์ฉฉานั้นมีอยู่อย่างจำกัด กระทบ
แม้แต่ราชันเซียนก็ไม่กล้ายืนยันว่า ความหมายลึกซึ้งที่แท้จริง
เกียวกัับสัจธรรมเฉกเช่นเมื่อแรกเริ่มที่เป็นพรสวรรค์ของวิหคม์ฉฉา
คืออะไร

เป็นต้นว่าผืนแผ่นดินใหญ่ ในทะเลกระดูกนี้ ซึ่งผืน
แผ่นดินใหญ่ผืนนี้แปลงมาจากซากศพของวิหคม์ฉฉา โดยผืน
แผ่นดินขนาดใหญ่ผืนนี้ที่ยาวต่อเนื่องนับสิบล้านปี ช่างในนั้นได้
ซ่อนความลึกซึ้งพิสดารอยู่มากมาย

ถ้าจะว่ากันถึงวิหคม์ฉฉาตัวนี้แล้ว บันทีกเกียวกัับวิหคม์ฉฉาตัว
นี้บนโลกแทบจะเรียกได้ว่าไม่มี ไม่มีใครรู้ว่าวิหคม์ฉฉาตัวนี้มาจาก
ที่ใด ไม่มีใครรู้ว่าวิหคม์ฉฉาลักษณะเช่นนี้มันดำรงอยู่ได้อย่างใด

ล่อยล่องมานับสิบล้านปี หลี่ชียเอเคยไปยังสถานที่ต่างๆ มานับ
ไม่ถ้วน เคยอ่านตำราโบราณที่ไม่สมบูรณ์มานับจำนวนไม่ถ้วน
ศึกษาจากศิลาจารึกโบราณ ภายบนฝาผนังที่หลงเหลือมาจากยุค
สมัยโบราณ

อาศัยบันทีกที่มีอยู่จำนวนไม่มากของบรรพชนรุ่นดีกดำบรรพ์
หลี่ชียเอจึงได้รู้ในสิ่งที่คนอื่นไม่เคยรู้มาก่อน

เป็นต้นว่าวิหคม์ฉฉาตัวนี้มันมีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกับเผ่า
เซียนยักษ์ มีบันทึกที่โบราณมากกล่าวว่า เป็นเผ่าเซียนยักษ์ที่คอย

ปกปักรักษาคุ้มครองวิหคัมัจฉาตัวนี้ เนื่องจากวิหคัมัจฉาตัวนี้ยังตัวเล็กมากและอ่อนเยาว์มาก แต่ก็มีบันทึกที่โบราณมารเห็นว่า เป็นวิหคัมัจฉาที่คอยคุ้มครองเผ่าเซียนยักษ์อยู่ เนื่องจากในกายของเผ่าเซียนยักษ์มีสายเลือดที่สูดยอดปราศจากผู้เทียบเทียมไหลรินอยู่ภายใน.....

ส่วนที่ว่าคำกล่าวใดถูกต้องนั้นไม่มีใครทราบ เนื่องจากทุกสิ่งล้วนแล้วแต่ไม่สามารถติดตามได้อีกแล้ว

คำกล่าวหนึ่งที่สมควรแก่การไปตรึงตรองให้ลึกซึ้ง ถ้าหากว่าเป็นเพราะเผ่าเซียนยักษ์คือผู้ให้การปกป้องคุ้มครองวิหคัมัจฉาตัวนี้เนื่องจากมันยังเล็กและอ่อนเยาว์ เช่นนั้นแล้ว วิหคัมัจฉาที่โตเต็มวัยจะมีขนาดเท่าใดกันล่ะ? เช่นนั้นแล้ว วิหคัมัจฉาตัวหนึ่งที่เติบโตจนถึงที่สุดจะเป็นเช่นใดล่ะ?

ถ้าหากจะกล่าวว่า วิหคัมัจฉาที่ยังเล็กมากและอ่อนเยาว์ตัวหนึ่ง ซากศพของมันยังสามารถกลับกลายเป็นผืนแผ่นดินขนาดสิบล้านลิได้ล่ะก็ วิหคัมัจฉาโตเต็มวัย หรือโตจนถึงขีดสูงสุดของมัน มีอ้าปากก็สามารถกลืนกินเอาเก้าแดนเข้าอย่างนั้นรี

เหมือนดั่งที่ปรากฏอยู่บนกระดกอย่างนั้น วิหคัมัจฉาเช่นนี้สามารถแหวกว่ายอยู่กับทะเลแห่งดวงดาวอย่างสบายใจ ด้วยขนาดของวิหคัมัจฉาที่ใหญ่ยักษ์เช่นนี้ ทุกอย่างที่มาเปรียบเทียบกับมันล้วนแล้วแต่กลายเป็นเล็กจิ๋วยิ่งทั้งสิ้น

ขณะเดียวกัน หลี่ซีเยยังรู้ความลับมาเรื่องหนึ่ง ถ้าหากว่าวิหคัมัจฉาตัวนี้ยังอ่อนเยาว์อยู่ล่ะก็ เช่นนั้นแล้ว แสดงว่ามันเกิดมาผิด

เวลา เพราะหากมันอยู่ในวัยที่โตเต็มวัยละก็ มันก็จะไม่ต้องประสบกับชะตากรรมเช่นนี้ ไม่ต้องตายอนาถอยู่ที่ตรงนี้

บางที อาจจะมีวันนั้นจริงๆ อาศัยคำพูดของหลี่ซีเยเมื่อครู่ 'ไม่รู้ว่าจะมีศักราชมากมายเท่าไรที่ต้องเปลี่ยนไป มีเฟาพันธมิตร และสิ่งมีชีวิตจำนวนมากนับไม่ถ้วนที่ต้องเปลี่ยนไป และประวัติศาสตร์ของสายน้ำแห่งกาลเวลาก็จะแตกต่างกับปัจจุบันอย่างสิ้นเชิง'

แน่นอน ประวัติศาสตร์ไม่เคยมีคำว่าสมมุติ อีกทั้งตัวของวิหค มัจฉามีความลึกลับมากเสมอมา มันคล้ายตั้งถูกฝังและซ่อนเอาไว้กับสายน้ำแห่งกาลเวลาตลอดมาอย่างนั้น ไม่มีใครรู้

หลี่ซีเยมองดูความว่างเปล่าที่อยู่ในกระจก นั่งขัดสมาธิและบรรลุถึงความลึกซึ้งพิสดารที่อยู่ท่ามกลางความว่างเปล่า ตัวของเขาเหมือนอยู่ในลักษณะเข้าฌาน และวิญญาณออกจากร่างไปอยู่ท่ามกลางความว่างเปล่า

สิ่งที่ดูเหมือนว่างเปล่า เวลานี้ในสายตาของหลี่ซีเยได้กลับกลายเป็นสัจธรรมที่ล้ำซึ่งพิสดารไร้สิ้นสุด เหมือนว่าสัจธรรมถือกำเนิดขึ้นที่นี่ และการเปลี่ยนแปลงของสัจธรรมที่โบราณดึกดำบรรพ์มากที่สุดก็อยู่ภายในนั้น หรือแม้แต่การเปลี่ยนแปลงที่น้อยนิดที่สุดก็อยู่ภายในนี้เช่นกัน ท่ามกลางความว่างเปล่าได้บันทึกทุกสิ่งทุกอย่างของสัจธรรมเอาไว้

เหมือนว่า ท่ามกลางความว่างเปล่านี้ สามารถค้นหาเคล็ดวิชาใดๆ ของโลกใบนี้ได้ทั้งหมด เหมือนที่ตรงนี้ สามารถค้นพบทุกๆ กระบวนท่าที่มีอยู่ในโลกทั้งหมด เหมือนว่าสัจธรรมทั้งหมดในโลก ล้วนแล้วแต่อยู่ด้านในนี้

บางที นี่แหละคือความลึกซึ้งพิสดารของสัจธรรมดั้งแรกเริ่ม
กรรมัง

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>